

Yên Hoa Tuyết

Contents

Yên Hoa Tuyết	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	48
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	64
14. Chương 14	69
15. Chương 15	74
16. Chương 16	78
17. Chương 17	84
18. Chương 18	88
19. Chương 19	92
20. Chương 20	97

Yên Hoa Tuyết

Giới thiệu

Thể Loại: Đam mỹ, cổ trang, cung đình, ngược luyện tình thâm, ngược tâmEditor: Lạc ThủyBeta – r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-tuyet>

1. Chương 1

Sau giờ ngo, tuyết rơi giảm dần, trong ngoài hoàng cung của Đàng Long vương triều được bao phủ bởi màu trắng tinh khiết. hồng mai nở rộ nổi bật trên nền tuyết trắng trên mặt đất trong ngự hoa viên, say động lòng người

Đình nhỏ bên cạnh rừng mai bốn phía phủ màn che dày, ngăn trở gió lạnh thấu xương ở bên ngoài, bên trong đặt vài chậu than sát nhau châu thành một vòng. Nên dù là ở bên ngoài lạnh lẽo, trong đình nửa điểm cũng không cảm giác được ngày đông giá rét tàn khốc. Hiện tại, hơn mười thái giám cung nữ cùng thị vệ đều lẳng lặng đứng ở trên mặt tuyết, không nhúc nhích, thị hầu chủ tử đang ở trong đình thưởng mai — Đế vương Tham Duật của Đàng Long vương triều

Tuy rằng tuyết đã ngừng, gió lại chưa yên, gió lạnh thấu xương cuốn bông tuyết trên mặt đất rơi vào trong cổ, đám người đứng hầu hạ chung quanh rừng mai dù mặc áo bông vẫn lập tức lạnh run.

Một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, quỳ xuống bẩm: “Bệ hạ, Định viễn tướng quân Trữ Sính Viễn bên ngoài cầu kiến.”

Tham Duật ôm lấy Oánh phi nhỏ nhắn nép vào trong lòng ngực, nhàn nhã nghe ca nữ bên cạnh du dương ca khúc, giống như chưa nghe thấy gì cả. Hắn hơi gập ngón tay thon thả trắng ngần, gõ nhẹ bàn ngọc hòa cùng tiếng đàn sáo du dương, giống như đã chìm đắm trong tiếng nhạc duyên dáng. Hồi lâu, tiếng đàn dần tan, hắn mới nghiêng đầu, phát phát tay, nói: “Truyền.”

Hé ra tuần mỹ dung nhan, duyên dáng đường cong giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, dưới đôi mi dày thông dong là đôi mắt sáng mượt mà nhu hòa. Tuy nhiên, tại con ngươi phát tinh quang kia lại cất giấu một tia thâm trầm, dù là ai cũng không thể hiểu được bên trong ẩn chứa điều gì.

“Tuân chỉ”

Tiểu thái giám thấp giọng đáp, vội vàng rời đi. Không lâu sau, một nam tử trẻ tuổi vội vàng mà đến. Nam tử dáng người cao to, dung mạo thanh tú, ánh mắt lại anh khí bức người, nhìn quanh thần phi.

Nam tử đi đến trước đình, từ xa liền dừng cước bộ, quỳ xuống tuyết, cất cao giọng nói: “Thần Trữ Sính Viễn khấu kiến bệ hạ.” Thanh âm hắn thực trong trẻo, từ mặt tuyết yên tĩnh truyền đi rất xa.

Nhưng là người trong đình một chút lông mi cũng không động, một mặt ý bảo nhạc sư tiếp tục biểu diễn, một mặt giơ tay hái xuống một đóa hồng mai trước mặt, thay cho trăm cài lên tóc nữ tử đang cười duyên trong ***g ngực.

Trữ Sính Viễn lẳng lặng quỳ sát trên mặt tuyết, tai thỉnh thoảng lưu động nuốt vào tiếng đàn thâm trầm. Gió lạnh gào thét cuốn vào tóc hắn, len qua quần áo, không chút lưu tình tiến vào trong cổ. Mà tuyết dưới gối bởi vì nhiệt độ cơ thể hắn cũng đã muốn hoàn tan thành nước lạnh như băng, trước là thấm vào sam bào, sau lại vì gió lạnh mà đóng thành băng, đông cứng da thịt hắn, đem hàn khí hóa thành kim châm bén nhọn đâm vào hắn..

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngày đông ngắn, bắt giắc trời đã tối xuống dưới. Trữ Sính Viễn vẫn như tượng điêu khắc quỳ trên tuyết không nhúc nhích. Da hần bởi vì đông lạnh lâu đã muốn mất đi cảm giác, ngay cả đau đớn cũng không thấy được, tứ chi cũng đã muốn cứng ngắt như đá.

“Bệ hạ, trời không còn sớm, cũng nên truyền bữa tối, là ở nơi này hay vẫn là đặt ở Hoa Dương cung?”

Một thái giám kẻ cận cẩn thận đi tới cạnh Tham Duật, nhẹ giọng hỏi.

“Chuyển đến Khôn Trữ cung đi, hôm nay trẫm và Oánh phi cùng nhau ăn cơm chiều.” Nói xong, hần ngất nhẹ nữ tử trong lòng ngực, Oánh phi vừa nghe, nét mặt mỉ lẹ, lúm đồng tiền như hoa tiến sát lòng ngực Tham Duật, dịu dàng nói, “Bệ hạ đối nô tì thật tốt.”

“Kia đương nhiên, người là ái phi của trẫm mà.”

Tham Duật cười, chậm rãi đứng dậy, ôm lấy nữ tử đi xuống đình, liền muốn rời đi.

Thái giám đi theo nhìn Trữ Sính Viễn một cái, đánh bạo bẩm báo: “Bệ hạ, Trữ tướng quân còn quỳ chờ bệ hạ triệu kiến kia?”

“Nga, thế à?”

Tham Duật quay đầu, nhìn thoáng qua xa xa, giống như lúc này mới thấy Trữ Sính Viễn quỳ trên tuyết, “Trữ tướng quân trở về lúc nào thế? Trẫm cư nhiên không biết.” Tham Duật chậm rãi đi về phía trước.

“Ái khanh chiến thắng trở về, vì nước lập công lớn, trẫm thực thích, ái khanh một đường vất vả, vẫn là sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai vào triều tái vi ái khanh luận công khen thưởng.”

Tham Duật nói thực nhu hòa, dung nhan tuấn tú thậm chí còn mang theo một mặt mỉm cười hiềm thấy. Chính là, nụ cười động lòng người kia không có một chút độ ấm, mà cặp con ngươi trong sáng như trắng lại càng tựa hồ ẩn chứa hàn ý còn lạnh hơn gió rét ngày đông.

“Đa tạ bệ hạ.”

Trữ Sính Viễn cúi đầu đáp một tiếng, lễ bái thật sâu. Chờ hần tái ngẩng đầu, Tham Duật thanh nhàn thân ảnh đã đi xa, ở chỗ tay áo lướt qua còn phảng phất mai hương.

Trữ Sính Viễn gục đầu xuống, bất động một lúc lâu.

“Trữ tướng quân, người nhanh trở về đi.” Một thị vệ đi đến bên người Trữ Sính Viễn, nhẹ giọng hỏi.

Nghe được tiếng người, Trữ Sính Viễn hơi hơi chấn động, giống như mới thanh tỉnh lại. Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, suy nghĩ muốn đứng lên, nhưng là thời gian hắn quỳ thật quá dài, hơn nữa là quỳ trên tuyết, giờ phút này khởi thân, kịch liệt đau đớn nhanh chóng theo thân thể đã muốn chết lặng cứng ngắt phát đi ra, chân Trữ Sính Viễn liền mềm nhũn, thân thể nặng nề liền gục xuống. Nếu không phải thị vệ nhanh mắt liền lấy tay đỡ hắn, hắn thật khó tránh té xuống mặt đất.

“Đa tạ.”

Trữ Sính Viễn khuôn mặt tái nhợt cười cười, hướng người đã đỡ hắn nói lời cảm tạ.

“Trữ tướng quân, người ngồi xuống trước, ta gọi người đem nhuễn kiện lại đưa người trở về, sau khi trở về nhớ kêu đại phu nhìn một cái, tránh lưu lại sự cố. Trời lạnh như thế cũng không phải là giỡn đâu”

Hắn một mặt giúp đỡ Trữ Sính Viễn ngồi vào tảng đá cạnh bên, một mặt nói xong, trong mắt hiện lên một mặt đồng tình.

Dù thân thể không khỏe, Trữ Sính Viễn miễn tuệ sâu sắc vẫn không bị ảnh hưởng, ánh mắt đồng tình kia không qua khỏi mắt hắn. Nhẹ giọng nói lời cảm tạ, hắn ngồi vào tảng đá bên cạnh, đáy lòng không tự chủ được hiện lên một tia tự giễu, đương nhiên cần đồng tình! Trên đời, một tướng quân khải hoàn trở về triều như hắn lại bị nghênh đón một cách vô tình lạnh lùng, sợ là không có người thứ hai.

Trữ Sính Viễn ngẩng đầu nhìn vào không trung xa xa, cười chua chát. Trong chốn u minh này thật sự có hay không thiên ý an bài tất cả? Năm đó, hạt giống hắn đã gieo trồng, hôm nay, nhất định phải gánh vác kết quả. Vô luận kết quả là lãnh khốc cỡ nào, hắn cũng không có quyền trốn tránh, mà muốn trốn cũng không được. Chính là, suy nghĩ nếu có thể trở lại lúc trước, hắn nhất định vẫn phải làm như vậy. Vận mệnh của hắn, ngay từ đầu đã nhất định là kết cục hắc ám.

Ngoài cung, dưới thềm đá dài, một cấm y nam tử lo lắng chờ, hắn không ngừng hướng nhìn đại môn nguy nga, một lần lại một lần thất vọng thu hồi ánh mắt.

“Vương gia, người ở trong xe chờ đi, bên ngoài lạnh lẽo, người đã đợi hai canh giờ rồi.”

Một tùy tùng theo chờ ở một bên xe một mặt xuất ra huyền hồ áo choàng cấp cấm y nam tử phủ thêm, một mặt khuyển.

“Không cần lo cho ta, Sính Viễn đã vào lâu như vậy, như thế nào còn chưa đi ra?” An vương Tham Hân một phen đẩy tay tùy tùng ra, nôn nóng nói.

“Hoàng Thượng nói không chừng có chuyện hỏi Trữ tướng quân? Trữ tướng quân bình định phản loạn, Hoàng Thượng nhất định ngợi khen hắn thật lớn, cũng có thể lưu lại dùng cơm. Vương gia không cần phải lo lắng. Nếu không, Vương gia người vẫn là trở về đi, ta ở chỗ này chờ cũng được?”

“Người thì biết cái gì?” Tham Hân gầm lên một tiếng, “Cút.”

Chính tại lúc này, Trữ Sính Viễn ngồi ở nhuyển kiệu đi ra, Tham Hân bắt bẻ qua việc mắng tùy tùng, vài bước vọt qua, ôm Trữ Sính Viễn, nhìn từ trên xuống dưới, “Người làm sao vậy? Sao lại bị nâng đi ra? Bị thương sao?”

Tham Hân một tràng truy vấn Trữ Sính Viễn, bộc lộ lo lắng cùng thân thiết.

“Ta không sao, Tham Hân. Người đừng lo lắng, ta chỉ là quỳ khá lâu, chân có chút tê thôi.”

“Vương gia, người nhanh đưa Trữ tướng quân trở về đi, tìm đại phu xem kĩ càng, ở trên tuyết quỳ hai canh giờ không phải chuyện nhỏ, ai!” Thị vệ đưa Trữ Sính Viễn đi ra đối Tham Hân thi lễ, phân phó người hạ nhuyển kiệu, xoay người trở về.

“Hai canh giờ? Người thực quỳ trên tuyết?”

Tham Hân xanh mặt, hần cúi thấp người, nửa quỳ trên đất giúp đỡ chân Trữ Sính Viễn, một phen vén ngoại bào trên đùi lên, Trữ Sính Viễn muốn ngăn, nhưng cứng ngắc thân thể làm cho động tác hần chậm chạp, đành phải mặc kệ Tham Hân.

Tham Hân vén trường bào lên, chỉ thấy quần dài của Trữ Sính Viễn từ đùi đến cẳng chân đều đã gắt gao dính vào da thịt hần, kết thành từng khối từng khối băng, rắn chắc liền thành một khối. Tham Hân cắn răng, đưa tay chạm vào. Hần vừa động, Trữ Sính Viễn dù không lên tiếng cũng liền lập tức trắng mặt. Tham Hân thấy vậy cũng không dám chạm hần tiếp, cắn răng nói: “Hần cũng thực quyết tâm tàn nhẫn, trời lạnh như thế, chân của người.....” Trữ Sính Viễn nhanh tay che lại miệng Tham Hân, lắc đầu. Tham Hân hít khí, không nói thêm gì nữa, chạy nhanh phân phó tùy tùng đem Trữ Sính Viễn nâng vào xe.

“Quên đi, tự ta trở về được rồi, người không cần tiễn. Nếu không lại có chuyện.”

Trữ Sính Viễn cự tuyệt.

“Ta theo người đi vào, ở đây đợi người từ trưa, không biết có bao nhiêu người nhìn. Hừ! Giờ cũng không phải vấn đề.”

Tham Hân cười lạnh nói, một mặt ôm lấy Trữ Sính Viễn vào vào trong xe.

Trữ Sính Viễn cười khổ, không nói thêm gì nữa, chỉ là thở dài một hơi, thả lỏng thân thể tựa vào trên người Tham Hân. Tham Hân cẩn thận thay hần kéo thảm cái, lại vòng qua bả vai Trữ Sính Viễn để hần có thể nằm thoải mái một chút.

Trữ Sính Viễn nhắm mắt lại, che dấu vẻ mệt mỏi đã lâu xâm lấn chân mày. Tham Hân đau lòng lấy tay vỗ

về hàng mi nhắm chặt của hắn, nhìn thấy Trữ Sính Viễn dung nhan càng ngày càng gầy yếu tiêu tụy, tâm nội đau xót, hai tròng mắt đã tràn bọt nước.

“Là ta hại người.....” Hắn nhỏ giọng nói, ngón tay không ngừng trượt trên khuôn mặt Trữ Sính Viễn.

“Người lại nữa rồi. ” Trữ Sính Viễn mở mắt, bất đắc dĩ nhìn chăm chú Tham Hãn. Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng cầm bàn tay Tham Hãn ở trên khuôn mặt hắn, thở dài nói:

“Đừng nói việc này, nói cái gì bước tới tương lai, hiện tại sẽ là quá khứ đều là vô nghĩa. Không ai biết được chuyện tình sau này, chuyện lúc trước cũng là ta đồng ý, chính là tạo hóa trêu người, ta.....”

Ngừng nói, Trữ Sính Viễn hạ mí mắt, bi thương tràn đầy khuôn mặt ảm đạm của hắn.

Tham Hãn nện một quyền ở vách xe, lực to lớn, xe ngựa theo lực chấn cũng xóc nảy một chút.

“Tham Hãn, “

Trữ Sính Viễn kinh ngạc cầm tay Tham Hãn, tinh tế xem xét, phát hiện không có chuyện gì, mới yên tâm thở ra, dùng ánh mắt trách cứ nhìn Tham Hãn. “Nếu bị thương làm sao bây giờ? Người thế nào vẫn cứ mau xúc động như vậy?”

“Ta không sao, võ thuật của ta cũng không phải để luyện không.” Tham Hãn cười khổ, phản thủ cầm tay Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn hơi nở nụ cười. Đúng vậy, Tham Hãn là cùng hắn học võ công, mặc dù Tham Hãn không bằng hắn, nhưng cũng không phải khoa chân múa tay. Hắn hướng Tham Hãn cười cười, lần thứ hai khép lại ánh mắt. Hắn thật sự quá mệt mỏi, liên tiếp hai tháng ở chiến trường, vừa mới thắng đã bị triệu hồi kinh. Hắn gần như chạy về kinh thành không ngừng nghỉ. Vừa đến kinh thành liền thẳng đến hoàng cung, sau đó liền quỳ hai canh giờ. Hắn dù làm bằng sắt cũng không kháng cự được.

Cho nên, biết rõ hắn cùng Tham Hãn không nên tiếp xúc như thế, hắn cũng đành phải vậy. Hắn rất cần nghỉ ngơi, bên cạnh Tham Hãn là nơi duy nhất hắn có thể cho tâm nghỉ ngơi một chút. Tham Hãn sẽ không thương tổn hắn, vĩnh viễn cũng không.

Tham Hãn gắt gao cắn miệng mình, nhìn anh tuấn nam tử trong lòng ngực lại dung nhan tái nhợt mỗi một, đau lòng khó nhịn. Hắn cực muốn đem ủ dột nam tử ôm vào trong lòng ngực, nghĩ muốn che chở hắn. Chỉ trời biết nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là có thể hủy diệt mặt đau xót ở đáy mắt Trữ Sính Viễn, không cho hắn thương tâm. Trữ Sính Viễn, cái tên quanh quẩn trong lòng hắn. Hắn là thù chính mình đau, cũng không muốn làm cho Trữ Sính Viễn một chút nhú mảy. Hắn nguyện trả giá sinh mệnh chính mình để làm Trữ Sính Viễn vui vẻ. Nhưng là, hiện giờ hắn hoàn toàn không có một chút năng lực đến che chở Trữ Sính Viễn. Mà đau xót trong lòng nam tử, gánh nặng trên vai nam tử, đều là một tay hắn tạo thành. Tham Hãn nhắm mắt lại, biết vậy đã chẳng làm, lúc trước hắn quyết định sai lầm, chẳng những thương tổn Trữ Sính Viễn, cũng làm cho chính hắn vĩnh viễn mất đi người hắn yêu quý nhất. Về phần người ở

hoàng thành xa xôi kia, hần không biết hần là đoạt được Trữ Sính Viễn, hay là đã hại hần...

2. Chương 2

Mười năm trước.

Trước Phỉ Anh cung, Tham Hần trẻ tuổi ngọt ngào ôm lấy Trữ Sính Viễn đứng sóng vai cạnh hồ sen. Hần lúc ấy hai mươi tuổi, có thể coi như là người có tương lai sáng lạng nhất trên đời. Thân là trưởng nam của hoàng đế, Tham Hần từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như thái tử, hơn nữa chính bản thân hần cũng phi thường xuất sắc, các hoàng đệ dù không cam tâm cũng phải đành cam chịu. Càng làm cho hần vui mừng hơn chính là, ba tháng trước, hần rốt cục chịu không được hướng Trữ Sính Viễn thổ lộ tâm tình. Nhờ trời thương xót, Trữ Sính Viễn lại có thể tiếp nhận tình cảm cấm kỵ của hần. Đối Tham Hần mà nói, lúc Trữ Sính Viễn xấu hổ mỉm cười gật đầu, so với ngôi vị hoàng đế càng làm cho hần vui sướng gấp trăm lần.

Trữ Sính Viễn mỉm cười, tựa vào vai Tham Hần, cảm thụ tình yêu nồng cháy sâu đậm của Tham Hần. Hần thật may mắn, không phải sao? Từ nhỏ đã bị tuyển vào cung làm thư đồng cho Tham Hần, phụ thân hần từng lo lắng cảnh cáo hần nhất định phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi. Dù sao Tham Hần rất có thể sẽ là Hoàng Thượng tương lai. Gần vua như gần cọp, cho dù là hoàng tử cũng rất khó ở chung. Hần bất an lo sợ vào cung, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện, Tham Hần đối hần vô cùng tốt, chưa từng dùng thân phận hoàng tử áp bức hần. Tham Hần đối xử với hần như huynh đệ bằng hữu. Trong cuộc sống hằng ngày lại tôn trọng bảo vệ, quan tâm săn sóc làm mọi người đối hần đều hâm mộ ghen tị không thôi. Mấy tháng trước, Tham Hần lại đột nhiên hướng hần thổ lộ tình cảm. Trong khoảnh khắc đó, hần không ngờ chính mình lại không có cảm giác ghê tởm. Tuy rằng kinh ngạc vì bị nam tử thích, nhưng đối phương lại là Tham Hần a. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Tham Hần – người thân thiết nhất của hần, biết Tham Hần yêu hần, tự dấy lòng hần đột nhiên mơ hồ hiện lên một tia ngọt ngào. Khi đó, hần giống như ma xui quỷ khiến, gật đầu tiếp nhận. Về sau, hần thường mừng rỡ, kỳ thật hần cũng là thích Tham Hần. Nếu không, hần sẽ không xúc động mà chấp nhận một tình cảm cấm kỵ không có tương lai như thế. Thân là hoàng tử, Tham Hần nhất định phải lập phi, mà tương lai hần lại là gì đây? Nhưng cái khoảnh khắc kia, nhìn thấy ánh mắt Tham Hần nóng bỏng mà bất an, hần đã quên hết mọi sự, thậm chí phải thay Tham Hần xua đi chỗ bất an đó.

“Sính Viễn, ta có việc muốn nói với ngươi.” Tham Hần vịn bả vai Trữ Sính Viễn, làm cho hần đổi mặt chính mình, nghiêm túc nói.

“Chuyện gì a? Lại nghiêm trọng như vậy?” Trữ Sính Viễn thu lại nụ cười, khó hiểu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Tham Hần. Trong trí nhớ, Tham Hần rất hiếm khi nghiêm túc như thế, nhất là với hần, cơ hồ cho tới bây giờ đều là khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Ngươi có biết, lão sư của cửu đệ mấy ngày trước có đại tang nên đã hồi hương, phụ hoàng lệnh ta tìm một sư phó khác cho hần. Ta đã đề cử ngươi với phụ hoàng. Phụ hoàng cũng đồng ý, có thể vài ngày sau sẽ hạ chỉ.”

“Tại sao?” Trữ Sính Viễn nhíu mày, khó hiểu nhìn Tham Hần. Cửu hoàng tử Tham Duật nổi tiếng phóng túng, lại được hoàng thượng yêu quý thâm sâu không thể đắc tội. Tham Hần làm sao lại bảo hần đi làm

một việc không thể có kết quả tốt như thế này?

“Ta biết khó xử người, nhưng ta cũng không có cách nào khác.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Trữ Sính Viễn quan tâm hỏi, Tham Hân tuy rằng sủng hân, nhưng hân dù sao cũng là ngoại thần, nhiều chuyện trong cung hân không biết. Nhưng là Tham Hân thân phận địa vị luôn luôn lừng lẫy, sao lại có chuyện làm hân khó xử?

“Phụ hoàng có thể sẽ lập thái tử.”

“Tốt lắm a, người cũng đã hai mươi, cũng nên củng cố địa vị.”

Trữ Sính Viễn vui sướng cười, hân thiết tình vui cho Tham Hân, hân biết Tham Hân hùng tâm chí lớn.

“Người phụ hoàng muốn lập không phải là ta, là cửu đệ.” Tham Hân thản nhiên nói.

“Sao lại thế được?” Trữ Sính Viễn kinh hãi thất sắc, ôm lấy Tham Hân, vội vàng hỏi: “Người đã sớm được triều đình và dân chúng cao thấp ngầm ngầm đồng ý là thái tử, mấy năm nay người giúp đỡ xử lý quốc sự chưa bao giờ sai lầm, bệ hạ làm sao lại nghĩ đến lập cửu hoàng tử? Hơn nữa Cửu hoàng tử mới mười lăm tuổi, vẫn là một đứa trẻ. Bệ hạ hồ đồ sao?”

“vậy thì sao?” Tham Hân cười khổ, vịn bả vai Trữ Sính Viễn. “Người cũng biết từ lúc Vân phi vào cung vẫn luôn chiếm được độc sủng, phụ hoàng chẳng những vì nàng xây dựng Tiềm Vân cung, còn đặc biệt cho phép cửu đệ cùng mẫu phi ở chung. Cửu đệ vốn thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa ngày ngày bên cạnh phụ hoàng, phụ hoàng yêu thích hân đến tận xương tủy. Ta nghe thủ hạ hồi báo, phụ hoàng đã có ý lập Tham Duật làm thái tử,

“Nhưng các đại thần sẽ không đồng ý.”

Trữ Sính Viễn nhíu mày, trong đầu hiện ra diện mạo cửu hoàng tử Tham Duật. Vân phi có thể chiếm độc sủng ở hậu cung mỹ nữ vô số, đương nhiên là dung mạo tuyệt thế. Tham Duật cơ hồ hoàn toàn thừa kế sắc đẹp của mẫu thân, lại thừa kế sự cao quý uy nghiêm của hoàng tộc từ phụ thân. Trữ Sính Viễn dù là thư đồng, cũng không thể vào hậu cung. hân chỉ gặp qua Tham Duật vài lần ở yến hội. Tuy là vội vàng thoáng nhìn cũng không khỏi kinh ngạc vì tuyệt thế dung mạo của hân. Tham Duật là loại làm cho người ta gặp một lần sẽ không bao giờ quên.

“Phụ hoàng khẳng định làm theo ý mình, ai cũng không có biện pháp can ngăn.”

Sầu lo trên chân mày Tham Hân, từ nhỏ đã được nuôi dạy như thái tử, giữa các huynh đệ trong cung, hân

đương đương xuất chúng. Từ nhỏ hắn chỉ biết cái vị trí cao cao tại thượng kia sẽ là của hắn. Hắn cũng khát khao biểu hiện. Không ngờ hiện giờ đột nhiên có người muốn cướp đi vị trí kia, một thiếu niên cao ngạo như hắn làm sao cam tâm được? Hơn nữa, vị trí kia đại biểu cho quyền lực tối cao vô thượng, đối với Tham Hãn hấp dẫn vô cùng. Tham Hãn không thể kháng cự, hắn phải quân lâm thiên hạ, ngôi vị hoàng đế là của hắn! Hắn tuyệt đối không cho phép có người đoạt đi nó từ tay hắn.

Trữ Sính Viễn nhíu mày trầm tư. Chính xác, nếu bệ hạ quyết tâm phải lập Tham Duật làm thái tử, ai cũng không ngăn cản được. Chính là, nếu thật sự như vậy, Tham Hãn phải làm sao đây?

“Vậy giờ ngươi tính làm gì? Muốn ta làm cái gì sao?”

Trong nháy mắt, Trữ Sính Viễn hạ quyết tâm. Không cần biết phải trả giá thế nào, hắn sẽ loại bỏ tất cả chướng ngại ngăn trở Tham Hãn xưng đế.

“Ngươi trước qua chỗ Cửu đệ, lấy được hắn tín nhiệm rồi nói sau. Bất luận thế nào, bên cạnh Cửu đệ có người của ta sẽ dễ làm việc rất nhiều”

“Được.” Trữ Sính Viễn đáp ứng. Ngay lúc đó đột nhiên chợt khởi một trận gió thu, nước ao gợn sóng tầng tầng, lòng Trữ Sính Viễn chợt nổi lên một điềm bất lạnh. Nhưng ở trong lòng ngực Tham Hãn, hắn liền mau quên.

Hoàng đế quả thật có ý lập Tham Duật làm thái tử. Sinh trưởng ở hoàng tộc, hoàng tử tám tuổi chuyển ra ngoài cung sống, phụ tử muốn gặp lại còn phải truyền báo, một tháng có thể gặp một lần đã là may mắn. Thế nên tình cảm cũng tự nhiên lạnh nhạt đi. Nhưng bởi vì quan hệ với Vân Phi, Tham Duật vẫn được giữ lại trong cung dưỡng dục, cơ hồ ngày ngày ở cạnh hoàng đế. Hơn nữa Tham Duật thật sự thông minh trí tuệ, quả quyết giỏi giang. Tuổi còn nhỏ đã thấp thoáng khí chất quân vương. Hơn nữa hắn lại là đứa con hoàng đế yêu thương nhất. Dõi theo Tham Duật dần dần lớn lên, ý nghĩ lập Tham Duật làm thái tử trong đầu hoàng đế lại càng dứt khoát.

Hoàng đế không hề nói ra ý định này với bất kì ai. Nhưng, đã là người, một khi có ý định gì đều khó tránh khỏi thoáng lộ ra lúc lơ đãng. Người bên cạnh hoàng thượng cũng không phải ngu dốt. Hơn nữa bọn hắn đều luôn nhờ vào phỏng đoán tâm tư mà sống. Vì thế, rất nhanh Tham Hãn cũng đã biết chuyện này, ra quyết định ứng biến trong thời gian ngắn nhất: Đem Trữ Sính Viễn đưa đến bên cạnh Tham Duật. Mà hoàng đế cũng biết tài hoa của Trữ Sính Viễn, một bên muốn thay Tham Duật tìm một lão sư giỏi giang, một bên hắn cũng hy vọng Trữ Sính Viễn sẽ trở thành phụ tá đắc lực của Tham Duật trong tương lai.

Vì thế, theo tâm tư của mỗi người, Trữ Sính Viễn trở thành lão sư của Cửu hoàng tử Tham Duật.

Về sau, Trữ Sính Viễn thường nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt. Khi đó Tham Duật bất quá chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, nhưng khí chất trời sinh đã muốn áp trụ mọi người. Hắn cũng không ngoại lệ bị Tham Duật làm kinh sợ. Càng thật không ngờ Tham Duật lại yêu hắn. Giống như tạo hóa trên người, như Tham Hãn, Tham Duật cũng yêu Trữ Sính Viễn, yêu người nam tử khó đến được tâm — hai mươi tuổi đã được phong làm thái tử thị lang – Trữ Sính Viễn.

Có phải hay không bởi vì bọn họ là huynh đệ, mới có thể cùng bị một người nam nhân hấp dẫn? Đến bây giờ Trữ Sính Viễn vẫn không rõ. Nhưng cảm tình của Tham Duật với hắn lúc ấy lại trở thành vũ khí hữu hiệu nhất của hắn.

Tham Duật gần như dùng tất cả tình cảm của mình cuồng nhiệt yêu hắn. Khi đó, Trữ Sính Viễn có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Chỉ cần hắn thích, Tham Duật nhất định sẽ tặng hắn. Việc hắn muốn làm, Tham Duật nhất định liều lĩnh giúp hắn làm được. Trữ Sính Viễn khéo léo lợi dụng điểm này. Rất nhanh Tham Duật đã thành một hoàng tử cực không ra hồn trong mắt triều thần – cây thế hiệp người, bá đạo phóng túng.

Nếu là người khác, sợ là trước tình yêu mãnh liệt nhiệt tình như hỏa như thủy triều của Tham Duật thì đã sớm buông vũ khí đầu hàng. Sau này, Trữ Sính Viễn vẫn rất kỳ quái chính mình vì sao lúc ấy có thể bình tĩnh làm được hết thảy mọi việc như vậy, bình tĩnh tính kế làm sao để lợi dụng Tham Duật, làm sao để có thể phá hoại danh dự hắn ở mức độ cao nhất. Là bởi vì hứa hẹn với Tham Hãn, hay là bởi vì lúc ấy tâm tư hắn đã dự cảm ra sự phản bội của mình, cho nên trong ý thức bù đắp cho Tham Hãn?

Thế nhưng Hoàng Thượng lại một lòng thương yêu Tham Duật, đối mặt lời buộc tội của triều thần một mực bỏ mặc, ngược lại càng kiên quyết hơn.

Tham Hãn hiểu được hắn phải hành động. Nếu không, một khi phụ hoàng tại triều công nhiên đưa ra việc này, hắn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn thấy địa vị mất đi, thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp.

Vì thế, dưới gợi ý của Trữ Sính Viễn, Tham Duật dời ra Tiềm Vân cung. Ngay sau đó, hắn đổi toàn bộ nội thị vệ trong phủ, đem vận mệnh của mình cùng mọi việc giao cho Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn vĩnh viễn không quên được ánh mắt Tham Duật khi Ngự lâm quân từ phủ đệ của Tham Duật lục soát ra binh khí dưới sự chỉ đạo của hắn. Ánh mắt đó không phải cừ hận, mà là mờ mịt, sự mờ mịt cùng bị thương hoàn toàn không biết làm sao. Nếu không phải Tham Duật tín nhiệm hắn, nếu không phải hắn lợi dụng cảm tình Tham Duật đối với hắn, hắn vĩnh viễn không thể đem mấy thứ đó bỏ vào bên trong phủ Tham Duật dễ dàng như vậy. Vì Tham Hãn, hắn mưu hại làm một thiếu niên vô tội thành có tội, từ an hưởng vinh hoa tinh khiết, kim chi ngọc diệp trong nháy mắt biến thành tù nhân. Trong thời gian ở chung, từ lúc Tham Duật đem toàn bộ tâm tư của mình đến trước mặt Trữ Sính Viễn, hắn biết Tham Duật chân chính không có một chút mơ ước vương vị. Đáng tiếc, Tham Duật không nên sinh ở hoàng gia, lại càng không nên là đứa con hoàng đế sủng ái nhất. Hắn vô tâm, nhưng người khác không thể không vô tình.

“Vì cái gì?” Lúc Trữ Sính Viễn quay đầu rời đi, Tham Duật giống như đột nhiên thanh tỉnh, hô to bị phản một tiếng. Trữ Sính Viễn quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Tham Duật, ánh mắt phức tạp. Sau một lúc lâu, hắn đi đến bên người Tham Duật đang bị trói, ghé vào lỗ tai Tham Duật nhẹ giọng một câu: “Người là vô tội, tội là ở tài năng của người.”

Trữ Sính Viễn lập tức quay đầu rời đi. Sau lưng hắn, Tham Duật phẫn nộ, cừ hận, bị thương, đủ loại cảm xúc, lệ từ mắt chảy ra, cuối cùng ngưng tụ thành một màu tối đen.

Hoàng đế tuy rằng yêu tha thiết Vân phi cùng Tham Duật nhưng trước núi tấu chương của triều thần cũng vô cách bảo toàn bọn họ. Tham Duật bị lột bỏ tước vị, tù vu tường cao, mà Vân phi cũng bởi vậy bị biếm

lãnh cung.

Sau khi Tham Duật bị phế, Tham Hân rốt cục không hề trở ngại lên ngôi thái tử. Mà Trữ Sính Viên có công chỉ chứng phản loạn, được phong làm Ti mã, hiệp trợ Tham Hân liệu lý triều chính. Hân phụ trợ Tham Hân, mọi việc đều dựa theo kế hoạch của bọn họ tiến hành từng bước một. Nếu không có sự việc bất ngờ xảy ra lúc sau, có lẽ bọn họ thật sự tiếp tục như thế.

Thế nhưng, Vân phi lại tự sát. Không ai biết trước khi chết Vân phi cùng đứa con duy nhất của nàng nói cái gì. Chỉ biết là, Hoàng Thượng đau thương vô cùng, không quan tâm Tham Hân cùng triều thần phản đối, chẳng những khư khư cố chấp lấy hoàng hậu chỉ lễ hạ táng Vân phi, lại đặc xá Tham Duật, khôi phục ngôi vị hoàng tử của hân.

Khoảnh khắc biết Vân phi tự sát, Trữ Sính Viên ngây dại giống như sét đánh bên tai. Hân biết rõ Tham Duật cùng Vân phi tình cảm sâu đậm. Tham Duật có thể tha thứ người khác thương tổn mình, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ người nào chạm đến một sợi tóc của mẫu thân hân. Huống chi cái chết của Vân phi, có thể nói do một tay hân tạo thành, là hân gián tiếp giết nữ tử kia. Cả đời này cho đến chết, Tham Duật sẽ hận hân tận xương tủy, không bao giờ tha thứ.

Một ngày nọ, Trữ Sính Viên say rượu, cũng ngay tại ngày đó, hân hiểu được một chuyện, một chuyện làm cho hân hối hận không kịp, càng vĩnh viễn không thể cứu vãn.

3. Chương 3

Trở lại là hoàng tử, Tham Duật thay đổi. Hân không còn là một thiếu niên hồn nhiên phần chấn, nhiệt huyết dâng trào. Hân thay đổi. Với Hoàng Thượng, hân hiểu thuận cần cù. Với huynh đệ, hân hữu ái ôn hòa. Với triều thần, bất kể chức quan lớn nhỏ, hân đều khiêm tốn lễ độ, yêu hiền cầu mới, làm mọi người khen ngợi. Với dân chúng, hân khoan hồng độ lượng, nhiệt tình chăm lo, hiền danh truyền xa.

Tham Duật giấu đi tất cả tài năng, ngầm mở rộng thế lực, đề cao thanh danh. Tham Hân cũng không để ý nhiều đến việc Tham Duật trở lại vị trí cũ. Dù sao, hân đã là thái tử. Mà lúc đó, Trữ Sính Viên bệnh nặng một hồi. Sau khi hồi phục, tinh thần luôn có chút hoảng hốt, hơn nữa giống như luôn hoài trọng tâm tư, cùng hân ngày càng xa cách. Trữ Sính Viên xa lánh hân, so với quốc sự còn làm cho Tham Hân phiền não không thôi. Mà hân cũng không dò hỏi được nguyên nhân. Vì vậy, Tham Hân thật sự không có tâm tư lo lắng đến Tham Duật.

Nào ngờ, Tham Hân trăm triệu không thể dự đoán được, trong vòng bốn năm ngắn ngủi, Tham Duật chẳng những lần thứ hai trở thành hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, mà hân chiêu hiền đãi sĩ, hân nhân ái độ lượng, hân quả quyết phán đoán sáng suốt, hân thông minh cơ trí, đã làm cho hân trở thành hoàng tử hoàn mỹ nhất trong mắt mọi người. Thanh danh của hân đã muốn hoàn toàn vượt qua thái tử Tham Hân. Hoàng đế luôn khen Tham Duật thông minh hiểu thuận, bắt đầu đối Tham Hân ẩn chứa nhiều chỉ trích. Người sáng suốt vừa nhìn liền hiểu, hoàng thượng lại muốn đổi thái tử.

Lúc này, Tham Hân mới sốt ruột. Chờ đến lúc hân chuẩn bị hành động mới phát hiện chính mình đại thể

đã mất. Lúc hần không chú ý, trong vòng vài năm mấy tâm phúc nắm giữ binh quyền đều đã thăng chức. Trước mắt, nắm giữ quân đội đều là những tướng lĩnh trẻ tuổi có một ít chiến công được đề bạt. Mà chung quanh Tham Duật thiên la địa võng bảo vệ chặt chẽ, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần.

Ban đêm, Tham Hãn cấp bách đến phủ Hữu thừa tướng tìm cữu cữu(*) hần — hữu Thừa tướng Kỉ Bồi, mong Kỉ Bồi có thể vạch một kế hoạch chu toàn cho hần.

“Việc này.....” Kỉ Bồi nhìn Tham Hãn, trầm mặc, lắc đầu không nói.

“Cữu cữu, với uy vọng của ngươi, ở trong triều chỉ cần nói một tiếng, phụ hoàng cho dù muốn đổi thái tử cũng phải cân nhắc a.”

“Cân nhắc? Ai, nếu là người khác Hoàng Thượng có lẽ sẽ cân nhắc, nhưng đây lại là cữu điện hạ. Hơn nữa cữu điện hạ thu phục nhân tâm, cho dù ta phản đối cũng không có người tán thành a.”

Kỉ Bồi vuốt râu nhú mày, vẻ mặt trầm trọng.

“Cữu cữu, chẳng lẽ ngươi có thể nhìn Tham Duật ngồi lên ngôi thái tử được sao? Hần đã từng phản nghịch a.”

Tham Hãn khẩn thiết nhìn Kỉ Bồi dò xét.

“Thái tử, sự kiện đó chỉ cần là người sáng suốt đều biết chuyện gì đã xảy ra, lúc ấy Hoàng Thượng nhất thời hồ đồ mới như ngươi mong muốn. Nếu không, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, việc này ngươi trăm triệu không thể nhắc lại, tránh cho sự tình lại khơi dậy.”

Kỉ Bồi mạnh đứng lên, nghiêm nghị cảnh cáo Tham Hãn. Tham Hãn rung mình, biết Kỉ Bồi nói chính xác, khẩn trương cung kính nói đúng, Kỉ Bồi lúc này sắc mặt mới trở lại bình thường, lại nói,

“Năm đó ta không đồng ý ngươi làm như vậy, nhưng ngươi khư khư cố chấp, ta cũng không có biện pháp. Hiện giờ, ai, thái tử, cữu thần nói thật, cữu điện hạ đích thật là nhân trung long phượng(*), nếu hần thật lòng muốn ngôi vị hoàng đế, ngươi không tranh lại hần được. Năm đó, ta không đồng ý ngươi làm như vậy là bởi vì cữu điện hạ căn bản không có ý định đoạt vị. Hoàng Thượng tuy có ý tứ này, nhưng nếu cữu điện hạ vô tâm, hơn nữa cữu thần khuyên can, ngôi vị thái tử của ngươi vẫn vững vàng. Chính là ngươi quá hấp tấp, ngược lại phá hỏng đại sự. Việc ngươi làm giống như đem hổ bức đến tuyệt cảnh, đem ưng bức đến vách núi đen, ngược lại bắt buộc hần phải phản công. Các ngươi từng bẻ gãy cánh hần, đem hần nhốt vào nhà giam, nếu hần thật sự từ đó về sau không thoát ra được cũng liền thôi. Nhưng một khi hần có ngày sổ ***g, một khi hần mở ra cánh chim ngạo nghễ, như vậy còn hơn nhờ theo gió nâng lên đến mây, hần chắc chắn một lần bay vào bầu trời xa thẳm, ngươi với ta rốt cuộc ngăn không được bước chân của hần.”

“Ý của cữu cữu là muốn ta nhường chỗ?”

Tham Hân không cam lòng hỏi, một quyền nện ở trên bàn.

“Không phải ta ép ngươi, mà là hoàn cảnh bắt buộc, ngươi không thể không từ bỏ. Hiện giờ, cửu điện hạ chường quân binh quyền. Cho dù ngươi có thể dâng cơ, nếu hân phản, ngươi cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp. Bất quá, ta sẽ hết sức chu toàn cho ngươi.” Kỉ Bồi vỗ vỗ bả vai Tham Hân, yêu thương nhìn hân. Dù sao Tham Hân cũng là đứa cháu hân yêu thương nhất, cho dù hân hy sinh tánh mạng cũng phải bảo vệ Tham Hân.

Như lời Kỉ Bồi nói, cho dù hân phát động vài tên cự thần trong triều hợp bảo Tham Hân cũng không thể tạo ra một chút dao động hoàng đế cùng địa vị của Tham Duật. Trước sinh nhật hai mươi tuổi của Tham Duật một ngày, hoàng đế rốt cục hạ chỉ sửa lập Tham Duật vi thái tử, trên danh nghĩa lấy lý do Tham Hân trong xử lý triều chính có vấn đề, không hợp làm thái tử chuyển Tham Hân làm An Vương. Xem như cấp Tham Duật một phần sinh nhật đại lễ.

Ngày thứ hai, nhân tân thái tử Tham Duật khánh sinh, trong cung đại yến quần thần. Tham Hân dù không muốn cũng phải miễn cưỡng cười vui tham dự. Miễn cưỡng chờ toàn bộ lễ nghi phiền phức hoàn thành, tất cả mọi người bắt đầu ồn ào tự hô bằng đối hữu đứng dậy kính rượu nhau. Tham Hân một mình ngồi ở một góc uống mấy chén rượu sầu. Thật sự không muốn nhìn ánh mắt thương cảm hoặc cười nhạo của những người xung quanh, hân buông chén rượu, lấy cớ thân thể không khoẻ bước đi ra đại sảnh.

Từ xa đã nhìn thấy Trữ Sính Viễn đang cùng Tham Duật sóng vai đứng ở trên cầu, Tham Hân ngẩn người. Hân đã nhiều ngày không gặp Trữ Sính Viễn. Trữ Sính Viễn luôn lấy cớ chính vụ bận rộn không có thời gian tìm hân, mà hân thân là thái tử cũng không thể thường đến phủ Trữ Sính Viễn. Nếu không thể hân cũng không dễ dàng khó chịu.. Hôm nay vốn định có thể nhìn thấy Trữ Sính Viễn, chính là Hoàng Thượng mới vừa lui tịch, hân bất quá cùng một người bên cạnh nói một câu đã không thấy bóng dáng Trữ Sính Viễn. Hiện giờ Trữ Sính Viễn như thế nào lại cùng Tham Duật một chỗ? Tham Duật có thể hay không thương tổn Trữ Sính Viễn? Tham Hân bối rối không thôi. Hiện giờ Tham Duật nắm quyền bính trong tay, hân nếu muốn trả thù chuyện Trữ Sính Viễn hãm hại hân có thể nói dễ như trở bàn tay. Nghĩ đến đây, Tham Hân không chút do dự, vội vã lướt trên hành lang hướng hai người đi đến, hân tuyệt đối không để bất luận kẻ nào thương tổn Trữ Sính Viễn, cho dù chính mình trả giá đại giới, hân cũng tuyệt đối không hối hận.

Trữ Sính Viễn cũng không nghĩ đến lại chạm mặt Tham Duật ở nơi này, hân vạn phần không muốn tiến cung, nhưng thật sự từ chối không được mới miễn cưỡng tham gia. Hân không chỉ sợ gặp Tham Duật, lại càng không muốn gặp Tham Hân. Cho nên, Hoàng Thượng mới vừa lui tịch, hân liền lặng lẽ đi ra, một mình lững thững đi lên cây cầu nhỏ ở Kim Ngư Trì, lẳng lặng nhìn kim ngư trong nước ngẩn người. Chờ đến lúc hân nhìn thấy Tham Duật đã không tránh né kịp, đành phải tiến lên thăm viếng.

Tham Duật mỉm cười, dịu hân đứng lên, trên gương mặt tuyệt mỹ hoàn toàn nhìn không ra một tia khúc mắc. Hân mỉm cười rực rỡ như làn gió xuân, hướng Trữ Sính Viễn chấp tay.

“Nguyên lai là Trữ đại nhân, thật sự là đã lâu không thấy. Trữ đại nhân gần đây khỏe không?”

Tham Duật nói khách khí mà ôn hòa, giống như hân cùng Trữ Sính Viễn chưa từng xảy ra ân oán, cũng không có bất kỳ liên quan nào.

“Thần tốt lắm, phiền cửu điện hạ, nga, không, thái tử quan tâm.”

Trữ Sính Viễn nói lắp cơ hồ chữ khó thành câu, người đối diện gây cho hắn áp lực trầm trọng, làm cho hắn cảm thấy trái tim đập ngày càng nhanh, mà theo trong gió nhẹ thổi tới, Tham Duật trên người tản mát ra mùi hương thoang thoảng u tịch, càng làm hắn ngay cả hô hấp đều biến thành vô cùng thống khổ. Trữ Sính Viễn trước giờ vẫn không biết chính mình lại có thời điểm muốn chạy trốn.

“Vậy là tốt rồi, dù sao Trữ đại nhân cũng từng là lão sư của Tham Duật, Tham Duật vẫn thực quan tâm đại nhân.” Tham Duật vừa ý cười, “Nếu gặp, Trữ đại nhân liền cùng Tham Duật ẩm yến đi.”

Dạ dày Trữ Sính Viễn bắt đầu quặn đau nhưng không cách nào cự tuyệt. Đang ở phía sau, Tham Hân vội vàng tiêu sái lại. Hắn lo lắng nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng bệch của Trữ Sính Viễn, rồi chuyển hướng qua Tham Duật,

“Cửu hoàng đệ, có chuyện gì vui vẻ như vậy a?”

Nhìn đến Tham Hân tiến lại, Trữ Sính Viễn vô thức nhẹ nhàng thở ra. Mới cùng Tham Duật nói hai câu, thần kinh hắn đã căng thẳng không thôi. Theo bản năng, hắn lui từng bước ẩn ở sau Tham Hân, mà Tham Hân cũng hơi nghiêng người, khéo léo đem Trữ Sính Viễn hộ ở phía sau.

Hành động của hai người nhất nhất rơi vào trong mắt Tham Duật. Tham Duật ánh mắt phát lạnh, lập tức giấu đi, nở nụ cười ấm áp.

“Nguyên lai là đại hoàng huynh, ta đang muốn mời Trữ đại nhân cùng nhau đi vào dạ yến uống rượu, đại hoàng huynh muốn tham gia không?”

“Đa tạ cửu đệ! Nhưng ta thân thể không tốt, nghĩ muốn thỉnh Trữ đại nhân đưa ta trở về, thật sự có lỗi, không thể nhận cửu đệ thịnh tình.”

“Một khi đã như vậy, Tham Duật đi trước. Đại hoàng huynh là trụ cột quốc gia, cần phải bảo trọng thân thể a.” Tham Duật mỉm cười, chấp tay, đi lướt qua Tham Hân, đến bên cạnh Trữ Sính Viễn, ngừng một chút, nghiêng đầu hướng Trữ Sính Viễn nhẹ nhàng cười, ngân nga nói, “Trữ đại nhân, Tham Duật khuyên ngài một câu, năm đó Tham Duật trẻ người non dạ, đại nhân mới có thể mã đáo thành công. Bất quá, biện pháp này Trữ đại nhân không thể lại áp dụng, cẩn thận nhiều lần lên núi gặp hổ a. Đến lúc đó, e là muốn hối hận cũng đã không còn kịp nữa rồi.”

Mặt Trữ Sính Viễn thoáng chốc tái nhợt như tờ giấy. Tham Duật nói mềm nhẹ như hòa phong, nhưng mỗi một chữ lại như trọng trùy đánh vào trong lòng hắn, làm cho hắn cơ hồ choáng váng không đứng nổi. Tham Hân thấy thế kinh hãi, không kịp hướng Tham Duật từ giã, chạy nhanh đỡ lấy Trữ Sính Viễn, cũng bất chấp kiêng kỵ, bán ôm hắn tựa vào lan can.

Nhìn Tham Hân quan tâm che chở, Tham Duật trên môi nở nụ cười tươi đẹp kinh người, nhẹ nhàng mà đi.

Trữ Sính Viễn nhắm mắt không nói nửa ngày, mở to mắt, dừng ở bóng dáng Tham Duật phiêu dật xa xa, lẩm bẩm nói: “Không cần nhiều lần lên núi, chỉ một lần ta đã gặp hồ rồi.”

“Người nói gì?”

Trữ Sính Viễn thanh âm rất nhỏ, Tham Hãn nghe không rõ ràng, không khỏi một câu truy vấn.

“Không có gì.”

Trữ Sính Viễn đứng thẳng, nhẹ nhàng đẩy Tham Hãn ra, nhanh chóng lui lại phía sau hai bước, tạo ra hai người khoảng cách.

“Viễn, người rốt cuộc làm sao vậy? Vì cái gì ta cảm giác người với ta ngày càng xa cách? Chúng ta rốt cuộc có vấn đề gì sao?” Đột nhiên hai tay trống không làm Tham Hãn nôn nóng đứng lên, hần hải bước đến trước mặt Trữ Sính Viễn truy vấn.

“Không có gì, người đừng đa tâm, ta chỉ là bận quá.” Trữ Sính Viễn mệt mỏi tựa vào lan can, nhìn kim ngư trong nước chơi đùa, thở dài, “Người có biết hay không, làm cá thật sự là thoải mái hơn nhiều so với làm người.”

“Không cần đánh trống lảng, Viễn, hôm nay ta nhất định phải hỏi ra nguyên do, ” Tham Hãn vội vàng bắt lấy hai tay Trữ Sính Viễn, cơ hồ quát to, “Người rốt cuộc làm sao vậy? Là ta làm sai cái gì sao? Người có thể nói cho ta biết, ta có thể làm tất cả cho người a.”

Tham Hãn lo âu đã lâu. Vài năm gần đây Trữ Sính Viễn đối hần càng ngày càng quái dị, thái độ như gần như xa đã muốn làm cho tâm tư hần lo lắng buồn bực tới cực điểm. Hần không biết là vì cái gì? Nhưng hần mơ hồ cảm thấy được, hần cùng Trữ Sính Viễn, xác thực đã xảy ra vấn đề. Bọn họ đã sớm không thể giống như trước kia thân mật khăng khít, nước sữa hòa nhau. Rốt cuộc bọn họ có vấn đề gì? Chẳng lẽ Trữ Sính Viễn không hề thương hần? Bất an phỏng đoán như đao trát ở trong lòng Tham Hãn, làm cho hần đau đớn không chịu đựng nổi. Hôm nay, tất cả bất an, ưu phiền cùng nhau phát tác, làm cho hần cái gì cũng không quản. Hần có thể mất đi ngôi vị hoàng đế, nhưng tuyệt đối không thể mất đi Trữ Sính Viễn. Đối hần mà nói, Trữ Sính Viễn so với ngôi vị càng trọng yếu gấp nhiều lần.

Trữ Sính Viễn buộc phải quay đầu nhìn về phía Tham Hãn, trong ánh mắt sâu kín của hần tràn đầy thống khổ, “Tham Hãn, không phải người sai, là ta,.....”

Tim Tham Hãn bị đâm một cái thật mạnh, hần đã bao lâu không gặp qua Trữ Sính Viễn biểu lộ đau xót sâu sắc như thế. Đau xót đó cũng không chút lưu tình làm hần đau thương,

“Người có thể nói cho ta biết a, có chuyện gì đều có ta. Ta có thể làm tất cả cho người.” Tham Hãn đem Trữ Sính Viễn siết chặt trong ngực, nỉ non yêu mến.

“Có một số việc ta phải một mình gánh vác. Tha thứ ta, Tham Hân, tha thứ ta.”

Đẩy ra cánh tay Tham Hân, Trữ Sính Viễn một mình mà đi. Lưu lại Tham Hân mờ mịt ngăn người ngóng nhìn bóng dáng hân.

4. Chương 4

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Nửa năm sau, hoàng đế băng hà, Tham Duật lên ngôi vua, đăng cơ vốn vẹn được hai tháng.

Việc làm đầu tiên của Tham Duật là trục xuất hai vị thừa tướng cùng vài vị trọng thần, hơn nữa còn không chút do dự mà giết những người tự nhận mình là chính trực trung lương, những vị đại thần dám đưa ra ý kiến với hân, tại thời điểm đó, triều đình trên dưới đều kinh hồn tán đảm (kinh hồn bạt vía), tái không còn một ai dám nghịch lại hoàng ý nữa.

Hiện tại Tham Duật cũng không còn cần phải chiêu hiền đãi sĩ, bộ mặt khiêu hướng lễ độ nữa, hân uy nghi, lãnh khốc, thủ đoạn cứng rắn, khiến người trong triều không một ai dám làm phật ý.

Tuy vậy, Tham Duật lại không xử phạt Tham Hân cùng Trữ Sính Viễn, Tham Hân vẫn bình bình ổn ổn làm An vương gia, còn Trữ Sính Viễn rất nhanh chóng được phong làm Phủ Viễn đại tướng quân, ra Bắc Cương để bình tức (dẹp loạn) phản loạn.

Chuyện tình năm đó đối với mọi người vẫn còn mới mẻ, nên với cách thức của Tham Duật, mọi người đều phỏng đoán không ngớt, ai cũng không hiểu được ý nghĩ của vị hoàng đế trẻ tuổi này, mà cũng không ai dám tự tiện phỏng đoán tâm tư của người nam nhân hỉ nộ vô thường ấy.

Tham Hân lo lắng cho việc Trữ Sính Viễn đi xa, hân biết Trữ Sính Viễn đích thực là một đại tướng tài.

Nhưng bởi từ nhỏ Trữ Sính Viễn đã chán ghét mấy việc chém giết đổ máu, cho nên Tham Hân thà rằng để những người khác phải tốn thêm công sức cho việc bình định chiến loạn ở biên cương, chứ cũng không muốn Trữ Sính Viễn phải đối mặt với chiến tranh nguy hiểm, Thế nhưng hân không phải Tham Duật, việc Tham Duật để ý nhất chính là mong có một biện pháp hữu hiệu để đánh thắng trận, hân không cần, cũng không lo lắng cho một người thần tử.

Trữ Sính Viễn rất bình tĩnh đối với việc ra trận, không cần phải suy nghĩ, hân cũng hiểu được, hân tuy rằng là chủ soái, là Phủ Viễn đại tướng quân, nhưng quyền hành chân chính lại nằm trên tay phó tướng quân Lăng Vân. Lăng Vân đối với hân vẫn đặc biệt kính trọng, chiến sự đều nghe theo sự an bài của hân,

nhưng thực tế, việc điều hành binh mã, vận chuyển lương thảo, Lăng Vân lấy cái có đây là việc nhỏ nhất không cần phải phiền tới chủ tướng, hết thấy đều tự bản thân phủ trách an bài, không cho Trữ Sính Viễn nhúng tay vào.

Lăng Vân ngữ khí khéo léo, nhưng Trữ Sính Viễn biết, nếu không có ý tứ của Tham Duật, Lăng Vân sẽ không cường ngạnh như vậy, Trữ Sính Viễn biết, Tham Duật dùng hấn chỉ để làm bìa chắn, còn binh quyền, thủy chung lại nằm ở trong tay Lăng Vân, hấn mặc dù là đại tướng quân, nhưng bất quá cũng chỉ như một cái danh xưng.

Mà cũng đúng, Trữ Sính Viễn lẳng lặng suy nghĩ, hiện tại Tham Duật đã không còn là vị thiếu niên sôi nổi của năm đó nữa, nếu khi xưa hấn vì một cái mỉm cười của mình mà làm mất lòng của thiên hạ, thì hôm nay, hấn đã lớn dần và trở thành một đế vương chân chính, hiểu được thế nào gọi là lợi dụng, hiểu được nên cần phòng ngừa hấn có mưu quyền phản loạn như thế nào.

Phản loạn rất nhanh đã được lặng yên, nhìn thấy dưới đất đầy huyết tinh cùng tử thi, Trữ Sính Viễn phải miễn cưỡng chống đỡ lắm mới không nôn ra, hấn từ nhỏ đã chán ghét máu cùng tử thi, nhìn thấy máu sẽ bắt đầu trở nên buồn nôn khó chịu.

Cho nên, tuy rằng bản thân chưa từng học qua mưu lược cùng binh pháp, thế nhưng hấn vẫn không hề cự tuyệt. Thì ra trước kia ở trong tay Tham Duật hấn chính là một báu vật, còn bây giờ, trong mắt của y hấn cũng chỉ như một thần tử, vì vậy hấn bắt buộc phải đối mặt với tất cả những chuyện mà mình không hề thích.

Hấn không có quyền được lựa chọn.

Ngay tại thời điểm hấn đang chuẩn bị trở về doanh trại để nghỉ ngơi, Lăng Vân lại đưa ra một đạo thánh chỉ mới, lệnh cho hấn một mình cưỡi ngựa, hỏa tốc phản kinh, không được chậm trễ.

Chính thế mà Trữ Sính Viễn sau khi đánh thắng trận, không có bất cứ một tùy tùng nào đi theo hộ giá, một mình cưỡi ngựa quay về kinh, mà sau khi trở về, đối mặt với hấn, chính là sự tiếp đãi còn lạnh hơn cả băng tuyết của Tham Duật.

Tham Hấn cùng Trữ Sính Viễn trở Trữ gia, rất nhanh đã có thầy thuốc đưa đến kiểm tra Trữ Sính Viễn, chân của hấn có chút tổn thương do giá rét, đại phu dặn dò phải uống thuốc đúng hẹn, nhất định phải nằm trên giường nửa tháng, mới chắc chắn không lưu lại hậu quả gì.

“Viễn, chúng ta ly khai thôi, ta không tin, thiên hạ to lớn như thế, lại không có chỗ cho ta và người dung thân, tội gì phải ở nơi này mà chịu dần vặt.”

Tiến đại phu xong, Tham Hấn yêu thương nhìn làn da do chịu giá rét mà biến thành màu xanh tím, hấn cực kỳ phần nộ.

Trữ Sính Viễn nở ra một nụ cười tái nhợt, nhưng kiên định lắc đầu,

“ Ta không đi đâu.”

“ Vì sao? ”

Tham Hân phần nộ, hân rất khó hiểu, phụ mẫu của Trữ Sính Viễn đều đã qua đời, hân lại vốn là con trai độc nhất, bây giờ ở trong kinh thành, hân cũng không có bất cứ nơi nào mà quyến luyến, vậy mà tại sao Trữ Sính Viễn vẫn không muốn cùng hân li khai? Lẽ nào Trữ Sính Viễn lại muốn cái địa vị Phủ Viễn đại tướng quân kia.

Tham Hân rất nhanh phủ định ngay ý nghĩ của mình, Trữ Sinh Viễn không phải là một người tham vinh hoa phú quý, hân biết rất rõ, thế nhưng rốt cuộc là vì sao?

“ Tham Hân, không nên hỏi, người trở về đi.”

Trữ Sính Viễn tránh né nhãn thần của Tham Hân, nhẹ nhàng nói.

“ Có phải Tham Duật uy hiếp người cái gì? Hay hân đối với người đã làm gì? ”

Tham Hân phần nộ lên tới đỉnh, hân bỗng nhiên đứng lên, “ Ta đi tìm hân.”

“ Tham Hân, không nên.” Trữ Sính Viễn hét lớn, đưa tay nắm lấy Tham Hân, không cẩn thận lại đem chính mình té xuống giường.

“ Người thật rảnh rỗi a” Tham Hân cuống quýt ôm lấy Trữ Sính Viễn đỡ hân về lại giường.

“ Tham Hân, việc đó cùng bề hạ không có quan hệ, chỉ do bản thân ta không muốn đi.” Trữ Sính Viễn cuống quýt giải thích, nắm chặt lấy cánh tay Tham Hân, y rất sợ hân một hồi xúc động, sẽ thực sự xông vào hoàng cung mà tìm Tham Duật.

“ Tốt lắm, vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc là vì sao? Ta không muốn nghe người biện minh bất kì lí do gì, hãy cho ta một nguyên nhân mà ta có thể tiếp nhận.”

Tham Hân tỉnh táo lại, chăm chú nhìn Trữ Sính Viễn, cố ý muốn biết được đáp án của Trữ Sính Viễn.

Hai người đối diện với nhau một lát, Trữ Sính Viễn nhìn ánh mắt của Tham Hân, hân biết nếu hôm nay y không đạt được mục đích thì chuyện này nhất định sẽ không thể nào bị bỏ qua.

Rốt cuộc cũng không còn hi vọng,thở dài, hạ mi mắt, nửa ngày trôi qua, hân mới từ từ nói.

“ Tham Hân, người chưa từng nghĩ tới sao? Ta, có thể đã yêu người nam nhân kia.”

“ Người, người nói— Tham Duật.” Tham Hân một lát sau mới hiểu được Trữ Sính Viễn muốn nói cái gì, cơ hồ đã ngốc trệ nhìn Trữ Sính Viễn. Trong nháy mắt, Tham Hân cảm thấy như toàn bộ máu trong cơ thể hắn đều chạy lên đỉnh đầu, đầu hắn ong ong, trong đầu như có hàng vạn con mã chạy qua chạy lại.

Thất vọng, thương tâm, sợ hãi, thống khổ, các loại tâm tình tệ nhất đều cùng dây dưa lại một chỗ, làm cho hắn như muốn phát cuồng, con người Tham Hân biến thành một màu đỏ sẫm, chặn ngang âm thanh Trữ Sính Viễn, khàn giọng hô to: “ Không có khả năng, không có khả năng, người gạt ta, Viễn, người đừng lấy cái việc này ra đùa. Nói cho ta biết, người chỉ đang nói giỡn.”

Tham Hân dùng sức lung lay thân thể Trữ Sính Viễn, hi vọng người nam nhân trước mắt, có thể cho mình được một đáp án.

“ Là thật, Tham Hân, ta thật sự yêu thương hắn.! ” Bên môi Trữ Sính Viễn xuất hiện một nụ cười thê lương, hắn tùy ý cho Tham Hân lung lay, thế nhưng vẫn như cũ kiên định mà nói, “ Người không hề nghe sai, điều ta nói là thật. Ta yêu hắn, ta yêu Tham Duật, ta yêu người nam nhân kia. Người hiểu không? Chúng ta đều sai rồi, khi đó đáng lẽ ra không nên để ta gặp hắn, lại càng không nên để hắn yêu thương ta, mà càng không nên, chính là làm cho ta rốt cuộc cũng yêu hắn, để rồi ở thời điểm hắn đã không còn yêu ta.”

Tham Hân run run tay buông vai Trữ Sính Hân ra, tuyệt vọng nhìn đôi môi mà mình đã hôn vô số lần kia nói ra lời nói tựa như địa ngục, trong phút chốc, Tham Hân chỉ hi vọng bản thân mình ngay lúc này mà chết đi, như vậy, có lẽ sẽ không phải chịu nỗi thống khổ này nữa, sẽ không còn biết nguyên lai trên thế giới này còn có một loại thống khổ so với cái chết còn khiến người ta sợ hãi hơn.

“ Không, ta không tin, vì sao lại như vậy? Lão thiên đã làm ta mất đi ngôi vị hoàng đế, ta khả dĩ đã chấp nhận, thế nhưng, thế nhưng vì sao đến cả người cũng bị đoạt đi? Chẳng lẽ chuyện ta làm trước kia là sai sao? Chẳng phải, các triều đại trước trong cung đình cũng đã có chuyện như vậy, nhưng vì sao lão thiên hết lần này tới lần khác đều đối kháng ta, ta không cam lòng, ta không tin.”

Gào lên, Tham Hân ngổn ngang trăm mối đẩy Trữ Sính Viễn đang muốn kéo hắn ra, như một người điên chạy nhanh ra khỏi gian phòng.

5. Chương 5

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Năm ngày sau, Trữ Sính Viễn mặc chiến bào xuất chinh, hắn vẫn là chủ soái, còn Lăng Vân vẫn là phó tướng.

Ngay cả đến lúc Trữ Sính Viễn rời đi, hãn vẫn chưa được tái kiến Tham Hãn.

Trữ Sính Viễn biết chính mình đã làm thương tổn người nam nhân kia, thế nhưng, hãn cũng chỉ đành như vậy. Hãn không muốn cũng không thể, hãn không thể khiến Tham Hãn lại vô vọng như thế thêm một lần nào nữa, hãn đã quá hiểu cái cảm tình tuyệt vọng mà tâm lực tiêu tụy kia rồi, tái cũng không thể gánh vác thêm phần lương tâm tự trách nào nữa.

Hiện tại, Trữ Sính Viễn đang phải đối mặt chính là quân binh Tường Phượng của nước láng giềng, Tường Phượng cùng Đằng Long giao thủ, cảnh tượng chiến loạn liên miên, không ai biết bắt đầu như thế nào, mà cuối cùng, mỗi một lần thua trận đều sẽ bị phạt đánh một trượng, điều này đã trở thành một thói quen không thể bỏ. Mấy năm gần đây, Tường Phượng bổ nhiệm Thượng Quan Chuẩn tiếp nhận binh quyền trong tay, Đằng Long tự sẽ cảm thấy không còn khả năng đánh thắng, chỉ có thể tử thủ biên quan mà không xuất đầu, mặc cho quân đội Tường Phượng ở bên ngoài biên giới diễn võ ra oai.

“ Thượng Quan Chuẩn là một người như thế nào? ”

Trữ Sính Viễn đem những bản ghi chép về các cuộc giao chiến lâu năm lật qua lật lại, gọi phó tướng trấn thủ biên quan Thang Nam tới.

“ Thượng Quan Chuẩn nguyên lai là ngự tiền thị vệ của Tường Phượng, sau khi tòng quân, chiến công hiển hách, không đến ba năm, liền thăng cấp trở thành tướng quân, thái độ làm người cương quyết, dụng binh như thần, hơn nữa lại là người nghiêm kỷ, rất có quân uy.”

“ Đúng không? ”

Trữ Sính Viễn nhíu mày, lẳng lặng đứng lên suy tư, ngày thứ hai, Trữ Sính Viễn tập trung hết tất cả những tướng lĩnh đến tại lều lớn.

“ Chủ tướng, lúc nào thì chúng ta ứng chiến? ”

Một gã thống lĩnh gấp đến nổi không thể nào chờ được nữa hỏi.

“ Không, chúng ta không sẽ không chiến, từ giờ trở đi chúng ta sẽ án binh bất động, chờ đợi thời cơ.”

Trữ Sính Viễn liếc mắt nhìn quanh mọi người, chậm rãi nói ra chiến lược của mình.

“Tường Phượng ở phía nam, khí hậu ẩm ướt ẩm áp, chính vì thế cho dù bọn họ có dấy binh, thông thường cũng phải đợi đến hai mùa hạ và xuân, hôm nay đã là tháng chín, chúng ta phải chờ thêm khoảng hai tháng nữa, chỉ cần Bắc Phong đồng thời, ở nơi này sẽ rất rét, chỉ cần thêm một chút tuyết, đến lúc đó, sức chiến đấu của các binh sĩ Tường Phượng sẽ hội giảm xuống, tỉ lệ chúng ta đánh chiến thắng sẽ được tăng lên. Hơn nữa hiện tại sĩ khí của bọn chúng đang hùng hực, không phải là thời cơ tốt nhất để chúng ta xuất chiến. Thượng Quan Chuẩn cũng biết điểm này, đương nhiên sẽ vội vã thúc dục chúng ta mau chóng xuất

binh, chúng ta không cần phải để ý tới hấn.”

Nói xong, Trữ Sính Viễn chuyển hướng đến Lăng Vân, hỏi,

“Lăng tướng quân, người nghĩ thế nào? ”

“Tất cả đều theo lệnh Trữ tướng quân phân phó.” Thần sắc Lăng Vân bất động, cung kính đáp trả.

Trữ Sính Viễn thở dài trong lòng, rõ ràng tới là để giám sát hấn, vậy mà lại kính cẩn như vậy,

Lăng Vân quả nhiên không phải một nhân vật tầm thường.

Một mặt nghĩ, trong miệng đã phân phó tiếp,

“Được rồi, các người lui xuống đi, để cho tất cả các tướng sĩ nghỉ ngơi dưỡng sức, chớ đợi mệnh lệnh.”

“Dạ,”

Mặc dù, các tướng lĩnh trong lòng vẫn còn nghi ngờ, thế nhưng quân lệnh như sơn, không ai được phép có nghi vấn, vì vậy mọi người vẫn đều chấp hành mệnh lệnh.

Đảo mắt đã trôi qua hai tháng, khí trời mặc dù có lạnh xuống, nhưng lại chưa có tuyết, đêm khuya hôm đó, Trữ Sính Viễn đang ở trường để kiểm tra địa đồ, Lăng Vân từ ngoài lều bước vào.

“Lăng tướng quân, đã trễ như thế này rồi, ngài đến có việc gì? ” Trữ Sính Viễn nhanh chóng đứng lên, mời Lăng Vân ngồi xuống.

Lăng Vân nhìn hai bên, phát tay cho các binh sĩ lui ra, chậm rãi ngồi đối diện trước mặt Trữ Sính Viễn. Trữ Sính Viễn ngẩn ra, trong lòng có chút thấp thỏm, Lăng Vân thường ngày đều không có tiếp cận hấn, vô sự tuyệt đối không bước vào lều của mình. Huống chi hôm nay lại còn đêm khuya tới thăm, còn ra lệnh binh lính lui ra hai bên.

“Chủ tướng, chúng ta ở chỗ này đóng quân đã được hơn hai tháng, ta xem thời cơ cũng không sai biệt lắm, chủ tướng nên nhanh chóng xuất binh thôi.”

Ánh mắt Lăng Vân buông xuống nhìn vào bàn, thanh âm cứng nhắc nói.

Trữ Sính Viễn ngẩn người, Lăng Vân chưa bao giờ can thiệp vào chuyện chính sự của hấn, hôm nay đột nhiên vì sao lại nói đến vấn đề này.

“ Lãng tướng quân, hiện tại khí trời mặc dù đã lạnh, nhưng mà vẫn chưa có tuyết, binh sĩ Tường Phượng không thể hành quân được trên tuyết, nếu như chờ xuất hiện một trận tuyết lớn, chúng ta nhất định nắm chắc thắng lợi. Cho nên, ta nghĩ hãy chờ thêm một chút nữa đi.”

“ Ai cũng đều có thể chờ, những Trữ đại tướng quân thì không thể chờ được.”

Lăng Vân giương con mắt lạnh lùng, lẳng lặng nhìn Trữ Sính Viễn, “ Nếu như chủ tướng không mau chóng xuất binh, vậy thì thuộc hạ không còn cách khác là mời chủ tướng về triều trước.”

Trữ Sính Viễn trong lòng lạnh lẽo, tựa như hàng nghìn tảng đá chồng chất lên nhau, Lăng Vân tuy rằng không nói rõ, thế nhưng ai cũng biết được ý tứ trong lời nói kia, nguyên lại, Tham Duật đối với hắn lại nghi ngờ đến như vậy, cho dù những năm gần đây hắn vẫn luôn kính cẩn nghe theo, nén giận, nhưng mà Tham Duật vẫn không hề tin hắn. Ý lợi dụng năng lực của hắn để bảo vệ ranh giới, cũng không mấy may nghĩ đến hắn.

“ Lãng tướng quân, ta biết khó có thể làm trái thánh mệnh, thế nhưng, xin người hãy cho ta thêm một chút thời gian nữa, chúng ta đã đợi được một thời gian dài rồi, hiện tại nếu như lại vội vã xuất binh, thì không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Chỉ cần thắng được trận này, bệ hạ dù có trách phạt, Trữ Sính Viễn ta cũng sẽ tự một mình mình gánh chịu.”

Trữ Sính Viễn nỗ lực để thanh âm vẫn như trước, nhưng dưới bàn, hai tay đã nắm chặt để ở dưới đầu gối, móng tay đâm thật sâu vào lòng.

“ Tại hạ biết ý tứ của Trữ tướng quân, tại hạ cũng minh bạch được rằng phương pháp của ngài là đúng. Thế nhưng,” Lăng Vân ngẩng cao đầu, “ Trữ tướng quân, xin thứ cho Lăng Vân ta không thể làm theo mệnh lệnh. Nếu hôm nay, Lăng Vân đồng ý, thì thật có lỗi với bệ hạ.”

Hắn chậm rãi đứng lên, thản nhiên nói, “ Ngày mai nếu tướng quân xuất binh, Lăng Vân sẽ theo lệnh người, mã thụ thị chiêm (như thiên lôi sai đánh đâu thì đánh đó), còn nếu tướng quân người không chịu xuất binh, Lăng Vân không thể làm gì hơn là hộ tống tướng quân trở về. Lăng Vân ngô tẩn vu thử (hết lời để nói), cáo từ.”

Quay người, Lăng Vân rời đi.

Trữ Sính Viễn nhìn về phía bóng dáng Lăng Vân, trong mắt xoẹt qua một tia cảm kích, hắn tự nhiên biết, Lăng Vân mang mật chỉ, hoàn toàn có thể đợi đến thời điểm, mà vẫn tội hắn. Hơn nữa, Lăng Vân đêm nay tiết lộ nội dung của mật chỉ, nếu để Tham Duật biết, cho dù là người thân tín của Tham Duật, cũng khó tránh khỏi tội chết. Cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay đã thấm đầy huyết, Trữ Sính Viễn biết, trừ bỏ lựa chọn trong lời nói của Lăng Vân ra, hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa.

Tuy rằng có được thiên thời, nhưng mà đại quân Đằng Long cũng không có được địa thế tốt, mặc dù Trữ Sính Viễn hết lòng lo lắng tìm cách bố trí, thế nhưng đối mặt trước năng lực chinh chiến, chiến lược của Thượng Quan Chuẩn cũng như quân đội Tường Phượng dũng mãnh, bọn họ vẫn không thể chiếm được nhiều tiện nghi.

Sau khi trải qua lần chiến gian khổ tiếp theo, tuy rằng cuối cùng Đằng Long cũng dành thắng lợi, khiến cho quân binh Tường Phượng lùi về phía sau hơn trăm dặm, làm giảm nhẹ đi nhuệ khí của Thượng Quan Chuẩn, nhưng mà bên quân ta cũng đồng dạng tổn thất thảm hại, nguyên khí đại thương.

Trên đường trở về, Trữ Sính Viễn cơ hồ không nói một lời, mỗi ngày đều chọn trầm mặc, hần biết, hai tháng nay, hần án binh bất động, trong triều khảng định có rất nhiều người phi nghị (trách móc), hơn nữa ai cũng biết hần là người không được hoàng thượng yêu mến, ở trong triều hần như tứ cố vô thân, sẽ không một ai bênh vực hần. Nếu hần có thể đảo ngược thắng hết toàn trận thì tốt biết mấy, nhưng mà, nhìn kết quả bây giờ, những người đó sẽ tự nhiên bỏ đá xuống giếng.

Mà Tham Duật, Tham Duật như thế nào lại có thể dợt hần, hần không biết, cũng không dám nghĩ, nhưng mà, bất kể như thế nào, hần cũng chỉ có thể chịu trách nhiệm, một khi đã bước đi trên con đường này, hần đã không còn có thể quay đầu lại nữa.

“ Trữ tướng quân, người hao phí nhiều thời gian như vậy, dùng đến mấy trăm vạn quân binh, kết quả lại cho trẫm một cái chiến báo (thành tích) như thế này? Người nghĩ trẫm nên nói cái gì đây? ” Tham Duật buông tấu chương trong tay, lạnh lùng hỏi Trữ Sính Viễn đang quỳ gối ở phía dưới.

“ Thị thần vô năng, thỉnh bệ hạ trị tội. ” Trữ Sính Viễn lẳng lặng quỳ gối trên đại điện, không vì bản thân mà biện giải, chỉ thỉnh tội.

“ Vậy Trữ tướng quân có ý như thế nào? ” Tham Duật sắc mặt trầm xuống, trong miệng phun ra lời nói tựa như khối băng, “ Có đúng hay không đối với trẫm có điều gì bất mãn, muốn tìm một đấng minh quân khác? ”

“ Thần không dám, mong bệ hạ minh giám, thần nếu khởi dị tâm, trời tru đất diệt (nếu có lòng khác, sẽ bị trời đất không tha).” Trữ Sính Viễn sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên ngẩn đầu, vội vàng biện minh. Hần khả dĩ nhận hết nghìn nghìn điều không phải tiếp theo, thế nhưng, hần không muốn mình bị vu oan là phản bội Tham Duật, cũng tuyên đối sẽ không nhận cái tội trạng mặc danh kì diệu này. Vô luận Tham Duật có đối xử với hần tàn khốc như thế nào, hần hội cũng sẽ không phản bội Tham Duật lần thứ hai, vĩnh viễn sẽ không.

“ Phải không? ” Tham Duật lãnh đạm nhưng trong mỗi câu nói đều đầy sự trào phúng.

Trữ Sính Viễn thân thể cứng đờ, trong cổ họng như có một vật gì đó chặn ngang, không thể nói thêm được lời nào, hần nghe ra được lời châm chọc của Tham Duật, cũng minh bạch chính mình đã không còn tư cách để nói ra những lời ấy, theo nhau đã lâu dài cũng không bằng một câu nói, hần đã vạn kiếp bất phục (muôn kiếp không thể trở lại).

“ Bệ hạ,” Lăng Vân đột nhiên mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng khẩu khí kiên định.

“ Trữ tướng quân đối với bệ hạ tuyệt đối trung tâm vô nhị (sự trung thành luôn luôn đứng nhất).

“Hanh, dù cho hấn không thay lòng đổi dạ, cũng đã khiến trẫm mất hết thể diện rồi.”

Tham Duật lãnh khốc nhìn người nam nhân đang quỳ gối ở trước mặt mình, lãnh đạm nói,

“Người, lui xuống, lĩnh một trăm gậy trước điện, hành hình.”

Tham Duật lời vừa nói ra, chúng đại thần mặt đều biến sắc, trước mặt bá quan trong điện lại bị lĩnh một trăm gậy đánh, đó là chuyện tình cực kì nhục nhã. Từ lúc thành lập vương triều đến nay, trừ khi các đại thần phạm vào một tội lớn bất khả tha thứ, nếu không thì hình phạt từ trước tới nay cũng chỉ bị biếm thành thứ dân, bằng không sẽ được một quan viên khác sử phạt.

Không nói đến ở trước mặt mọi người mà thi hành trượng, thể diện sẽ không còn, hơn nữa sau này, còn có thể nhìn mặt ai được nữa.

Một vị đại thần thật sự nhìn không được, đánh bạo quỳ nói, vì Trữ Sính Viễn mà cầu tình.

“Bệ hạ, Trữ tướng quân tuy rằng không thể hoàn thắng, thế nhưng dù sao cũng đã đánh thắng được một trận, hơn nữa y còn khiến đại quân Trường Phụng nguyên khí đại thương, còn hơn trước đây không thắng được trận nào, dù sao cũng đã lập được một đại công, sử phạt như vậy, hình như có điều không ổn, mong bệ hạ xem xét lại.”

“Nga, ý của người là trẫm đã sai? Trẫm không nên là trách phạt hấn, ngược lại Trữ tướng quân còn lập được kháng công (đại công), thuận tiện nhận lỗi với thiên hạ, trẫm chính là một hôn quân, không chỉ hữu công bất thưởng (có công lao mà không được thưởng), ngược lại còn đi gán tội cho công thần? ”

“Bệ hạ nói quá lời, thần không dám.”

Người nói chuyện sợ đến nỗi mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ biết một mặt dập đầu nhận tội, nửa câu cũng không dám nhiều lời.

“Không dám, nói đều đã nói, còn cái gì mà không dám, người đâu, tước hết quan bào của hấn, đưa ra cho hình bộ nghị tội,”

Thị vệ không nói hai lời, lập tức lôi kéo người nọ xuống phía dưới, những người khác bị hù dọa đều nơm nớp lo sợ, nhìn lên xem cơn thịnh nộ của hoàng thượng, thở mạnh cũng không ai dám, rất sợ bị trì trệ chi tai. (cá trong chậu gặp tai họa, ý câu này muốn nói là người vô tội gặp tai họa.)

Trữ Sính Viễn gắt gao cắn chặt môi dưới, bình tĩnh nhìn đôi mắt đen sâu thẳm không đáy của Tham Duật, Tham Duật không hề tránh né, lạnh lùng nhìn lại hấn, ánh mắt không hề có một chút độ ấm, Trữ Sính Viễn nhanh chóng đem con mắt buông xuống, trong miệng đều là vị đạo của máu tươi,. Hấn biết, Tham Duật chỉ là mượn cớ, người y hận chính là hấn, Trữ Sính Viễn chỉ cảm thấy ngực mình thật trống trải, dường như hấn vừa bị nhét vào một cái gì đó, nín không được. Hấn chậm rãi cuối đầu, nghe được một

thanh âm vang lên từ khoảng không,

“ Thần linh chỉ,”

Sau tiếng hô, hắn bị mấy gã thị vệ ầm ầm, sau đó, một cây mộc trượng thô to không hề được báo trước đánh vào lưng hắn, đại diện to như vậy, chỉ nghe thấy thanh âm nặng nề của mộc trượng đánh vào thân thể bang bang. Trên lưng không ngừng đau nhức dần dần tàn phá đi ý thức của Trữ Sinh Viễn, hắn cắn răng cố nhẫn, không rên một tiếng, hắn vô pháp chống lại Tham Duật gia tăng những khuất nhục trên người hắn, (khuất nhục: áp bức và lăng nhục.) thế nhưng chỉ ít hắn vẫn còn sót lại một ít tự tôn. Hắn thà rằng chết, cũng không thể vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình.

Người đánh biết hoàng thượng đang tức giận, nào dám có ý nương tay, Trữ Sinh Viễn bôn ba đã mệt nhọc, thân thể đã sớm suy yếu không thể chịu nổi, tại nơi này lại bị trọng hình như vậy. Trời sinh khiến hắn kiên cường mới có thể khiến hắn gắng gượng không kêu rên một lời, thế nhưng thân thể lại không cách nào chống đỡ nổi, mới đánh được hơn bốn mươi trượng, Trữ Sinh Viễn đã bất tỉnh.

Nếu là bình thường, người chịu hình phạt bị té xỉu, hình trượng sẽ tạm bị đình chỉ, thỉnh hoàng thượng xấp xếp, lúc đó được đình chỉ, khi nào thanh tỉnh sẽ lại tiếp tục, thế nhưng ngày hôm nay lại không có một người nào dám bạo gan lên xin dừng tay, cứng rắn đem một trăm trượng đánh xong, mới buông tha Trữ Sinh Viễn.

Tham Duật liếc mắt nhìn thân thể đầy huyết, ngừng lại nhìn Trữ Sinh Viễn đã hôn mê, lạnh lùng cười, y đứng lên phất tay áo bỏ đi, các đại thần đều rời khỏi, chưa có ai bạo dạn dám để ý đến Trữ Sinh Viễn, rất sợ nếu không cẩn thận, để hoàng thượng biết được, có khi chính mình cũng bị liên lụy vào.

Lăng Vân chậm rãi đi đến bên người Trữ Sinh Viễn ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt tiều tụy nhưng vẫn thanh tú, ngơ ngác một hồi lâu, mới vươn tay ra, ôm lấy Trữ Sinh Viễn, mang hắn đi.

6. Chương 6

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Trữ Sinh Viễn đau đớn dần thanh tỉnh lại, mờ mịt mở to đôi mắt, hắn phát hiện chính mình đang nằm úp sấp trên giường. Toàn thân giống như bị xẻ đôi, khó nhịn khỏi đau đớn, nhất là ở trên lưng, chỗ đau nhức đó như bị rát phỏng chỉ muốn xé rách hắn. Trữ Sinh Viễn cắn răng, miễn cưỡng nghĩ muốn xoay người, hơi động, đã khiến hắn đau đớn đến nỗi không thể nào chịu đựng được mà phải dừng động tác, đồng thời cắn chặt môi cố nén tiếng rên rỉ thoát ra.

“ Đừng nhúc nhích.”

Thanh âm vô cùng lo lắng cùng cánh tay ôn nhu ngăn trở động tác hắn, sau đó cánh tay y với tới người hắn, mềm mại kéo hắn lại, thật cẩn thận, hắn bị ôm lấy, thay đổi phương hướng, nghiêng thân mình tựa vào vùng ngực ấm áp. Một chút cũng không đè nặng đến vết thương trên lưng.

Trữ Sính Viễn ngẩng đầu, chống lại con người tràn đầy đau đớn của Tham Hân.

“ Tham Hân, ” Hắn nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, lại không biết phải mở miệng thế nào, chỉ đành bình tĩnh nhìn chăm chú y

“ Uống được đi, người bị thương rất nặng.” Tham Hân một bên cầm lấy chén được, đưa đến bên miệng Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn cúi đầu đem ngụm được đắng nuốt vào, yên lặng không nói gì.

“ Cùng ta đi thôi, Viễn, người, người cứ như vậy nữa thì sẽ chết mất, ta, trong lòng đau lắm.” Tham Hân lấy khăn tay thay Trữ Sính Viễn lau đi vết thuốc ở khóe miệng, thanh âm thoát ra mà run rẩy.

“ Ta đã nói rồi, Tham Hân, ta sẽ không đi đâu,” Trữ Sính Viễn ánh mắt nhìn hai bàn tay của chính mình, thanh âm tuy nhẹ, nhưng ngữ khí lại kiên định.

“ Hắn đối đãi với người như vậy, người còn,”

Tham Hân vừa tức vừa thương xót, ngay cả nói cũng đều nói không xong, nhìn người trong lòng, khuôn mặt kia thật tiêu tụy hao gầy, nước mắt lại không khỏi rơi xuống,

“ Năm đó ta đã làm một việc vô cùng xấu, nay ta bị như thế này âu cũng là thường tình, kỳ thực cũng chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi vài ngày cùng bôi được là tốt rồi, không nghiêm trọng đến vậy đâu, người lớn như vậy rồi, còn khóc thành như thế, khiến cho người ta trông thấy lại càng không hay? ” Trữ Sính Viễn chịu đựng đau đớn nâng cánh tay lên, ôn nhu lau đi hai gò má thấm đầy nước mắt của Tham Hân, an ủi hắn.

“ Không nghiêm trọng? Người có biết thương tích của người có bao nhiêu nghiêm trọng không? Nếu như không phải vì Lăng Vân thay người đã thông kinh mạch, công phu của người đã sớm bị phế rồi. Hơn nữa trọng thương (vết thương do gậy đánh) quá nặng, thầy thuốc còn nói người phải nằm trên giường một tháng mới có thể hoạt động lại bình thường, cứ như vậy, còn không biết tương lai có thể để lại hậu hoạn gì không.”

Nói xong, Tham Hân nhịn không được, một quyền đánh xuống khung giường, “ Hắn đối đãi với người ngoạn độc như vậy, người vì cái gì còn muốn lưu lại, vì cái gì còn muốn, còn muốn thương hắn.”

“ Ta còn có thể làm gì nữa? ” Trữ Sính Viễn yếu ớt nói,

“ Năm đó hắn bắt quá cũng chỉ như một đứa nhỏ sống an nhàn sung sướng, giống như một cây hoa lan được chiều chuộng, hầu hạ tỉ mỉ, chỉ cần một cơn gió thổi qua, một giọt mưa rơi xuống, rồi đột nhiên bị ném vào làn sương lạnh giá, người mẫu thân hắn yêu kính nhất, cũng tự sát ngay trước mặt hắn, hắn đau khổ, có ai biết? Hiện tại, coi như ta nhận lại những đau khổ thương tổn của hắn, ta không oán.”

“ Vậy vì sao người lại yêu thương hắn? ” Tham Hân nắm chặt tay, rốt cuộc cũng nói ra nghi vấn đau thương trong lòng của mình.

“ Không biết, ta thật sự không biết,” Trữ Sính Viễn hoảng hốt nghĩ, thì thào nói: “ Khi đó, hắn yêu ta đến điên cuồng, người có thể nào tưởng tượng ra không? Một người sở hữu sự mê hoặc của người trẻ tuổi, lại là hài tử cao cao tại thượng kia, vậy mà lại đồng ý đem toàn bộ tình cảm của hắn đưa đến trước mặt người, để người biết hắn yêu người như thế nào, hắn là hỏa, băng đá gặp hắn cũng phải tan, huống hồ, ta vốn không phải là băng tuyết. Ta chỉ là một người bình thường, như thế nào lại có thể không bị hắn khuất phục.”

“ Người nếu đã yêu thương hắn, vậy vì sao còn muốn tiếp tục làm như vậy? ” Tham Hân thật không hiểu, nếu lúc đó Trữ Sính Viễn chịu ngừng tay, thì ngày hôm nay sẽ không có bất cứ chuyện gì phát sinh, e rằng hắn sẽ phản nộ, sẽ thống khổ, thế nhưng, dù có như thế nào cũng đều tốt hơn hiện tại rất nhiều.

“ Khi đó, ta cũng không hề biết cảm tình của chính mình, hoặc là lòng ta đã biết, nhưng lý trí của ta vẫn đang bị che đậy, sợ dĩ ta không hề ngừng tay, ngược lại còn tiếp tục làm cho đến triệt để. Là vì trong tiềm thức, ta không cho phép chính mình phản bội người, chờ đến khi ta minh bạch được, tất cả đều đã vô pháp挽 hồi.

Trữ Sính Viễn chán nản khép lại con mắt.

“ Người thương yêu hắn, thì sao không nói cho hắn biết? Vì sao yêu một người lại phải đau khổ đến như thế này, hắn đã từng yêu người như vậy, người chỉ cần nói cho hắn biết, hắn hội sẽ tha thứ cho người.”

“ Hắn sẽ không tái yêu ta.”

“ Người như thế nào lại biết? Người khả dĩ cứ thử xem a.” Tham Hân cấp thuyết nói, hắn quên mất thương tâm của bản thân mình, một lòng chỉ muốn giúp cho người nam nhân này quên đi sự đau xót, chỉ cần hắn có thể vui sướng, hân nguyện ý sẽ thay y gánh vác hết tất cả mọi sự thống khổ.

“ Tham Hân, người không hiểu, nếu như năm đó ta mới chỉ làm thương tổn hắn, ta sẽ nói cho hắn, ta sẽ dùng tất cả tình yêu của ta để bù đắp cho những quá khứ thương tổn của hắn, ta chờ, chờ đến khi người đăng cơ, ta sẽ nói cho người biết hết tất cả, sau đó dẫn hắn đi, và dùng quãng đời còn lại của mình để bù đắp cho hắn, dùng tất cả để có thể hoán đổi lại trái tim của hắn, thế nhưng, ”

Trữ Sính Viễn suy yếu nở nụ cười,

“ Thế nhưng, Vân phi lại tự sát, ngày đó, ta giống như bị ném xuống địa ngục, người có biết không? Ngay sau khi ta gián tiếp giết chết mẫu thân của hắn, giết đi người hân yêu thương nhất, khi đó ta đã biết, suốt

cuộc đời của mình, ta chỉ là cừu nhân của hấn, vĩnh viễn cũng không thay đổi, người có còn nhớ? Khi đó ta bị bệnh một tháng, thể nhưng thân thể ta không hề có bệnh, bệnh của ta chính là ở tâm. Lúc đó, ta thật sự muốn chết đi, ta thật sự muốn chết đi cho rồi, như vậy, ta có thể sẽ không phải đối mặt với một người tuyệt đối không hề có một tia hi vọng trong thời gian tới. Nhưng mà ta vẫn sống, bởi vì ta đang chờ, ta muốn chờ hấn đến để báo thù, ta không nên để hấn thống hận ta ngay cả khi một cơ hội báo thù cũng không có.”

“ Mấy năm nay, có lẽ người nghĩ ta sống rất đau khổ, thể nhưng, ta lại không cảm thấy vậy, kì thực, có thể thấy được hấn, ta rất cao hứng, ta chưa từng nghĩ sẽ có niềm hi vọng xa vời đó nữa, hạnh phúc của ta, đã sớm bị chính tay ta bóp chết mất rồi.”

Tham Hân khiếp sợ nhìn Trữ Sính Viễn, từ nhỏ đến lớn, Trữ Sính Viễn luôn ôn hòa tao nhã, cho dù có tiếp nhận tình cảm của hấn, thái độ của y vẫn nhu hòa, phẳng phất như cơn gió của mùa xuân, ấm áp không nhiệt liệt. Trữ Sính Viễn hấn lãnh đạm như mặt hồ, mặc dù bất mãn, nhưng hấn vẫn cho rằng tính cách của Trữ Sính Viễn là như thế, tự nhiên tình cảm của hấn đối với mình cũng có phần lạnh nhạt hơn. Thế nhưng thẳng cho tới ngày hôm nay hấn mới biết được, nguyên lai, nam tử tao nhã này, cũng ẩn chứa một thứ cảm xúc mãnh liệt, chỉ là, thứ tình cảm mãnh liệt đó không phải do hấn tạo nên, mà là do một người khác.

Nguyên lai Viễn cho tới tận bây giờ cũng chưa hề yêu hấn, nguyên lai, Trữ Sính Viễn đã nhận nhầm thứ tình cảm thân thiết này là tình yêu, mà tình yêu thật sự của hấn đã bị bỏ lỡ.

Vậy còn mình? Tự bản thân mình đã làm cho tình cảm này dây dưa với nhau, mười năm, tự mình ngu ngốc cho rằng thứ tình cảm này là lưỡng lự lúng túng (chém), hôm nay, Trữ Sính Viễn cam tâm gánh chịu những hậu quả mà mình gây ra, vậy còn hấn, hấn phải thế nào?

Không phát giác đến sự khác thường của Tham Hân, Trữ Sính Viễn im lặng nhìn về phương xa, một lát, mới mộng ảo nói rằng: “ Ta rất nhớ đến những lần đọc thơ (lại chém T^hT), Tham Duật đối với ta mỉm cười, chỉ là khi đó ta đã không biết quý trọng. Khi ta minh bạch được rằng nụ cười đó chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cuộc đời, thì đã không còn có thể thấy được nữa Ta tâm lực, ta chán ghét chiến tranh, thể nhưng ta cũng không để ý, ta vì hấn chiến đấu, ta tận lực tìm cách chiến thắng, thậm chí sẽ lại được nhìn thấy cái mỉm cười của hấn, thể nhưng, vô luận ta có làm cái gì, rốt cuộc cũng không thể được.”

Lệ theo khóe mắt lặng lẽ rơi xuống, một giọt rồi lại một giọt, Tham Hân vô thức đưa tay tiếp được, nước mắt lạnh lẽo nhưng hấn lại cảm thấy như ngọn lửa làm bàn tay hấn đau rát, tâm của hấn.

Ta chỉ muốn được ở bên hấn, hấn đối với ta tốt cũng được, cảm hận ta cũng được, hiện tại ta được ở bên hấn, ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Trữ Sính Viễn thanh âm xa xôi mà mờ ảo, phẳng phất như cơn gió thổi qua sẽ tan biến mất.

“ Vậy vì sao người lại muốn nói cho ta biết? ” Tham Hân đau khổ hỏi hấn, “ Vì sao không tiếp tục đối gạt ta, giấu diếm ta suốt cả đời cũng được, dù sao người cùng với Tham Duật cũng không hề có tương lai, vậy vì sao không để cho ta sống một cuộc sống hạnh phúc hư huyền? Người vì sao lại cứ muốn đem cái hiện thực tàn khốc này nói cho ta? ”

Tham Hân ôm lấy đầu nói: “ Người khiến ta bây giờ phải làm thế nào đây? ”

“Xin lỗi, thật xin lỗi ” Trữ Sính Viễn thì thào nói, gian nan đưa cánh tay ôm lấy Tham Hân, hân bắt chấp thân thể đầy đau đớn, so sánh với y, tâm của Tham Hân, còn đau hơn nhiều.

“ Có lẽ, ta là một người ích kỉ, mấy năm nay, ta vẫn nỗ lực che dấu tình cảm của chính mình, thế nhưng, ta càng ngày càng khó đối mặt với người, lại càng vô pháp thừa nhận cái thống khổ từ tâm này, ta nói cho người, vì không muốn người tiếp tục bảo vệ ta, không muốn tiếp tục lừa dối người, thâm tình của người ta lại càng không thể hồi đáp, người nhượng ta phải làm sao đeo chiếc mặt nạ giả dối này nhìn người? Tha thứ cho ta, Tham Hân, tha thứ cho ta.”

“ Viễn ” Tham Hân nhìn hai con mắt đầy sự áy náy của Trữ Sính Viễn, ngực đau nhức nhưng không thể nói, hân không nên để Trữ Sính Viễn áy náy, hân muốn y thương hân, thế nhưng, trong đôi mắt sáng ấy, vĩnh viễn sẽ không đối với hân thoát ra sự say đắm.

“ Tham Hân, người đi đi, ly khai ta, như vậy, người sẽ hội dần dần quên đi ta, quên đi ta đã phản bội người, quên đi ta đối với người vong ân bội nghĩa.” Trữ Sính Viễn cầm lấy đôi tay của hân, chăm chú nhìn hân, “ Không thấy ta, đau nhức của người sẽ nhẹ hơn được một chút. Đi đi.”

Nhìn Trữ Sính Viễn tái nhợt tiêu tụy nhưng dung nhan vẫn như cũ tuấn mĩ, Tham Hân bị thương lắc lắc đầu, hầu như cuộc đời này hân đều yêu y a, tám tuổi Trữ Sính Viễn đã đứng trước mặt hân, hân không tự chủ được mà đi yêu thương cái nam tử thanh tú trong sáng này, theo nhiều năm, hân kinh hãi phát hiện ra, cái phần thích kia đã bắt tri bất giác trở thành một tình yêu say đắm, hôm nay, y muốn hân rời đi, thế nhưng, cho dù đi tới chân trời góc bể, hân làm sao có thể quên được dung nhan kia, mà hiện tại, nhìn Tham Duật đối với Viễn lãnh khốc, hựu hân làm sao có thể đem tâm của Viễn đến cho người này tùy ý khi dễ?

Tham Hân lấy tay lau đi vệt nước mắt, hân biết, bản thân hân đi không được, hân không bỏ xuống được người nam tử trước mặt này, nếu như y muốn, vậy hân cũng sẽ lưu lại với y, lên trời xuống đất, cùng hân đi tới tận cùng.

“ Người không đi, ta cũng không đi, ta lưu lại cùng người, sinh cũng tốt tử cũng tốt, ta đều cùng người, ta sẽ không ngăn cản người yêu thương hân, thế nhưng chí ít hãy để ta tiếp xúc ái người, Tham Duật hân vô tình nhất định sẽ làm cho người bị thương, có ta ở đây, người chí ít cũng có một nơi để dựa vào.”

Trữ Sính Viễn lại không chế không được nước mắt đau xót, Tham Hân a, y cho tới bây giờ cũng không có thương tổn hân dù chỉ một chút, y che chở hân, trông coi hân, yêu thương hân, y thà rằng bản thân mình đau nhức, cũng không muốn hân chảy một giọt lệ,

Trữ Sính Viễn hi vọng người mình yêu là cái nam tử này, thế nhưng, hân vô pháp không chế được tình cảm của mình, đối với Tham Hân, ngoại trừ hồ thẹn, hân vô dĩ hồi báo.

“ Ta không đáng để người phải như vậy...”

Tham Hân không nhìn tới Trữ Sính Viễn, chỉ cao ngạo ngẩng đầu lên, “ Có đáng hay không là chuyện của ta, ta nguyện ý là được rồi.”

Nhìn Tham Hân quật cường dẫu đi đau xót, Trữ Sính Viễn mờ mịt, hắn vẫn cho rằng chính mình không nên tiếp tục lừa dối Tham Hân nữa, hắn thầm nghĩ nên để Tham Hân tự do, thế nhưng, giờ này phút này, Trữ Sính Viễn lại không biết chính mình là làm đúng hay sai, hay là dối với Tham Hân mà nói, vĩnh viễn lừa dối mới là tốt nhất.

7. Chương 7

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Lãnh Mặc hiên,

Tham Duật tựa trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cây tử đằng* ở bên ngoài cửa sổ lay động, cây tử đằng thiên ti bách kết (ngàn dây trăm quả), chuyển động quấn quanh với nhau, đằng trên vẫn còn buông xuống một vài quả trám.

(*: cây đậu tía)

Quả nho nhỏ trong suốt màu xanh biếc, nhìn qua trông rất khả ái.

Cửa sổ mở bung ra, bóng đêm nồng đậm cùng làn gió đêm khuya lẳng lặng ủa vào phòng, bức lui đi chút ánh sáng còn lại – nên, xâm nhập một tầng rồi lại một tầng, phẳng phất như muốn đem Tham Duật nuốt vào.

Còn trên bàn, ánh sáng kia vẫn cứ không ngừng phát ra – nên,

Dung nhan Tham Duật biến đổi đủ không ngừng, mà mơ hồ trong phòng, dường như còn có một dung nhan tú lệ khác đang biến ảo đủ mọi muôn vạn thần tình.

Gió lạnh ngoài cửa sổ tiến vào, thổi lướt qua mái tóc đen dài của Tham Duật, mái tóc bám trên hai gò má thổi bay tán loạn,

Hiện tại mặc dù đã đầu xuân, thế nhưng xuân hàn se lạnh, không khí băng lãnh hầu như đã đem sự ấm áp trong phòng dẫn theo đi, thái giám cung nữ ở hai bên đều lạnh run rẩy, mà Tham Duật dường như chưa cảm thấy gì, chỉ như trước ngơ ngác, con người giống như màn đêm không tiêu điểm dao động, tựa như y

đang chìm vào một suy nghĩ xa xôi.

“ Bệ hạ, gió đã lớn, đóng cửa sổ lại thôi.”

Lệ phi đứng một bên hầu hạ ôn nhu nói, nàng nhịn đã rất lâu, rốt cuộc vẫn đành cắn cắn dục dục đi tới, cẩn thận đắp lên cho Tham Duật một kiện ngoại bào.

Hôm nay, Tham Duật sai người truyền nàng tới thị tẩm, Lệ phi mừng rỡ như điên, nàng nhanh chóng trang điểm rồi đến, thế nhưng, tới đây rồi, Tham Duật lại phê duyệt tấu chương, đem nàng hầu hạ như cung nữ, một câu cũng không nói, vất vả lắm mới đợi được đến trời tối, Tham Duật lại muốn sai người bốc dược, sau đó đứng ở trước cửa, mở cánh cửa ra, mãi tới canh ba, Lệ phi nhịn được nửa ngày, rốt cuộc cũng chịu không nổi.

Tham Hân đang xuất thần thì bị nàng quấy nhiễu, lông mày thanh tú nhíu chặt lại, y quay người, trở tay tát Lệ phi một cái,

“ Cút. ”

Lệ phi bị cái tát làm lảo đảo lui ra phía sau, hầu như bị té trên mặt đất, nàng nén lệ, không dám nói cũng không dám khóc, che mặt chạy ra ngoài.

Mấy thái giám đứng bên ngoài đều bị hù dọa cho sợ hãi, hoàng thượng tính tình luôn bất định, tính khí lại lãnh khốc, nếu có điểm không phải, chắc chắn sẽ bị đại họa lâm đầu, bọn họ ai nấy đều nơm nớp lo sợ đứng, lo không biết ai sẽ là người không may tiếp theo.

Tham Duật không chú ý tới họ, trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên lạnh nhạt phân phó,

“ Truyền Lăng Vân tiến cung.”

“ Dạ ”

Một tiểu thái giám nhanh chóng đáp ứng, chậm chậm chạy ra ngoài truyền khẩu dụ.

Khoảng một lúc sau, Lăng Vân vội vã đi đến, vừa bước vào cửa, đã thấy Tham Duật ngồi trước bàn, xem tấu chương, hắt hơi ngẩn người, rồi cũng lập tức vén áo quỳ xuống,

“ Thần Lăng Vân tham kiến bệ hạ.”

“ Ân,”

Tham Duật đáp một tiếng cũng không hề ngẩng đầu.

Lăng Vân lén liếc mắt nhìn Tham Duật, ngực đã minh bạch được Tham Duật muốn hỏi điều gì, tuy rằng hắn không muốn trả lời, thế nhưng điều này cũng không phải do hắn quyết định.

“ Trữ Sính Viễn đã trở về, thầy thuốc có xem qua, vết thương trên lưng hắn rất nặng, cho dù có dùng được, cũng phải trị thương khoảng một tháng, hơn nữa lại không thể đảm bảo có để lại hậu hoạn gì không.”

Tham Duật vẫn không nhúc nhích, con mắt cứ như cũ mà nhìn vào bản tấu chương, Lăng Vân hít sâu một hơi, biết Tham Duật vẫn còn đang tiếp tục đợi hắn nói

“ An vương gia lúc đó liền đi đến Trữ gia, cho tới bây giờ cũng chưa hề đi ra, buổi tối hôm nay sợ là sẽ ngủ ở bên Trữ phủ.”

“ Thật sao? Hoàng huynh ta quả thực quan tâm thái quá đến Trữ tướng quân.”

Lời nói bình thường từ miệng của Tham Duật xuất ra, lại như một lời nói châm biếm rét lạnh đến nỗi khiến cho Lăng Vân bất giác phải hơi rùng mình,

Tham Duật cùng Trữ Sính Viễn ngày đó rất bí ẩn, ai ai cũng đều tò mò, chỉ là không ai có ý giám đi hỏi cả.

Vừa mới đưa Trữ Sính Viễn vào, Tham Hãn biểu tình đã vô cùng sốt ruột và lo lắng, hắn đã sớm quên đi Lăng Vân trong mắt, mà Tham Hãn cũng không hề bận tâm, hắn cũng muốn cho Lăng Vân nhìn ra bọn họ tuyệt đối không như lời nói đồn đại, tất cả chỉ có ái tình là chân thật. Thế nhưng, theo lời nói từ miệng Tham Duật nói ra, thật chẳng biết như thế nào mới là đúng (Chém..Chém ...Chém =.=)

“ Nói thế, xem ra trầm chính là một người không hề biết quan tâm đến thần tử, đem Trữ tướng quân làm cho bị thương cũng không hề phải người đến chăm sóc, ngược lại người hoàng huynh không có việc gì của ta lại đến quan tâm chiếu cố, xem ra, trầm đúng là nên cấp cho Trữ tướng quân một cuộc hôn nhân tốt.”

Một nụ cười băng lãnh xuất hiện trên môi của Tham Duật, khiến cho Lăng Vân kim lòng không được mà phải rùng mình một cái.

Tham Duật đột nhiên bình tĩnh nhìn Lăng Vân,

“ Lăng Vân, ngươi luôn luôn trung thành với ta, ta cũng rất tin tưởng ngươi, ngươi đứng lên đi.”

“ Đa tạ bệ hạ khen ngợi, Lăng Vân nhất định sẽ vì bệ hạ mà cúc cung tận tụy.”

Lăng Vân cẩn thận đứng lên, nhiêm túc đứng dưới bậc thềm.

“ Sự tình đều đã nói xong? ”

“ Vâng.”

Lăng Vân cẩn cẩn dực dực đáp,

Tham Duật nở nụ cười, thế nhưng một tiểu ý cũng không hề xuất hiện ở trong mắt hắn.

“ Lăng tướng quân, người thực sự không nhớ đã quên nói với trẫm chuyện gì sao? ”

Lăng Vân sắc mặt tái nhợt, thân thể cứng đờ (ta chém ==!) , ầm một tiếng lại quỳ xuống thềm,

“ Thần tội đáng chết, Trữ Sính Viễn lúc đó huyết mạch không thông, nếu như ngay lập tức không giúp hắn đã thông kinh mạch, một thân võ công của hắn sẽ bị phá hủy, thần lúc đó tự ý, vì hắn khơi thông kinh mạch, bởi vậy nên đã không xin phép điện hạ, vả lại, thần sợ bệ hạ trách tội, cho nên cũng không dám nói, thỉnh bệ hạ trách tội.”

“ Đứng lên đi ”

Tham Duật nhàn nhạt nói.

Lăng Vân sợ hãi đứng lên, cũng không dám lau đi những giọt mồ hôi đang dính trên trán.

“ Vì sao lại làm vậy? ” Tham Duật cầm lấy bàn tay, phẳng phất như có chút hiếu kỳ muốn hỏi.

“ Thần, thần không muốn Trữ Sính Viễn lúc đó trở thành một phế nhân, lần này, dù sao cũng không phải là lỗi của hắn, hơn nữa, Lăng Vân cho rằng, bệ hạ, cũng không muốn phế đi Trữ tướng quân.”

Lăng Vân liếc mắt nhìn trộm Tham Duật, cắn răng một cái, nói ra vài câu chân thực.

Dù sao thì ngày hôm nay hắn cũng khó tránh khỏi tội bị Tham Duật trách phạt, không bằng cứ nói ra vài câu thật lòng.

Lăng Vân một mặt nói, một mặt trong lòng cười khổ, bản thân cự nhiên lại đi nói vấn đề khiến Tham Duật tức giận, hắn thực sự càng ngày càng không hiểu nổi bản thân mình.

Tham Duật im lặng nghe, cứ nhiên lại nhàn nhạt nở nụ cười, dung nhan tuyệt mỹ cơ hồ khiến Lăng Vân phải ngây người, quên đi chính bản thân mình đang ở trong hiểm cảnh (hoàn cảnh nguy hiểm), đối mặt với mình, chính là vị đế vương nắm trong tay quyền hành sinh sát.

“Cấp hai ngự y đi đến xem cho Trữ tướng quân, người ngày mai cũng đến thăm, thuận tiện đi tặng được luôn.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng,”

Lăng Vân nghiêm nghị đáp, xoay người nhanh ly khai.

Cho dù đã đi theo Tham Duật lâu như vậy, hắn vẫn không thể hiểu được người nam nhân này, cũng không thể đoán được người nam nhân này đến tột cùng đang suy nghĩ chuyện gì.

Hắn cứ tưởng rằng mình đã chọc giận Tham Duật, thế nhưng y lại vẫn bình thản như trước.

Ngay khi hắn vừa định bước ra cửa, Tham Duật đột nhiên mở miệng, “Sau này không nên phỏng đoán tâm tư của ta, bằng không...” Phía sau là một mảnh im lặng, không còn bất cứ tiếng nói nào truyền đến nữa.

Lăng Vân kinh hãi quay đầu, Tham Duật đã rời đi, đi về phía song cửa nơi có bóng đêm nặng nề.

Từng bước từng bước một rời khỏi Lãnh Mặc hiên, Lăng Vân rốt cuộc cũng thở hắt ra một hơi, hắn bây giờ mới phát hiện, nguyên lai, chỉ trong chốc lát, mồ hôi lạnh đã ước thấm hết y phục hắn.

Lăng Vân mờ mịt đứng, dùng ánh mắt đau khổ tham lam nhìn thân ảnh đang đứng đằng xa kia, người kia đối với hắn mà nói, vẫn luôn luôn cô độc.

Người ta nói gần vua như gần cọp, mà hắn, lại như một con rồng nằm trong tay vị quân vương tàn khốc như loài hổ dũng mãnh này.

Nhưng mà hắn không sợ, cũng không oán, nguyên bản, đây đều là do hắn lựa chọn.

Lăng Vân vốn chỉ là một tham tướng nhỏ nhoi trong quân binh, sau khi Tham Duật khôi phục lại thân phận hoàng tử, đặc biệt lựa chọn một nhóm quân sĩ dũng mãnh làm thị vệ cho y, thì Lăng Vân mới được tiến cung.

Khi đó, mọi người đều chỉ biết, đó là một vị hoàng tử tao nhã xinh đẹp, đối xử tốt với mọi người.

Thế nhưng, cho đến khi Lăng Vân càng ngày càng tiếp cận Tham Duật, hắn mới biết ở đằng sau vẻ đẹp nho nhã kia chính là sự âm lãnh khốc hàn, đó là con người hoàn toàn hắc ám cùng tuyệt vọng băng lãnh, sự cường liệt đó đã khiến hắn khiếp sợ, cũng đồng dạng hấp dẫn hắn, làm hắn không thể không nương theo tầm mắt mà nhìn y.

Lăng Vân thực sự tin tưởng,

Tham Duật kia ngoại trừ sự băng lãnh ở bên ngoài, nhất định ở bên trong vẫn đang cất giấu một sự nhiệt tình như hỏa.

Hắn khát khao có thể bị sự nhiệt tình đó thiêu đốt.

Hắn tuân lệnh của y, nhìn y, chỉ hi vọng bản thân có thể được nhìn thấy con người thật của Tham Duật.

Đợi hắn minh bạch được tâm của Tham Duật đã sớm hóa thành băng tuyết,

Đợi cho hắn biết được không phải tất cả băng sơn trên thế gian này đều bị nham thạch nung chảy,

Đợi cho đến khi hắn hiểu được hắn vĩnh viễn cũng không chờ được lúc đó,

Thì Lăng Vân đã bị kéo vào đáy sâu,

Tái cũng vô pháp quay đầu.

Từ đó về sau, Lăng Vân vẫn luôn lẳng lặng đứng cạnh bên Tham Duật, trở thành một thần tử trung thành nhất.

May mà, hắn còn có thể ở bên y,

May mà, Tham Duật cũng để cho hắn ở cạnh y,

Không có vứt bỏ hắn.

Cái người nam nhân cao cao tại thượng kia, nếu muốn vứt bỏ thứ gì, đều không cần phải phí sức.

Lăng Vân không biết vì sao Tham Duật lại biến thành như vậy,

Chuyện tình năm ấy, hắn cũng chỉ biết một cách mơ hồ, hắn đã hỏi qua rất nhiều người, nhưng không một

ai dám bạo dạn mà nói cho hắn biết,

Bởi vì đó là cấm kỵ,

Mà không một ai lại muốn nói ra điều cấm kỵ đó.

Thế nhưng,

Lăng Vân biết, Trữ Sính Viễn, là một người rất quan trọng với Tham Duật, vô luận Tham Duật thương hắn, hận hắn, oán hắn, giận hắn,

Tham Duật cũng vẫn đem người này để sâu vào trong tâm y,

Nhớ kĩ,

Nâng niu kĩ,

Rồi lại nhớ kĩ,

Muốn hắn,

Không muốn buông tay,

Quên không được.

Bọn họ lúc đó đều có hàng nghìn sự dây dưa,

Còn hắn vĩnh viễn cũng không thể nào chen vào được,

Biết rõ bản thân không bao giờ có thể giải được nút mắc trong lòng.

Lăng Vân ghen tị với con người kia, hắn dựa vào cái gì mà có thể chiếm được toàn bộ lực chú ý của người đó,

Đã vậy còn được Tham Duật nâng niu như bảo bối trong lòng bàn tay?

Hắn vẫn cho rằng Trữ Sính Viễn là người thâm cơ thắng trầm, là người gian xảo, không có đức hạnh, mới

có thể đem hai người thiên chi kiêu tử* kia ra đùa bỡn trong lòng bàn tay,

(* chắc là con của trời =)))

Tham Duật đem hấn làm phó tướng của Trữ Sính Viễn, âm thầm giám sát kiểm chế Trữ Sính Viễn một thời gian,

Hấn đã quyết tâm,

Nhất định phải hảo hảo trừng trị người nam nhân này một chút,

Mà trên thực tế,

Hấn cũng đã có vô số lần cơ hội để làm thương tổn Trữ Sính Viễn.

Chỉ là, hấn vẫn chọn buông tha, không chỉ buông tha cho việc không thương tổn người kia nữa,

Ngược lại còn không biết sao, lại vì Trữ Sính Viễn biện bạch ở trên triều,

Hao tổn công lực của chính mình mà giúp hấn đã thông kinh mạch, bảo toàn một thân công phu cho hấn.

Cái người nam nhân này, rõ ràng bên ngoài là người tràn ngập khí khái nam nhi, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại luôn toát lên một cỗ khí chất yếu đuối, nhượng người ta không thể nào làm thương tổn được,

Vì vậy, hấn mới kìm lòng không được mà bảo vệ hấn.

Hấn nhất định đã điên rồi mới có thể làm thế, Lăng Vân không yên võ võ trấn mình,

Hấn không nên tiếp cận Trữ Sính Viễn, hiện tại ở chung một thời gian với người kia, bản thân đã bị người kia làm dao động,

Ánh mắt Trữ Sính Viễn sâu khổ hòa cùng bi thương đã khiến hấn xúc động, làm hấn bị mê hoặc, cũng nhượng hấn thương xót y.

Hấn không hiểu được, mà có lẽ, trong lòng Trữ Sính Viễn cũng rất đau khổ, ít nhất không giống như hấn, mà có lẽ, tâm của Trữ Sính Viễn, cho tới bây giờ cũng không có ai hiểu được.

Lăng Vân mệt mỏi buông tay xuống, tại đây chỉ có nước mắt cùng thống khổ dây dưa với nhau, mà có ai

sẽ được giải thoát khỏi bóng đêm đó.

Trữ Sính Viễn cùng Tham Duật đều bị ràng buộc trong đó, vô pháp tự giải thoát, mà e rằng,

Còn có thêm Tham Hãn, và bản thân hãn.

Thở dài một tiếng, Lăng Vân lưu luyến thu hồi đi ánh mắt nồng nàn của mình, bước đi khỏi thân ảnh xa xôi kia trong đêm khuya thanh vắng.

8. Chương 8

Editor: Lạc Thủy(aka Lạc Lạc aka Tiểu Lạc)

Beta – reader: Lạc Thủy

Nghe cước bộ dần xa của Lăng Vân,

Tham Duật vẫn không nhúc nhích, hãn lẳng lặng nhìn thật sâu, cặp con ngươi xinh đẹp kia ở trong bóng đêm cũng phát ra một màu đen tối,

Tựa như hồ nước không đáy,

Sâu không dò được.

Hãn cầm lấy hai bàn tay, lẳng lặng nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ,

Hôm nay là âm lịch, không trăng,

Mặt trăng đã bị mây che khuất, ngay cả sao cũng không nhìn thấy được,

Bóng đêm nồng đậm kia đã thôn tính hết tất cả mọi thứ trên thế gian này,

Mà bóng đêm đó, cũng giống như tâm trạng hãn lúc này.

Hãn vẫn nhớ rõ hình ảnh của mẫu thân tự sát trong đêm ấy, cũng là vào một buổi tối không trăng, không sao,

Hắc ám bao trùm lấy tất cả, kể cả hắc, và cả sinh mệnh của mẫu thân.

Trong căn phòng mờ ảo, Tham Duật như nhìn thấy dung nhan tú lệ của Vân phi.

Mẫu thân hắc luôn thích tươi cười, ôn nhu, từ ái, vui vẻ, ngọt ngào. Trong trí nhớ hắc, hắc chưa từng nhìn thấy mẫu thân khóc,

Cho dù là vức bỏ đi sinh mệnh của chính mình.

Đêm ấy, mẫu thân không biết đã dùng cách gì, nhốt hắc vào một nơi xa lạ, rồi gặp hắc.

Hắc vẫn nhớ như in, đêm hôm ấy mẫu thân trang điểm rực rỡ tới gặp hắc, mỹ lệ mà chói mắt, tựa như một con huyết phụng đỏ rực,

Tuyệt vọng cùng thê lương.

Cũng đêm đó, bọn họ đã nói rất nhiều điều, hắc nhớ kỹ, mẫu thân người đã dùng một lời nói ôn nhu để trò chuyện cùng hắc.

“Mẫu hậu chưa bao giờ cần con phải làm hoàng đế, mẫu hậu chỉ muốn con cả đời này đều tiêu dao tự tại, mẫu hậu biết Duật nhi cũng nghĩ như vậy, thế nhưng, tại sao con lại bất hạnh sinh ra trong gia đình đế vương? Con không ham muốn tranh đoạt, thế nhưng lại có người luôn muốn hại con, nếu thế, con hãy đem ngôi vị kia dành lại cho mình, Duật nhi của mẫu hậu thông minh như vậy, muốn cái gì cũng đều có thể có được.”

“Hài tử, chúng ta đều cùng phạm vào một lỗi lầm giống nhau, cho rằng chỉ cần dùng tấm chân tình đã có thể xoay chuyển được tâm của người khác, cho nên, trong thế giới này, chân tình đều không đáng quan trọng. Vì vậy mà, phụ hoàng con thà rằng phụ lòng hết tất cả người trong thiên hạ, cũng không, cũng không quyết để bản thân mình thương tâm.”

Khi đó, Vân phi nở nụ cười, nụ cười rực rỡ như ánh sáng mặt trời.

“Mẫu hậu rời không được khỏi nơi này, Duật nhi, mẫu hậu một mực chờ, chờ người đó cho mẫu hậu một cơ hội tha thứ, thế nhưng, mẫu hậu mệt mỏi quá rồi. Không còn muốn phải tiếp tục chờ đợi nữa.”

Vân phi nhẹ nhàng ôm lấy Tham Duật, yêu thương hôn hắc một cái, “Duật nhi, sau này mẫu hậu không thể ở cùng với người, con phải thật bảo trọng. Coni rất nhanh sẽ được ra ngoài, nhớ kỹ, hãy ngồi trên ngôi vị kia để mẫu hậu có thể nhìn thấy.

Con biết không? Duật nhi, mẫu hậu con là một người phụ nữ xinh đẹp, xinh đẹp chính là vũ khí hữu dụng nhất đối với nữ nhi, thế nhưng mẫu hậu yêu phụ vương con, cho nên, mẫu hậu không cần phải sử dụng

đến vũ khí đó, thế nhưng, hôm nay mẫu hậu sẽ sử dụng đến nó một lần, để con, cũng là để mẫu hậu có thể trả thù cái người nam nhân vô tình kia.”

Tham Duật lặng lặng nhìn mẫu thân, khi đó, hắn đã biết mẫu thân phải rời khỏi thế giới này.

Hắn vậy mà lại cảm thấy bình tĩnh, hắn hiểu rõ, mẫu thân hắn là người truy cầu một ái tình hoàn mỹ, khiến phụ hoàng vì tôn nghiêm của hoàng gia cũng là vì sĩ diện của mình mà đem mẫu thân giam cầm vào lãnh cung,

Mẫu thân tâm cũng đã thương,

Mấy ngày nay, nàng cứ một mực chờ đợi phụ hoàng tỉnh ngộ, chờ người nam nhân nàng yêu kia quay lại với nàng.

Bởi vì thương người ấy, cho nên một người dứt khoát như bà, vẫn đang cho người nam nhân kia một cơ hội.

Đợi đến khi bà chân chính hết hi vọng, không còn quay lại được nữa,

Đến nỗi dù hắn là con trai của bà, cũng vẫn không thể nào thay đổi được quyết định ấy.

Bà mong muốn sinh mệnh của chính mình có thể giúp nhi tử hoàn thành tâm nguyện của mình, cũng như để trả lại tất cả cho người nam nhân đã làm tổn thương bà kia.

Trên thực tế, điều mẫu thân mong muốn, bà đã có thể làm được,

Tham Duật nhìn người phụ thân mất đi hết khí phách của ngày xưa.

Trải qua vài ngày, ông ấy như già mất mười năm.

Mà ngay sau đó, phụ hoàng hắn càng lúc càng trở nên già yếu, tựa như muốn đi theo mẫu thân, mang đi toàn bộ sức sống.

Dường như muốn nhanh chóng bù đắp cho những sai lầm của mình, phụ thân đối với hắn đều thiên y bách thuận, hơn nữa cũng thường thường nhìn hắn chăm chú đến ngớ ngẩn.

Tham Duật cũng có ý định sẽ hầu hạ người phụ thân này của mình, đó là một biểu hiện hoàn mỹ của người con đối với người cha, thế nhưng, hắn sẽ không bao giờ..... Có thể yêu thương người kia giống như trước đây nữa, phụ thân hắn, đã hại mẫu thân hắn, hắn hận người nam nhân này, nhưng cũng không thể nào quên được những gì người ấy đã đối tốt với mình.

Có đôi khi, hắn lại cảm thấy thương hại ông ấy, dù sao người ấy cũng là phụ thân của hắn, dù sao cũng là người đã sủng ái hắn,

Bọn họ vốn dĩ chính là một đôi phụ tử hạnh phúc, hắn chưa bao giờ cảm nhận được cái không khí lạnh lùng của một gia đình đế vương, phụ thân hắn luôn ở bên cạnh hắn, hắn có thể thỏa thích tiến sát vào lòng ngực của người mà làm nũng, trong mắt hắn, phụ thân, không phải là một đế vương.

Thế nhưng, bất thành linh, hắn đã hiểu rõ, người nam nhân kia là hoàng đế, là người có quyền hành sinh sát,

Mà hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn ông ấy hạ lệnh nhốt mình, nhìn ông ấy hạ lệnh đưa mẫu thân giam vào lãnh cung,

Mẫu thân hắn mềm mại như một đóa hoa, vậy mà ở cái nơi hầu như yên tĩnh lạnh lẽo đó, một giọt lệ cũng không hề rơi.

Nghĩ đến mọi thứ, Tham Duật trong lòng không chỉ cảm thấy cay đắng, mà còn cảm thấy oán hận hơn.

Tất cả những phần nộ, oán hận, thống khổ....Dây dưa ở trong lòng Tham Duật, cứ xen lẫn vào nhau, cuối cùng, tất cả những mũi nhọn đó đều hướng về phía Trữ Sính Viễn.

Là hắn, tất cả đều do hắn, vì sao hắn phải làm như vậy, tại sao trong thế giới này lại có nhiều đau khổ hòa cùng nước mắt như vậy?

Tham Duật vẫn nhớ, lần đầu tiên khi vừa mới nhìn thấy người nam nhân kia, y ưu nhã, ôn hòa, mỉm cười nhìn hắn, và chỉ trong nháy mắt, hắn như đã bị lạc vào nụ cười ôn nhu nhàn nhạt kia.

Hắn biết dung nhan tuyệt lệ của chính mình, cũng biết chính mình được phụ hoàng sủng ái, nên ai nấy cũng đều ra sức nịnh bợ, lấy lòng hắn.

Hắn không phải là một hài tử ôn hòa, mẫu thân cùng phụ hoàng đều luôn nuông chiều hắn, bọn hạ nhân thì vô cùng cung kính hầu hạ, hắn tránh không được từ nuông chiều lại sinh ra tùy hứng,

Nhưng mà, ở trước mặt Trữ Sính Viễn, hắn lại chưa từng nổi nóng, đối mặt với Trữ Sính Viễn, hắn lại ngoan ngoãn khiến mọi người ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc.

Hắn yêu y, chỉ cần y mở miệng, dù là sao trên trời hắn cũng nguyện bắt thang đi lấy xuống, hắn chính là cực cực lấy lòng người nam nhân này.

Thế nhưng, hắn rốt cuộc được cái gì?

Con người kia đột nhiên lại lạnh lùng sai người đến bắt hắn, nhìn y ở trong phủ mình lục soát,

Chỉ trong một khắc, hắn đã hiểu rõ,

Ngoại trừ Trữ Sính Viễn, làm gì còn có ai có thể đem những thứ trí mạng đó đến bên cạnh hắn,

Ngoại trừ Trữ Sính Viễn, làm gì còn có ai còn có thể nhượng hắn giao ra toàn quyền hành bảo vệ.

Hắn thật sự là kẻ ngốc nghếch, cho dù biết rõ y đã phản bội mình, hắn vẫn còn muốn được hỏi hắn, vì sao, vì sao lại làm như vậy?

Chỉ cần có thể cho hắn biết đáp án, nói hắn không còn lựa chọn nào khác cũng tốt, nói hắn lệnh vua khó cãi cũng tốt, nói hắn là do thân bất vờ ki cũng được,

Chỉ cần cho hắn một chút hi vọng, đừng để hắn phải rơi vào vực sâu.

Thế nhưng, khi nhận được câu trả lời của hắn, hoài bích kỳ tội *, nghe xong câu ấy, hắn rất muốn khóc, muốn cười, nhưng cuối cùng hắn cái gì cũng đều không làm.

* có tội bởi vì là người tài giỏi.

Một câu trả lời chính xác a, y lừa gạt mình lại không được cái gì, vả lại, hắn cũng đã trở thành một tù nhân, y đã nắm chắc được thắng lợi, còn cần gì phải đi lừa gạt hắn nữa?

Cần gì phải phí đi khí lực để lừa gạt hắn?

Nguyên lai, sự ôn nhu của y đều là giả dối, nguyên lai, uổng công mình tự xưng là thông minh nhưng hóa ra chỉ là kẻ ngốc, người khác đưa mồi dụ, bản thân lại như một con cá ngốc, không chỉ ăn, hơn nữa lại còn trở nên kiêu ngạo.

Tham Duật xa xa nhìn Trữ phủ, lạnh lùng nở nụ cười.

Trữ Sính Viễn, ta biết ngươi rất đau.

Thế nhưng, ngươi có biết ta cũng đang rất đau không? Ta muốn ngươi cũng phải nếm trải qua cái cảm giác đau đớn này của ta,

Nhưng chỉ thế cũng chưa đủ, bởi vì chỉ có một mình ta yêu ngươi, nên đau đớn này vẫn còn quá nhẹ, nó không đủ để làm ta có thể trở nên bình tĩnh được.

Cái loại đau đớn như chỉ muốn muốn chết này, đau đớn đến không thể nào chịu đựng được, nhưng lại chỉ có thể chờ đợi cơn đau đến,

Người còn không biết, người còn không thể nào ném trái được.

Chính là ta biết, có lẽ, ta cũng muốn người cũng phải hiểu rõ được cái cảm giác thống khổ đau đớn đó khắc sâu cỡ nào.

Xoay người, Tham Duật đi tới trước bàn, chậm rãi ngồi xuống, nhìn đám tấu chương như núi trên bàn,

Đột nhiên một chương đem tất cả mọi thứ trên bàn ném hết xuống dưới đất,

Âm thanh to lớn khiến mọi người ở bên ngoài đều run rẩy, nhìn dung nhan băng lãnh của Tham Duật, không ai dám tiến vào.

Tham Duật lạnh lùng nhìn chén ngọc duy nhất còn ở trên bàn, có chút mở mồm cầm lấy, nắm chặt vào trong tay.

Trữ Sính Viễn người biết không?

Cái ngày đó, ta đã phát thệ rằng, cả đời này, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể trốn thoát được khỏi ta, ta đã không thể có hạnh phúc,

Thì người, cũng phải ở cùng ta trong cái bóng đêm lạnh lẽo đó, dây dưa suốt đời.

Lực nhẹ đi, chén ngọc đã vỡ thành từng mảnh, mảnh nhỏ đâm vào sâu trong lòng bàn tay Tham Duật, làm hắn bừng tỉnh vị giác, chậm rãi cúi đầu xuống, mở bàn tay ra, lẳng lặng nhìn những giọt máu một giọt rồi lại một giọt theo lòng bàn tay thấm ra, nhanh chóng nhiễm đỏ một mảnh da thịt trắng nõn.

9. Chương 9

Hơn tháng sau, Trữ Sính Viễn cũng miễn cưỡng khỏi bệnh, ngày đầu tiên khi hắn vào triều, Tham Duật đã tặng hắn một phần đại lễ.

Trong lúc Trữ Sính Viễn dưỡng thương, Tham Duật đã quyết định ban hôn cho hắn, tân nương là người bộ tộc Đằng Long ở phía bắc- Công chúa của BắcMan.

Bắc Man ở rất xa, mặc dù, khí hậu ở đó lạnh lẽo cùng điên đảo tàn nhẫn, thế nhưng bọn họ đều là những

chiến binh dũng mãnh, người dân thì cao to hùng dũng, nhai tí tất báo*. Vì vậy, mặc dù các quốc gia lân cận đều không coi trọng bọn họ, thế nhưng nếu chọc vào, sẽ là một việc rất đau đầu.

* chịu ;^;

Đằng Long cùng họ luôn duy trì bang giao, ít va chạm vào nhau, thủ lĩnh Bắc Man hôm nay lại sai người vì nhi nữ đến cầu hôn, mong muốn có thể để cho nhi nữ được gả đi, mà Trữ Sính Viễn lại là người được chọn.

“Thần lĩnh chỉ, tạ ơn bệ hạ.”

Các vị đại thần trong triều đều mang ánh mắt đồng tình, Trữ Sính Viễn quỳ gối dưới đất, bình tĩnh đáp ứng, không một chút phần ý, tựa như người được hứa hôn không phải là hãn, mà là một vị quan thần nào đó.

“uy uy, người thật sự đáp ứng sao?”

Chầu triều kết thúc, Lễ bộ thượng thư Lương Trác nhìn thấy không ai chú ý, liền vội vàng đuổi theo Trữ Sính Viễn, một tay đem Trữ Sính Viễn kéo lại, rất nhanh vọt đến đứng ngay bên cạnh, hỏi.

Bởi vì phụ thân cũng là người làm quan, nên từ nhỏ đã cùng Trữ Sính Viễn qua lại, mà Tham Duật lại tuyên bố rõ rất chán ghét Trữ Sính Viễn, cho nên hãn cũng không quá mức tiếp cận y, thế nhưng, từ nhỏ hãn vẫn luôn quan tâm đến Trữ Sính Viễn.

“Bệ hạ đã hạ chỉ, ta dù không muốn cũng phải đáp ứng” Trữ Sính Viễn thản nhiên cười, ánh mắt lại tràn đầy sầu lo, hãn lo không phải vì chính mình, mà là vì Tham hãn, một khi Tham Hãn biết tin này, hãn sợ y sẽ không khống chế được chính mình mà để chuyện không hay xảy ra, thế nên, khi buổi chầu triều kết thúc, Trữ Sính Viễn liền vội vàng đi tìm Tham Hãn.

“Vậy cũng nên biết đã xảy ra chuyện gì a?” Đại ca, công chúa Bắc Man kia tình tình được nuông chiều từ nhỏ nên đâm ra ngang ngược, là một người hung hãn mạnh mẽ, nghe nói nàng hành vi phóng đảng, sau khi phát hiện nàng cùng thị vệ tư thông, đã bị người ta từ chối hôn lễ. Kết quả là khiến thủ lĩnh Bắc Man tức giận muốn đem nàng xuất giá đi xa, phát thệ rằng phải tìm được một người có thể giáo huấn được cái nữ nhi này.

Ta đã đi hỏi thăm xung quanh Bắc Man, rồi đến các nơi khác vài lần, thế nhưng không một người nào có thể chịu thú nàng, ai ngờ bệ hạ lại đồng ý, lại còn sẵn khoái đáp ứng, thật sự khiến người ta không hiểu, bệ hạ nói là giúp cho biên cảnh được an toàn, vậy còn người thì sao? Bệnh thì còn chưa khỏi hãn, mà còn đang phát sốt lên nữa?

“Sính Viễn, người cũng nên đi tìm bệ hạ nói vài câu đi, loại chuyện này như thế nào lại đáp ứng được? Vị công chúa kia là sự thật, không hề có bất cứ sự giả dối nào, người vẫn nên nhanh chóng đi gặp bệ hạ, nói về việc hôn lễ kia đi. Ta biết bệ hạ đối với người có chút thành kiến, bất quá đây là chuyện liên quan đến cả đời người, người nên nhanh đi cầu bệ hạ, xin bệ hạ thu hồi lại lệnh đã ban.”

Lương Trác cần nhằn nói liên miên, đem những lời gièm pha về vị công chúa Bắc Man kia nói cho Trữ Sính Viễn nghe, rất sợ hấn bởi vì không biết mà lại đáp ứng.

“ Ta đã lĩnh chỉ, không thể sửa lại, hơn nữa cũng không tất yếu phải đi sửa lại.”

Trữ Sính Viễn cảm thấy Lương Trác thật tốt, thế nhưng, chuyện tình của hấn cùng Tham Duật trong lúc ấy, hấn không thể nào hiểu rõ được, cái cửa ải hôn nhân này, sợ là do Tham Hãn cố ý, hấn ngoại trừ tiếp thu, còn có thể làm gì khác nữa?

“ Bệ hạ như thế nào lại có thể đối với người như vậy? Mặc kệ nói thế nào, người cũng đã lập được công trạng...”

Lương Trác không giải thích được vẫn cứ oán trách.

“ Lương huynh, chuyện này đã được định, ta không muốn phải nói thêm gì nữa. Sính Viễn đa tạ hảo tâm của huynh, thế nhưng chuyện của ta không cần huynh phải nhúng tay vào.”

Trữ Sính Viễn nhàn nhạt nói xong, vừa chấp tay, vừa vội vã ly khai.

Lương Trác thất thần, Trữ Sính Viễn rốt cuộc bị sao vậy? Lẽ nào y thật sự muốn thú một nữ nhân về nhà? Rốt cuộc là hấn không bình thường, hay chính mình mới không bình thường?

Trữ Sính Viễn đoán không sai, Tham Hãn sau khi nghe xong tin tức này, đã nổi giận dùm dùm muốn xông vào hoàng cung cùng Tham Duật lí luận. Trữ Sính Viễn khó khăn lắm mới ở trước cửa cung ngăn chặn được Tham Hãn đang tức giận.

“ Cái gì mà người gọi là nguyện ý?” Tham Hãn nắm chặt vai Trữ Sính Viễn, liều mạng lắc lắc người hấn.

“ Hấn sai người đi đánh giấc, người liền đi đánh giấc, hấn muốn người đi thú một nữ nhân người Man, người cũng liền đáp ứng, là hấn điên hay người cũng điên rồi? Ta biết người muốn được hấn tha thứ, thế nhưng nếu người muốn chuộc tội, cũng không cần phải chọn đến cách này a?”

“ Ta sớm muộn gì cũng sẽ cưới vợ, cưới trước cũng sẽ giải quyết được một chuyện.”

Trữ Sính Viễn thanh âm phù phiếm, lời nói giải thích càng tái nhợt vô lực, nghe vào trong tai hấn đều không có bất kì lời giải thích nào gọi là thuyết phục cả.

“ Ta không phải là không cho người lấy vợ, thế nhưng, có ai mà không biết, nữ nhân đó nổi tiếng là *** đang, trong cả cái quốc gia này có ai mà không biết? Người nếu như cưới nàng, sau này người còn có thể gặp ai được nữa?”

Tham Hân nổi giận hằm hằm như muốn rống lên.

Trữ Sính Viễn khổ sở cười, nhân thần như phảng phất rơi vào một nơi nào đó rất xa xôi,

“ Cũng chẳng có gì, đối với ta mà nói lấy ai cũng đều không quan trọng, dù thế nào thì ta cũng không thể yêu thêm một ai được nữa.”

Mà người ta duy nhất yêu kia, cũng sẽ không bao giờ có thể yêu ta một lần nào nữa.

Những lời này, Trữ Sính Viễn im lặng không nói ra.

Nếu phải thú một nữ tử tốt để rồi làm hại nàng, thì thà cứ như vậy đi. Còn về phần người khác thấy ta ra sao?

Trữ Sính Viễn hơi hơi nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn Tham Hân: “ Cho tới bây giờ, ta còn cái gì gọi là tôn nghiêm hay mặt mũi nữa sao?

Hạ mi mắt, hằm hằm như là dùng tiếng nói cầu xin để cầu khẩn: “ Coi như xong đi, Tham Hân, ta đã nhận thức được, thì người cũng hãy như vậy đi.”

Tham Hân im lặng, bình tĩnh nhìn Trữ Sính Viễn, người nam nhân tiều tụy mà thống khổ trước mắt này, đôi mắt sâu và đen kìa không hề phát ra tia sáng nào, nếu như có cũng chỉ là một sự bi thương nồng đậm, mà tầng tầng sự đau khổ đó có thể áp chế được cả một tử nhân.

Đương nhiên cái ngoài mềm trong cứng kia, cái phong thái như ngọc của Trữ Sính Viễn đã không còn thấy được nữa, hằm của hiện tại, đã bị dẫn dắt làm cho tái nhợt suy yếu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Tham Hân giống như bị ai đó đánh một quyền, ngực đau nhức đến không chịu nổi.

Hắn tuyệt đối không cho phép Tham Duật đối với Trữ Sính Viễn như thế,

Hắn sẽ chịu hết mọi cái sai,

Những oán hận cứ hướng về phía hắn là được rồi, chỉ cần có thể che chở cho Viễn được an toàn, hắn cũng không sợ phải thịt nát xương tan.

“ Không, tuyệt đối không.” Tham Hân lắc lắc đầu, ngữ khí dứt khoát làm Trữ Sính Viễn giật mình, ở trước mặt hắn đây là lần đầu tiên Tham Hân dùng ngữ khí kiên quyết cùng cường ngạnh đó.

“ Ta cho tới bây giờ chưa lần nào làm phật ý ngươi, ngươi cũng đã nói, ta không bao giờ làm sai ý ngươi, thế nhưng, đối với sự việc lần này ta quyết không để ngươi quyết định. Ngươi cứ nhân nhượng, hấn lại càng tiến tới, ta nhất định phải cùng hấn nói chuyện cho rõ ràng, cho minh bạch, bất quá cũng chỉ đưa cái mạng này cho hấn mà thôi, mà, nếu hấn muốn cái mạng của ta, ta cũng phải cho hấn một cái minh bạch.”

Ôm xong Trữ Sính Viễn, Tham Hấn chạy ào vào trong hoàng cung.

“ Không được, Tham Hấn, ngươi trở về....”

Trữ Sính Viễn ngăn không kịp, chỉ có thể ở phía sau hấn mà đuổi theo.

Tham Hấn thân phận dù sao cũng là vương gia, bộ dạng lại đang nổi giận, dọc đường đi cự nhiên cũng không ai dám ngăn lại, nhượng hấn xông thẳng tới tẩm cung của hoàng đế – Tử Kiên cung.

“ Ta muốn gặp Tham Duật, ngươi vào báo lại cho hấn mau.”

Tham Hấn cuối cùng cũng có một chút lý trí, ngừng cước bộ ở bên ngoài Tử Kiên cung, đối với mấy cung nữ thái giám ở bên ngoài cửa nói.

“ Vâng, vương gia thỉnh chờ chút. Tiểu nhân lập tức đi bẩm báo bệ hạ ngay.”

Tiểu thái giám bị Tham Hấn hắng giọng làm cho sợ hãi, nhanh chóng chạy vào.

“ Tham Hấn, cùng ta trở về, đây không phải là chuyện mà ngươi có thể can thiệp.” Trữ Sính Viễn thở hổn hển chạy tới, vẫn đang muốn khuyên bảo hấn từ bỏ.

“ Ta không nghe lời ngươi nữa, ngươi vĩnh viễn cũng chỉ biết nhẫn nhịn, thế nhưng, hấn đối với ngươi như thế, ngươi có thể chịu, nhưng ta thì không thể.”

Trữ Sính Viễn hầu như điên rồi, hấn đã phụ Tham Hấn rất nhiều, thật sự không muốn Tham Hấn lại vì hấn mà chọc giận Tham Duật nữa, kể từ nay hấn sẽ cùng mình rơi vào trong cái vũng bùn này mất.

Hiện tại mặc kệ thế nào, Tham Duật cũng không thể làm gì Tham Hấn, tuy rằng không có thực quyền, thế nhưng Tham Hấn dù sao cũng có thể làm một vương gia an nhàn, nhưng mà, nếu như có một ngày hấn chọc giận Tham Duật, sợ rằng về sau Tham Hấn cũng khó mà được bình yên.

“ Bệ hạ thỉnh vương gia cùng Trữ tướng quân cùng vào.”

Tiểu thái giám chạy đến, nơm nớp lo sợ hồi báo. Con mắt đang quan sát hai người, âm thầm oán giận vì sao hết lần này tới lần khác đều là tới phiên hấn trực, làm cho hấn lo lắng lẽ nào sẽ lại như cá trong chậu*.

* Gặp tai họa

Môi Tham Hân mấp máy, bước nhanh vào. Trữ Sính Viễn thở dài một tiếng, biết Tham Hân kiên quyết muốn vào, mà chính hắn, đối với quyết định của Tham Hân, cũng không có cách nào ngăn trở được.

Vô lực nhắm lại đôi mắt, vừa nghĩ tới phải đối mặt với Tham Duật, Trữ Sính Viễn không khỏi hơi co rúm lại, phảng phất như có một cổ hàn khí từ đáy lòng toát ra, xâm nhập đến xương cốt của hắn, nhượng hắn toàn thân băng lãnh.

Thế nhưng, hắn không thể để Tham Hân một mình đối mặt với Tham Duật, dù sợ đối mặt với người kia, hắn cũng phải đi vào.

Khẽ cắn môi, Trữ Sính Viễn cùng Tham Hân tiến vào Từ Kiên cung.

10. Chương 10

Trong căn phòng to lớn chỉ có mình Tham Duật, y nghiêng nghiêng người, khuỷu tay dè xuống chiếc gối thêu hình hoa mai làm bằng vải, trong tay cầm một cuốn sách, tựa như đang chăm chú nhìn.

“ Bệ hạ”

Tham Hân chịu đựng cơn tức của mình mà quỳ xuống vái chào, khẩu khí đều tràn đầy oán nộ.

“ Nga, nguyên lai là hoàng huynh? Thật hiếm thấy, không biết hoàng huynh có chuyện gì cấp bách mà phải vội vã đến như vậy?” Tham Duật phảng phất như mới nhìn thấy Tham Hân, lơ đãng liếc mắt nhìn hắn, mà ánh mắt đó lại vòng vo chuyển đến trên người Trữ Sính Viễn đang quỳ,

Gập cuốn sách lại trong tay.

“ Thần cũng không có sự tình gì, chỉ là muốn hỏi bệ hạ vì sao lại muốn ban hôn cho Trữ tướng quân?”

“ Nga vậy việc đó cùng hoàng huynh có quan hệ gì?”

Tham Duật buông cuốn sách trên tay, lãnh đạm nhìn về phía Tham Hân

“ Huống hồ, Trữ tướng quân đang ở bên cạnh, nếu có việc gì bất mãn, trầm nghĩ cũng phải là chính hắn mở miệng không cần phải làm phiền đến hoàng huynh, mà nếu Trữ tướng quân cũng không có gì dị nghị, vậy hoàng huynh người, không phải là đang làm việc quá phận hay sao?”

“ Tham Duật, người không cần phải nói những lời vô ích nữa, ý tứ của người, ta đã minh bạch, mà Viễn cũng như vậy.” Tham Hân đột nhiên đứng lên, nhìn thẳng vào Tham Duật, khóe môi hiện lên một tia cười nhạt.

“ Ngày hôm nay, ta phải làm rõ chuyện với người, chuyện tình năm đó là do ta quyết định, người uy hiếp tới địa vị của ta, thế nên ta mới để cho Viễn vu cáo người tội mưu phản. Hiện tại người đã trở thành vua, trong tay nắm quyền hành sinh sát, tự nhiên cũng có thể định đoạt được sự sống chết của chúng ta, ta chưa chết, nhưng cũng đã chuẩn bị cho tốt rồi. Có gì bức bối, có tội danh nào, ta đều sẽ chấp nhận, ta sẽ chịu hết mọi trách nhiệm về mình, nếu người muốn trả thù, cứ việc hướng về phía ta, nhưng Viễn thì khác, y chỉ nghe theo mệnh lệnh của ta, người hà tất phải gây khó dễ cho hân.”

“ Không phải thế, năm đó thần hồ đồ, mới đi làm những việc sai trái kia, Hòa An vương không hề có tội.” Trữ Sính Viễn nghe thấy Tham Hân thẳng thắn như vậy, ngực khấn trương, nhanh chóng vì hân mà biện bạch.

“ Tốt cho tình thâm ý trọng giữa tướng quân và Hòa vương gia a? Trẫm thật sự ngưỡng mộ tình cảm của các người trong lúc đó.”

Tham Hân cùng Trữ Sính Viễn đứng ở một bên che chở cho nhau, ánh mắt Tham Duật trở nên lạnh lẽo như băng tuyết trong nháy mắt, sắc bén như mũi dao. Y từ từ chậm rãi đứng dậy.

“ Vì Trữ tướng quân, hoàng huynh người đã thẳng thắn chấp nhận hết như vậy, giờ đây ta đã cầm quyền, không hề đúng như dự tính của các người, tốt nhất các người chớ nên làm càn để rồi tự chuốc lấy đau khổ.

Trữ Sính Viễn muốn nói, vừa mới ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy đôi mắt sáng như ngọc thạch lạnh lẽo của Tham Duật, bị hàn khí áp bách, thân thể hân rùng mình, lời vừa định nói lại phải nuốt xuống.

“ Bất quá, hoàng huynh người cũng không cần phải làm bộ dạng chịu chết như vậy, chuyện tình năm đó, Tham Duật cũng chưa bao giờ trách qua huynh.” Một lúc sau, dường như muốn kết thúc chuyện, hân mới nhàn nhạt mở miệng.

“ Ân?” Tham Hân ngăn người, cảm thấy mê muội nhìn người đệ đệ này, hân và Tham Duật mặc dù có danh huynh đệ, thế nhưng thời gian gặp nhau là rất ít, khi còn bé, hân chỉ biết người đệ đệ này rất được phụ hoàng sủng ái, không chỉ xinh xắn đáng yêu, mà lại còn cực kì thông minh.

Cho tới nay, hân đều không có cơ hội để giải thích cho Tham Duật, mà lại càng không hiểu rõ Tham Duật đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện tình năm đó, ai cũng biết chính hân chủ mưu, Trữ Sính Viễn nhiều lắm cũng chỉ là người do hân phân phó, hân đã sớm chuẩn bị nghênh đón mọi sự trả thù của Tham Duật, thế nhưng, tuy rằng Tham Duật không cần hân, nhưng y cũng không hề gây khó dễ cho hân, mọi mũi nhọn, lại đều hướng về phía Trữ Sính Viễn.

Là do yêu quá hóa thành hận? Hay là do y vẫn còn nghĩ đến cái tình cảm gọi là huynh đệ? Tham Hân không rõ, nhưng mà, vô luận là gì, hân cũng có thể cảm thấy được Tham Duật không buông tha y là có lý do.

“Huynh không hiểu?” Tham Duật chợt nở nụ cười, nụ cười kia tuyệt mỹ đến kinh người, phảng phất như trong mùa đông lạnh lẽo lại xuất hiện một loài hoa tuyết mai*, phong thái vô song, nhưng lời nói lại lạnh buốt, Tham Hân cùng Trữ Sính Viễn bất giác rung mình, ngực lạnh buốt, phảng phất như có gió hàn thổi qua.

“Đối với thân phận và địa vị của hoàng huynh lúc đó, cùng với tình cảnh ấy, chớ có nói lúc đó huynh mưu hại trẫm vào tù, cho dù là muốn giết trẫm, trẫm đều có thể lí giải, một câu cũng không oán giận.”

“Vậy, tại sao ngươi còn không chịu buông tha cho Viễn? Ngươi vì sao lại có thể đối đãi ác độc như thế với hân? Tham Hân có chút nhạ nhạ*, dù sao, chuyện năm đó là do hân sai, đối với người đệ đệ này, trong lòng vẫn có cảm giác bức rút.

“Ta độc ác?” Tham Duật lạnh lùng cười, hân chậm rãi đứng lên, đi xuống bậc thềm, đứng ở trước mặt Tham Hân, hai gương mặt gần giống nhau nhưng thần tình lại hoàn toàn bất đồng.

Tham Duật tới gần, một cổ xâm chiếm đánh vào Tham Hân, trước khí thế bức bách của Tham Duật, Tham Hân không khỏi hơi có chút thoái lui, khi bình tĩnh đứng lại, nhìn người nam nhân trước mắt này, Tham Hân mới kinh ngạc phát hiện, từ lúc nào, mà Tham Duật đã cao hơn hân nửa cái đầu, dáng người cao ngất phiêu dật cùng với vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, dung nhan tú lệ cũng hiện ra những nét cong nam tính cương nghị.

Bắt đầu từ đoạn này ta sẽ đổi cách xưng hô để cho hợp với tình huống truyện:

“Không, hoàng huynh, ta làm sao có thể so sánh với ngươi, sự độc ác của ngươi cùng Trữ Sính Viễn.”

Ánh mắt cừu hận của Tham Duật lạnh lùng nhìn về phía Trữ Sính Viễn, ngữ khí băng lãnh phảng phất như băng tuyết nghìn năm không tan chảy.

“Năm đó, ta chỉ muốn làm một hoàng tử khoái khoái hoạt hoạt, chưa từng có ý định sẽ làm hoàng đế, nếu như ta có một chút ý niệm đó trong đầu, vậy thì ở cái nơi này, ngươi cũng đừng mong có thể ngồi vào được.”

“Sau đó, Trữ Sính Viễn đột nhiên xuất hiện, ta cự nhiên lại đi yêu người nam nhân sẽ làm hại ta, thực sự có cho ta lên trời ta cũng không tin được. Ta thương ngươi như vậy, ta có thể hi sinh hết tất cả chỉ vì một cái mỉm cười của ngươi, ta hạnh phúc như đang ở trên mây. Thế rồi, đột ngột, người ta yêu nhất lại phản bội ta, ngươi một tay đem ta đánh rớt xuống mặt đất, mà thế cũng chưa tính, ngươi lại còn đem ta đưa vào địa ngục.”

“Ta không trách việc ngươi giúp hân, ngươi yêu hân, ngươi là người của hân, cho nên việc ngươi giúp hân là chuyện đương nhiên. Thế nhưng, ngươi không nên lợi dụng tình cảm của ta, đó là lần đầu tiên ta biết

yêu thương một người. Từ nhỏ, ta nếu muốn cái gì sẽ có cái đó. Thế nhưng, không có gì làm ta thật sự mong muốn cả, chỉ có người, chỉ có người mới có thể khiến ta có khát vọng mong muốn một điều gì đó đến điên cuồng. Ta khả dĩ có thể buông tha tất cả chỉ vì một cái mỉm cười của người. Người muốn ta ra khỏi hoàng cung, hảo, ta sẽ không chút do dự mà li khai mẫu thân một mình rời khỏi nơi đó, người muốn ta bỏ lại toàn bộ thị vệ, hảo, ta sẽ không nói hai lời mà đem hết toàn bộ giao cho người. Nếu như người còn muốn cả trái tim của ta, hảo, ta đều có thể lấy ra cho người, đối với người, ta có thể đem hết tất cả quyền lực cùng sự quan tâm của mình mà trao cho người. Ta chưa từng đối với người nào tốt như vậy, chưa từng yêu cuồng nhiệt người nào đến như thế, ta nghĩ, có lẽ là lão thiên gia đổ kị với ta, cho nên, mới chỉ cho ta có ba tháng hạnh phúc.”

Thanh âm Tham Duật tràn đầy sự oán giận.

“ Người không biết rằng, nếu như người muốn, ta có thể đem cả ngôi vị thái tử này hai tay mà dâng lên cho người, nếu như người muốn, ta cũng có thể đem cả tính mạng này mà giao ra cho người. Người có thể nói, có thể mong, thế nhưng, người lại dùng phương pháp lãnh khốc bất kham nhất mà tiêu diệt ta, đem ta từ trong niềm hạnh phúc ở trên trời cao mà đẩy xuống vùng địa ngục sâu thẳm.”

Đột nhiên, Tham Duật nhàn nhạt nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Tham Hân.

“ Hoàng huynh, người biết không? Cái cảm giác đang ở giữa đám mây mà rơi xuống vùng địa ngục kia ra sao không? Hoàn toàn không có một dấu hiệu nhận biết, hoàn toàn không có một sự chuẩn bị, chỉ có thể mở to mắt ra mà nhìn, bất lực, cái cảm giác tuyệt vọng đến vỡ tan này, gần như không thể nào chịu đựng được, lúc đó, chỉ cần ta hơi yếu đuối một chút, chắc chắn sẽ không thể có được một Tham Duật của ngày hôm nay. Bất quá, ta nghĩ, người sẽ không thể biết được cái cảm giác này, dù sao, người cũng chưa từng chịu qua sự phản bội cùng tổn thương.”

“ Ta biết, ta như thế nào lại không biết chứ?” Tham Hân cười thê lương, lẩm bẩm nói, hắn như thế nào lại không biết chứ? Ngày đó, khi Trữ Sính Viễn nói cho hắn biết, y đã yêu Tham Duật, hắn làm sao không phải là từ trên trời mà rơi xuống địa ngục chứ, chẳng phải cũng chỉ có thể bất lực tiếp thu chuyện này sao, làm sao mà chưa ném qua cái nỗi tuyệt vọng chỉ muốn chết đi này chứ. Thế nhưng, bọn họ vẫn sống, e rằng, ông trời cũng không cho phép bọn họ có thể giải thoát như thế này.

Trữ Sính Viễn toàn thân băng lãnh, có dùng hết khí lực cũng vô pháp làm cho người mình hết run, nếu như không phải hắn đang quỳ trên mặt đất, hắn tin tưởng bản thân mình đã vô pháp chống đỡ được.

Tất cả những thống khổ này đều do hắn tạo ra, đầu tiên là phản bội đi tình yêu của Tham Duật, sau đó phụ đi tấm chân tình của Tham Hân, hắn mới chính là người gây nên mọi chuyện. Bọn họ đều là những thiên chi kiêu tử*, thân kiều ngọc quý, là những người có tương lai sáng lạn hạnh phúc. Thế nhưng, tất cả mọi thứ đều vì hắn mà biến đổi. Là hắn, đã để cho ba người bọn họ rơi vào những vương mắc ác liệt cùng với những oán giận, giẫy dụa một cách vô vọng, vĩnh viễn cũng không thể nào giải thoát. Nếu như không có hắn, Tham Hân sẽ không thống khổ như thế, Tham Duật vẫn sẽ là một thiếu niên hồn nhiên trong sáng, tất cả cũng sẽ không phát sinh, bọn họ cũng sẽ không thống khổ, mọi chuyện đều do ông trời đang trừng phạt hắn sao? Nghiêm phạt hắn không nên mê muội cái thứ gọi là tình cảm, không nên yêu thương nam nhân, không nên đi sai một bước. Lại càng không nên, không nên yêu thương người mà mình đã phản bội.

Nếu như sinh mạng của chính mình có thể đem nụ cười của Tham Duật trở về, Tham Hân được bình an,

hắn thật sự nguyện ý, hội sẽ cảm ơn ông trời đã thương xót. Thế nhưng, hắn biết sẽ không thể, hắn ngay cả trốn tránh cũng đều không được, chỉ có thể ở tại chỗ này, cùng đợi Tham Duật trả thù, nhìn Tham Hân thống khổ.

Tham Duật không chú ý đến sự đau xót của Trữ Sính Viễn cùng Tham Hân, hắn chỉ lẳng lặng nhìn xa xa, ánh mắt rơi vào một nơi xa xôi nào đó, bàn tay nhẹ nhàng xoa ngực của chính mình, “ Người biết không? Thứ mà hắn hủy đi, chính là tâm của ta, ta hận hắn, hận hắn đem trái tim của ta đánh nát, từ ngày đó, trái tim của ta sẽ không còn nóng lại nữa, sống ư, hiện tại ở trong này, chỉ là một viên đá, đến ngay cả máu của ta, cũng chỉ là lạnh, là băng.”

“ Người kêu ta buông tha cho hắn, ta cũng muốn lắm, giải thoát cho hắn, cũng chẳng khác nào là giải thoát cho ta cả. Thế nhưng, ta làm không được, mỗi lần nhìn thấy hắn, vết thương trong lòng ta lại như rách toạt ra thêm một lần nữa, nó nhắc nhở ta mọi việc, quên không được, bỏ không xong, người trách ta đối với hắn tàn nhẫn, căp, vậy còn việc hắn đối xử tàn nhẫn với ta thì sao? Ta nên đi tìm ai đây?

“ Người có thể lưu đây chúng ta, chúng ta khả dĩ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa, có lẽ, người sẽ chậm rãi quên đi.”

Tham Hân gian nan mở miệng, nói ra điều mà mình đã từng cự tuyệt.

“ Thả các người ra? Cho các người thành đôi chim bay lượn trên bầu trời sao*?”

*nguyên bản là: song túc song phi

Tham Duật cười nhạo nhìn hắn: “ Người ngu ngốc hay ta ngu ngốc đây? Người biết rất rõ vết thương này sẽ vĩnh viễn không bao giờ khép lại được, vết thương đã trở nên quá sâu, không phải chỉ cần có thời gian là sẽ xóa được.”

“ Ta sẽ không tha cho hắn, ta muốn hắn ở chỗ này, ta muốn cho hắn cảm nhận được những đau đớn trước đây của ta, bắt hắn phải cùng ta trải qua cái cảm giác đau đớn này. Ta sẽ không giết hắn, vĩnh viễn sẽ không, thế nhưng, hắn phải cảm nhận được hết những thống khổ của ta.”

Tham Duật đột nhiên ngồi xuống, ngồi xổm trước mặt Trữ Sính Viễn, y kéo ống tay áo lên, đem cánh tay để trước mặt Trữ Sính Viễn....

Tham Hân cùng Trữ Sính Viễn kinh ngạc nhìn cánh tay Tham Duật, trên nước da trắng ngần đó, là vô vàng những vết cắt ngang dọc, một vết rồi lại một vết, có biết bao nhiêu đường.

Dao ngân phá hủy đi làn da trắng mịn vốn có, nhưng cũng bất ngờ bày ra một loại mỹ lệ tàn khốc, khiến tâm của người nhìn cũng phải co thắt lại.

“ Có biết bao nhiêu vết không?”

Tham Duật mang theo nụ cười băng lãnh hỏi Trữ Sính Viễn, Trữ Sính Viễn vô pháp mở miệng, hắn đã quá sợ hãi rồi, mỗi một vết cắt kia, tựa như khắc vào tim hắn, làm tâm hắn co rút, đau nhức đến độ không thể nào chịu đựng.

“ Hai trăm ba mươi bảy vết,” Tham Duật nói ra con số.

“ Mỗi một vết đều do chính ta vạch, bắt đầu từ cái ngày đó, ta mỗi ngày đều dùng con dao mà vạch lên. Lúc đó, ta đều tự hỏi mình rằng, tại sao người lại làm như vậy? Ta cũng không hiểu, tại sao mình lại phải chịu đựng cái loại thống khổ này, ta chưa từng hại ai bao giờ, chỉ có toàn tâm toàn ý yêu người mà thôi, vậy mà tại sao cái thứ tình yêu đó lại trở thành một con dao đâm vào trái tim ta chứ? Ta không biết, cũng không thể nghĩ ra, chẳng lẽ yêu một người là sai sao? Vì sao người kia lại lợi dụng ta rồi đem ta tống vào địa ngục?

Tham Duật gơ cằm Trữ Sính Viễn lên, ép buộc hắn nhìn thẳng về phía mình, đôi mắt băng giá nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng của Trữ Sính Viễn,

“ Người biết không? Trữ Sính Viễn, Trữ đại tướng quân của trăm, có đôi khi suy nghĩ cũng có thể giết chết một người, ta không có biện pháp kêu chính mình dừng nên nghĩ nữa, bởi vì, nếu như cứ tiếp tục nghĩ, ta sẽ không thể ngủ được mất, để dời đi lực chú ý, ta chỉ còn cách mỗi ngày ở trên cánh tay mình mà vạch ra một dao, như thế, đau đớn sẽ làm cho ta bớt suy nghĩ đi. Nếu như không làm thế, ta sẽ điên mất, e rằng, cũng sẽ giống như điều mà các người mong muốn,

Đáng tiếc, trời không phụ lòng người, ta không hề bị điên mà cũng không hề phải chết, ta đã trở về. Mà thật ra, chính các người mới là những người bị gặp ác mộng.”

Ánh mắt Tham Duật oán hận như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim Trữ Sính Viễn, hắn hầu như không thể không chế được cơn run rẩy của mình, mỗi một câu nói của Tham Duật cứ như một ngọn lửa thiêu rụi trái tim hắn, đau đớn không gì sánh bằng, mà cái loại đau đớn này, lại như một con dao nhỏ cứa đi cứa lại trái tim hắn, từ tổn đứt khoát, sâu sắc đến rõ ràng, đau nhức đến tận xương tủy, nhượng hắn máu chảy đầm đìa.

Đây là tất cả những gì mà hắn đã gây ra cho Tham Duật a, đã từng đau nhức, đã từng bị tổn thương, mà mọi thứ, đều là do hắn tạo thành. Y đã yêu hắn như thế, y đã hi vọng hắn như thế, hắn thà rằng tất cả những vết thương kia chỉ xuất hiện ở trên người hắn, thế nhưng, đối với hắn mà nói, đó chỉ là một tâm nguyện sa vơi không thể đạt được.

Trữ Sính Viễn thê lương mờ mịt nhìn những vết cắt ngang dọc, tay nhịn không được mà chạm lên những vết thương đó. Vào thời điểm đó, Tham Duật tại sao lại có dũng khí để tự vạch lên bản thân mình đến như vậy? Lúc đó, chắc chắn y đã chảy rất nhiều máu, và cũng đã chảy rất nhiều nước mắt.

Trữ Sính Viễn bị thương nhìn những vết cắt tàn nhẫn kia, hắn làm sao có thể để cho Tham Duật biết hắn yêu y bao nhiêu, nếu như để y biết cảm tình của mình dành cho y thì, Tham Duật đã hận hắn đến thấu xương, mãi cho đến khi hắn hiểu được thì tất cả đã quá muộn, hắn không mong Tham Duật có thể chấp nhận hắn, có lẽ, trời xanh vô tình, để hắn khiến Tham Duật tin tưởng trở lại là vô vọng, Tham Duật vĩnh viễn cũng sẽ không tin tưởng yêu thương hắn thêm một lần nào nữa, và hắn cũng sẽ vĩnh viễn không thể

để cho y biết được thứ ái tình này.

Trữ Sính Viễn trong đầu một mảnh hỗn loạn, hắn không thể không chế được thân thể chính mình, muốn điên cuồng chạy thoát, những oán hận cùng những tuyệt vọng đó, đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn rồi.

Hắn có thể chịu đựng được tất cả mọi sự dằn vặt, nhưng cũng không có cách nào có thể đối diện được với dung nhan đầy oán giận của Tham Duật. Cũng giống như, hắn không thể nào tránh được đôi con người lãnh lẽo cùng đau xót kia, đôi mắt ấy dường như có ma lực, đem hắn hút sâu vào, mà hắn chỉ có thể nhìn, nhìn sự oán hận nặng nề của Tham Duật, hận đến sâu sắc,

Mà sự oán trách, mà sự giận dữ kia, lại như hóa thành nghìn cân đè nặng tâm hắn, ở tại ngực hắn, làm cho hắn không hít thở, kỉ dục vụng khí*

Không còn sức lực

“ Trữ Sính Viễn, chính người đã đem thiếu niên lương thiện kia giết chết, là chính người đã đem hắn biến thành một ác ma, mà, thật không ngờ, cái tên ác ma kia đã quay trở lại cắn người, mà người đó lại chính là người.”

Nhìn Trữ Sính Viễn sắc mặt trắng bệch, Tham Duật đột nhiên cười rộ lên, đem một tay, tát vào mặt Trữ Sính Viễn, lực đạo mạnh, khiến Trữ Sính Viễn ngã sấp xuống sang một bên,

“ Cút, trở về chuẩn bị cho tốt mà trở thành tân lang đi.”

11. Chương 11

Editor: Lạc Thủy

Từ ngày Tham Hân xông vào tử cung Tham Duật đến nay, hắn mới chân chính cảm nhận sâu sắc những vết thương của Tham Duật năm ấy.

Năm ấy, hắn tạo bẫy, vốn chỉ muốn củng cố địa vị của mình, vậy mà, chính hắn cũng không ngờ, cái bẫy mà chính mình rắc tâm làm ra để hãm hại người khác, một ngày nào đó cũng có thể làm chính mình ngã vào.

Ngay tại thời điểm hắn lơ là, chiếc bẫy nhỏ xíu kia đã càng ngày càng lan rộng, tới tận bây giờ, nó đã trở thành một hố sâu có thể cắn nuốt hết tất cả, đem chính hắn cùng Trữ Sính Viễn giam vào, ba người bọn họ, chỉ có thể ở trong bóng tối mà vô vọng giãy dụa, tham lam nhìn ánh sáng ở bên ngoài, nhưng không một ai có thể ra được.

Trữ Sính Viễn càng ngày càng trở nên hao gầy, đôi mắt lúc nào cũng u buồn bi thương tựa như ánh hoàng hôn phủ đầy sương chiều. Nhìn thấy người nam nhân mà mình yêu thương đến tận xương tủy như thế này, Tham Hãn chỉ có thể bất lực mà không làm gì.

Hắn không giúp được y, càng không thể cứu y, việc hắn có thể làm, chỉ là ở bên cạnh y, nắm lấy tay y, an ủi y, làm cho y đỡ bi thương hơn thôi.

Hôn sự của Trữ Sính Viễn đã được quyết định, dù sao cũng là tân hôn giữa hai cường quốc, nên việc chuẩn bị rất thỏa đáng, đầy đủ, ngày chọn là vào ba tháng sau.

Trữ Sính Viễn đã chuẩn bị hết mọi thứ. Hôn sự đối với hắn mà nói, bất quá cũng chỉ như việc tiếp nhận vận mệnh mà thôi, tình yêu của hắn đã được đem trao hết, lấy hay không lấy, đối với hắn mà nói, cũng chẳng khác gì.

Trữ Sính viễn biết chính mình đã làm tổn thương Tham Duật, thế nhưng, hắn không hề nghĩ rằng chính mình đã làm cho thiếu niên ấy đau khổ đến như vậy. Một bông hoa như y rất sợ mưa giông bão táp, nếu như y từ nhỏ không phải được bảo hộ trong vòng tay ấm áp, nếu như y không hồn nhiên, nếu như y không trong veo như vậy, thì vết thương của y có lẽ cũng sẽ không đau đớn nặng nề đến thế.

Tham Duật y luôn luôn được bao bọc bởi sự ôn nhu, chỉ biết đến một thế giới an nhàn hạnh phúc, thế nhưng y vẫn phải đối mặt với tất cả mọi sự tàn khốc, tựa như một đóa hoa luôn sống dưới ánh nắng mặt trời đột nhiên lại bị ném vào một khoảng không tối đen băng lạnh. Dù y có kêu la rên rỉ cỡ nào, cũng không một ai có thể nghe thấy cả.

Có lẽ cũng chính thế, mà vết thương ấy mới khắc cốt ghi tâm.

Trữ Sính Viễn nhu hòa tiếp nhận, chỉ cần có thể xóa bỏ hết được âm hàn tàn bạo của Tham Duật, hắn cam tâm nhận hết mọi cực khổ, nhưng mà, có thể được sao? Trữ Sính Viễn không biết, đây là tâm nguyện duy nhất của hắn, trời xanh hội có nhìn thấy được tâm ý của hắn không, hội có thể thỏa mãn được tâm nguyện nhỏ nhoi này không?

Sau ngày ấy, Tham Duật vẫn luôn trầm mặc, y không hề trị tội bất cứ kẻ nào, giống như một mặt hồ chỉ nhất thời rung động, sau đó nhẹ nhàng tiêu tán. Một tháng sau, Tham Duật dẫn người đến cung săn* để giải sầu, vừa đứng vào lễ trùng dương*. Trữ Sính Viễn cùng Tham Duật phụng mệnh đi theo.

*Nơi để các vua chúa đi săn bắn

* Hay còn gọi là tết trùng cửu, tổ chức vào ngày 9 tháng 9 theo âm lịch hàng năm

Trong biệt cung nơi hoàng đế đi săn, cưỡi ngựa, bắn cung tại vườn lâm uyển được đặt biệt trồng những đóa hoa mẫu đơn, cổ mộc che trời, che thiên tế nhật, với những loại cây gỗ lâu năm, xung quanh có những con hươu, con cáo, đều được thả nuôi, chờ Tham Duật đến săn bắn. Hơn nữa trong lâm uyển còn có rất nhiều gian phòng, làm bằng gỗ với những kiến trúc đặc biệt, trong phòng đều đầy đủ mọi thứ, người trong cung

có thể đến để nghỉ ngơi, ăn uống. Mỗi ngày đều có sơn dân đi đến, tặng dâng những loại thảo mộc, trái cây. Nhưng nếu đến vào ngày hoàng đế xuất hiện, liền một mực phong sương.

Tham Duật từ nhỏ đã tập võ, cưỡi ngựa bắn cung đều tinh thông, vừa đến biệt cung, nghỉ ngơi một chút, liền dẫn theo tùy tùng tiến vào rừng. Mấy ngày cưỡi ngựa bắn cung, tâm tình của Tham Duật rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều. Thiên nhiên nhẹ nhàng khoan khoái cùng hài hòa đã khiến tâm trạng hắn cũng thật khoan khoái theo.

Sáng sớm ngày hôm ấy, Tham Duật mang theo hơn mười hộ vệ, phóng ngựa tiến vào rừng, Trữ Sính Viễn thân là chiếu tướng, phải có trách nhiệm, ngày ngày đều đi theo bảo hộ, thường ngày hắn cùng Lăng Vân thay phiên nhau hộ giá, hôm nay lại đến phiên hắn, tự nhiên cũng đi theo trước.

Rong ruổi nửa ngày, tất cả mọi người đều đã thấm mệt, Tham Duật xem ra vẫn còn đang hăng hái, cũng không hồi cung, mà dẫn theo mọi người đi đến một chỗ gần nhất để nghỉ ngơi.

Một phần là bởi vì hưng phấn, một phần là bởi vì vận động kịch liệt, cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tham Duật chợt lóe lên một tia sáng, khiến dung nhan luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị kia cũng xuất hiện một tia ấm áp.

Trữ Sính Viễn im lặng đi theo phía sau hắn, đôi con ngươi bình tĩnh kia ngắm nhìn người nam tử tôn quý cao ngạo ở phía trước mình. Người ấy ở trên ngựa cứ như vậy mà phấn khởi kiệt xuất, nhìn thân ảnh ngạo nghễ tuấn bạt nhưng có vẻ cô độc kia, Trữ Sính Viễn hầu như ngậy đại ngắm nhìn.

Thân ảnh này, từ lâu đã được khắc vào tim hắn, ẩn sâu đến tận xương tủy.

Bắt đầu từ lúc nào, mà hắn đã yêu thương người nam nhân này? Là cái mỉm cười lần đầu gặp gỡ, hay là đôi mắt mê hoặc của hắn? Hay là dưới vầng trăng ôn nhu, sự suy nghĩ mê loạn của hắn? Là hoa gian tố tình*, làm hắn, hoặc có lẽ, tình cảm của hắn đã sâu như mặt nước biển, giả vờ che giấu đi cái gọi là yêu thương như nước thủy triều?

* chịu

Bởi vì tận lực áp chế, cho nên, tình cảm ấy chỉ mới ấp ủ đã trở nên sâu nặng đến như thế? Hòa vào máu cùng thân thể hắn, cùng hắn ở tại một chỗ, biến hắn thành một bộ phận không thể tách rời của mình.

Không thể không chế được bản năng cứ si ngốc nhìn Tham Duật, Trữ Sính Viễn cố gắng gạt lực kiềm chế sự kích động của mình, trong ánh mắt hắn đầy sự chua xót nhưng không thể ngừng được, suốt đời này, chỉ cần được ở cạnh hắn là tốt rồi, hắn không còn mong gì hơn nữa.

Tới trước nhà gỗ, Tham Duật xoay người xuống ngựa, đem roi ném cho người đứng bên cạnh, mấy hạ nhân đã đi vào trước thu dọn sạch sẽ, lúc này mới thỉnh Tham Duật vào nghỉ ngơi. Mấy tên thị vệ phóng xuất pháo hoa, thông báo cho trong cung biết Tham Duật sẽ ở đây nghỉ ngơi. Sau đó mấy tên nô tài vội vã chuẩn bị nước rửa khăn lau, sau cũng đứng ở bên ngoài canh chừng.

Không bao lâu, một đám thái giám thị vệ được phân phó tới, đồ uống trái cây đều được mang đầy đủ, ở giữa thì có mấy nữ tử xinh đẹp, Trữ Sính Viễn cảm thấy kì quái, lần vi hành này, Tham Duật vẫn chưa mang theo một phi tần nào, những nữ tử này cũng không hề giống những nữ tử ở trong cung, bất quá, việc này không tới phiên hấn quản, Trữ Sính Viễn hạ mi mắt, lẳng lặng nhìn cây cỏ ở trước mặt.

Mấy vị nữ tử lẳng lặng tiến vào, Tham Duật liếc liếc mắt, thái giám nhanh chóng cẩn thận trả lời: “ Khởi bẩm bệ hạ, bốn vị nữ tử này sáng sớm đã được Chiêm đại nhân mang tới, ngài ấy nói để hầu hạ bệ hạ. Thần sợ bệ hạ giờ ngọc cần được nghỉ ngơi, nên đã đem mấy nàng này lưu lại, nếu bệ hạ không thích, nô tài sẽ dẫn các nàng đi ngay.”

Tham Duật lạnh lùng cười, Chiêm đại nhân kia bản lĩnh thật lợi hại, biết hấn lần này đi không mang thể một phi tần cơ thiếp nào, liền vội vàng đem người tới cho hấn, đúng là nhanh thật. Không hổ là đại thần, kinh nghiệm cũng thật đầy mình.

Tham Duật nhàn nhạt đánh giá những nữ tử đang quỳ ở trước mặt mình, mỗi bọn họ đều là những người quốc sắc thiên hương, trái với vẻ đẹp của hoa lan, vẻ đẹp đó lại giống như loài hoa mẫu đơn rực rỡ mỹ lệ. Tham Hấn phát phát tay, nhượng thị vệ lui ra.

“Mà thôi, nêu đã đưa tới, thì cứ lưu lại đi.”

Tham Duật đối với việc này cũng không yêu thích gì lắm, bằng không, cũng sẽ không mang theo một vị phi tần nào. Bất quá, nam nhân đều có nhu cầu mà hấn cũng không cần phải khắc chế, nếu mọi người đã mang tới, hấn cũng không ngại mà lưu lại.

“ Người ở bên ngoài canh chừng, ta đi nghỉ một lát.”

Ánh mắt căn bản không nhìn về phía Trữ Sính Viễn đang quỳ, Tham Duật nghiêng người tựa ở trên giường, một mặt âu yếm nữ tử y phục đã bất chính từ lâu ở dưới thân hấn, một mặt dùng âm thanh băng lãnh phân phó.

Vì sao lại muốn hấn canh chừng, đây là công tác của thị vệ, nhưng mà, hấn hết lần này đến lần khác đều cho gọi Trữ Sính Viễn đến. Có lẽ, chỉ vì muốn làm cho hấn cảm thấy xấu hổ. Để cho hấn biết, mình sớm đã không còn yêu hấn nữa, chỉ có hận hấn, ghét hấn, kinh tởm hấn.

Tội gì mà tự bản thân phải lừa gạt mình? Tham Duật lãnh buốt nghĩ, hiện tại, người ở dưới hấn tràn ngập một mùi hương nhuyễn ngọc thơm mát, chớp mũi quanh quẩn mùi thơm của xử nữ, thế nhưng, tất cả mọi thứ đều không làm hấn chuyển tâm được.

Trước đây, hấn chưa hề được chạm qua Trữ Sính Viễn, hấn thương y, cho nên hấn quý trọng y, hấn quý trọng đến như vậy, bảo vệ người nam nhân kia đến như vậy, nâng niu y như nâng một bông hoa mềm mại nhất trên đời, trân trọng y như một món bảo bối. Rất sợ nếu y không hài lòng, rất sợ làm tổn hại đến y, làm bị thương y.

Rất nhiều khi, hần mong muốn được giữ lấy y, nhưng mà nhìn dung nhan oán trách của y, hần chỉ đành nhin xuống, hần cảm thấy rất khổ sở, nhưng cũng không hề muốn làm tổn thương y.

Thế nhưng, hần sai rồi, Trữ Sính Viễn không phải, y không phải là một tình nhân trong sạch thanh khiết như hần tưởng, y đã sớm cùng Tham Hãn, thân thể y đã sớm bị ô uế, dơ bẩn rồi. Tham Hãn vô số lần ôm y, lại nghĩ đến Trữ Sính Viễn đã từng ở dưới thân Tham Hãn rên rỉ giãy dụa, trong lòng Tham Duật tựa như có một ngọn lửa, lại vừa giống như hàn băng ngàn năm. Làm hần chỉ muốn hủy diệt đi người nam nhân ở trước mắt mình, hủy diệt đi tất cả, bao trùm cả chính hần.

Trữ Sính Viễn không hề ngẩng đầu, nghe thấy trên giường thỉnh thoảng bật ra tiếng rên rỉ, hần nửa quỳ khấu đầu, sau đó chậm rãi đứng lên, đi ra nhà gỗ, sau đó cẩn thận khép kín cửa lại, rồi cúi đầu, im lặng đứng bên ngoài, phảng phất như một pho tượng đá, dung nhan tuấn tú không một biểu tình.

Không bao lâu, trong phòng lại truyền ra tiếng rên rỉ kêu mị cùng với tiếng thở dốc, Trữ Sính Viễn lặng im nghe, kì quái là bản thân hần đã không còn cảm thấy đau lòng nữa, có lẽ hần đã không còn bất kì cảm giác nào nữa rồi, ngực lúc này cũng chỉ có trống vắng, làm hần như muốn tiêu thất, mà khối đau nhức ở tâm hần kia cũng phảng phất đã biến mất, không còn nữa. Chỉ có những tiếng thở dốc *** mỹ không ngừng vang bên tai, cho hần biết rằng hần vẫn còn đang sống, vẫn còn đang đứng tại chỗ này.

*

Tham Hãn cấp thiết chờ Trữ Sính Viễn quay trở về, Chỉ cần Trữ Sính Viễn cùng Tham Duật đi ra ngoài, hần đã nhin không được mà cảm thấy lo lắng, Trữ Sính Viễn vẫn luôn luôn khờ dại ngốc nghếch, đối mặt với một Tham Duật lãnh khốc, y chỉ biết im lặng chịu đựng, nhưng mà, hần không còn cách nào tìm được y cả, cho nên, mỗi một lần nhìn thấy thân ảnh Trữ Sính Viễn, Tham Hãn đều như buông thả được tảng đá trong lòng mình.

Bất quá, lần này ra đi, Trữ Sính Viễn đã rõ ràng rất nhiều, biết đâu, Tham Duật cũng sẽ lại trở nên nhu hòa như trước. Tham Hãn ngực chưa sót, có thể khiến tâm tình Trữ Sính Viễn quay trở lại, có thể khiến y được hồi phục, từ trước đến nay đều không phải vì hần cả. Thế nhưng, chỉ cần y hài lòng là tốt rồi, hần đã sớm không còn cầu mong tâm của y nữa.

Nhưng mà, ngày hôm nay lại không giống, con người Trữ Sính Viễn ảm đạm như hoàng hôn nhạt sắc, thần tình lại lơ lửng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tham Duật đã làm gì y vậy? Tham Hãn kiềm chế không được mà lo lắng, tuy rằng biết không nên, thế nhưng vẫn lôi kéo Trữ Sính Viễn rời khỏi mọi người.

“ Không có việc gì cả, chỉ bởi hôm nay hơi mệt mà thôi.”

Trữ Sính Viễn mỉm cười, ôn nhu an ủi Tham Hãn. Tham Hãn lo lắng nhìn hần, nụ cười nhẹ nhàng kia giống như sương mù buổi sáng, cứ như vậy mà khinh đạm, thân thể Trữ Sính Viễn mảnh khảnh được ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua, tràn ngập sự cô đơn thê lương, phảng phất như muốn biến mất.

Tham Hãn tự nhiên trong lòng cảm thấy sợ hãi, vội vã vươn tay, ôm chặt lấy Trữ Sính Viễn, thân thể ở trong lòng hần cứ đơn bạc gầy gò, thậm chí còn hơi run rẩy, Tham Hãn kinh sợ ôm y, gắt gao, chặt chẽ ôm

lấy y.

Hắn vẫn luôn lo lắng Trữ Sính Viễn sẽ suy sụp, Trữ Sính Viễn là người, không phải là thần, đối mặt với trọng trách gánh vác nặng nề như vậy, Tham hân sợ rằng, Trữ Sính Viễn sẽ chống đỡ không nổi, y sẽ giống như một làn khói, tiêu thất khỏi thế giới này.

Trữ Sính Viễn nhu thuận ôm lấy cánh tay Tham Hân, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đem chính mình hòa lẫn vào sự ấm áp của Tham Hân, thần thái uể oải mà mềm yếu thê lương. Hắn tựa vào người Tham Hân, ôm lấy Tham hân, giống như người đã tìm được một điểm tựa, nghỉ ngơi tạm thời.

Tham Hân yêu thương ôm chặt hắn, ảm đạm đứng giữa trời chiều, hai thân ảnh cô đơn tựa sát vào nhau, lẳng lặng hấp thụ nhiệt độ của cơ thể, bọn họ đều không hề phát giác ra, ở rất xa, tại giữa biển trời mênh mông, có một thân ảnh đã lặng lặng đem tất cả thu hồi vào mắt. Cặp con ngươi băng lãnh, vì nhìn thấy Tham Hân cùng Trữ Sính Viễn ôm nhau, mà dấy lên hỏa diễm, bùng cháy, lãnh lẽo lại nóng rực, trong con mắt là nửa nóng nửa lạnh, nhưng cũng càng thanh minh lãng khiết. Ai cũng không biết rằng, ngực người kia, lại giống như băng hỏa dày vò, vừa bị bỏng, lại vừa đau đớn.....

12. Chương 12

Người như Trữ Sính Viễn e rằng không có nổi một ngày bình yên.

Sáng hôm sau, trong kinh thành truyền đến người báo tin tức, đại quân của Tường Phượng đã chuẩn bị tập kết lần hai, hiện nay đang đi đến biên cảnh.

Nghe được tin tức này, Tham Duật chỉ nhíu mi im lặng, hai nước tuy rằng chiến tranh không ngừng, nhưng vẫn luôn biết thời điểm này không phù hợp cho việc xuất binh, hiện tại là mùa bội thu, quốc khố tràn đầy, thích hợp cho việc an cư, cả đôi bên đều không muốn phải giao chiến, tránh để xảy ra sự việc ngoài ý muốn.

Tham Duật suy nghĩ, hai hàng mi như mây đen che phủ, khuôn mặt trầm ngâm khiến mọi người đều âm thầm kinh hãi.

Tham Duật nhiều lần thay đổi mệnh lệnh, khiến Trữ Sính Viễn cùng Lăng Vân chưa kịp quay về kinh, đã phải phụng mệnh đi biên cảnh.

Hai bên giằng co chưa lâu. Trữ Sính Viễn lại phát hiện ra một chuyện hết sức kì quái, vốn dĩ Thượng Quan Chuẩn văn thao võ lược, chẳng những là vị mãnh tướng, lại còn là người giỏi về mưu lược.

Lúc chỉ mới bắt đầu, đại quân Tường Phượng đã nghiêm chỉnh, bố trí đội quân căn trọng chu đáo, trận thế rõ ràng, Trữ Sính Viễn một chút cũng không chiếm được ưu thế.

Thế nhưng, nửa tháng nay, cách bày binh của quân đội Tường Phượng hoàn toàn khác xa so với trước. Chẳng những trận địa hỗn loạn, hơn nữa lại đóng quân không chịu ra.

Đường như bên kia đã thay đổi mất chủ soái, mà càng kì quặc chính là, Thượng Quan Chuẩn cũng dấu điểm không chịu xuất đầu lộ diện.

Trữ Sính Viễn âm thầm phái người đi tìm hiểu tin tức, mới biết được, hiện tại quân đội Tường Phượng đã không còn do Thượng Quan Chuẩn chỉ huy. Nửa tháng trước, Thượng Quan Chuẩn bị Thụy Vương (1) trách cứ làm hỏng thời cơ chiến đấu, không tuân theo mệnh lệnh, bị thu lại binh quyền, tạm giam trong nhà lao.

Hiện giờ toàn bộ binh quyền Tường Phượng đều nằm trong tay Thụy Vương, thế nhưng, Thụy Vương lại chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu, cho nên mới khiến trận địa trở nên rối loạn như thế.

Bất quá, dù sao thực lực hai quân cũng tương đương nhau, quân Tường Phượng một mực cố thủ, Trữ Sính Viễn nhất thời cũng không biết làm thế nào.

Cả hai cứ giằng co như vậy trong mấy tháng, vào một đêm, thủ hạ của Thượng Quan Chuẩn xuất hiện, y chính là Phiêu Kị tướng quân dũng mãnh Điền Thanh, y một mình tới gặp hắn.

Trữ Sính Viễn trong lòng thất kinh, hắn cùng Điền Thanh vốn là cũ thức (người quen cũ), bọn họ quen nhau từ nhỏ, sau đó Trữ Sính Viễn vào cung, còn Điền Thanh sau khi phụ thân y chết sớm, y cùng mẹ mình trở về Tường Phượng, kể từ đó đến nay hai người bọn họ mất liên lạc, lần này tái kiến, đã trở thành đối địch, cũng vô pháp ôn chuyện xưa.

Hiện giờ Điền Thanh lại tới gặp, Trữ Sính Viễn trong lòng nhất thời không biết làm thế nào, dù sao hai quân cũng đối địch nhau, nếu lén lút gặp mặt, thực dễ dàng khiến người khác cho rằng hắn tư thông với địch. Hắn đã bị Tham Hãn nghi kỵ, nên việc này trăm triệu lần không thể.

Nhưng mà, nhìn thấy một Điền Thanh bi phần tuyệt vọng, Trữ Sính Viễn lại không thể cự tuyệt.

Đang do dự, Điền Thanh đột nhiên quỳ xuống, quỳ trước mặt hắn để cầu xin. Trữ Sính Viễn quá kinh hãi, biết sự tình không hề nhỏ, đành phải đáp ứng y.

Nghe xong câu chuyện của Điền Thanh, Trữ Sính Viễn mới biết được chân tướng sự việc. Nguyên lai, lần xuất binh này, Thượng Quan Chuẩn tuy là tướng quân, nhưng triều đình lại phái thêm một giám phủ sử, ngự mệnh khâm sai, hòng kiểm chế Thượng Quan Chuẩn. Người này bề ngoài là thế, nhưng lại cùng Thụy Vương Vân Mặc đối đầu với Thượng Quan Chuẩn.

Vân Mặc là ấu tử của đế vương Tường Phượng, tính cách ngang ngược, đại thần trong triều đều rất kiêng kỵ người này, luôn làm theo ý hắn.

Mà Thượng Quan Chuẩn lại là người cương nghị, nhiều lần khuyên răn buộc tội hần, từ lâu Vân Mặc đã ôm hận, trận đốc quân lần này, Vân Mặc nắm quyền, cố ý gây khó dễ chèn ép Thượng Quan Chuẩn, tự tiện tham gia quân sự.

Thượng Quan Chuẩn tính tình ngay thẳng, kháng ngôn không theo (không nghe theo mệnh lệnh). Kết quả, khiến Vân Mặc nổi giận, chẳng những phái người về kinh buộc tội Thượng Quan Chuẩn nắm giữ binh quyền tự tung tự tác, còn cầu thánh chỉ đoạt lấy binh quyền của Thượng Quan Chuẩn, bắt giữ y.

Hơn nữa tên giám phủ sử còn giam giữ người nhà Thượng Quan Chuẩn, uy hiếp y. Thượng Quan Chuẩn tự thân khó bảo toàn, nay lại làm liên lụy đến người thân, rơi vào đường cùng, chỉ đành nhẫn nhục quỳ gối, Vân Mặc đắc ý, liên tiếp làm nhục Thượng Quan Chuẩn. Điền Thanh vốn là người được Thượng Quan Chuẩn đích thân đề bạt, cùng Thượng Quan Chuẩn có thể nói là huynh đệ chí cốt, nhìn thấy Thượng Quan Chuẩn bị người khác lăng nhục, trong lòng như có lửa đốt, nhưng biết bản thân thấp bé, ngỗ tọng lại như bị thiêu, một chút biện pháp cũng không nghĩ ra, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Đúng lúc ấy, Điền Thanh lại nghĩ tới Trữ Sính Viễn, đột phát một ý nghĩ, kiêu mạo kì hiểm, xin sự giúp đỡ của Trữ Sính Viễn, hi vọng Trữ Sính Viễn có thể lấy quân chi viện, cứu Thượng Quan Chuẩn ra.

Việc này có quan hệ đến thanh danh của Thượng Quan Chuẩn, nên Điền Thanh mới không cho người khác biết, đành phải bí mật tới gặp Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn trầm ngâm im lặng, đối với Đằng Long mà nói, đây quả là cơ hội trời cho, nếu như được Quan Chuẩn y tương trợ, việc đánh phá Tường Phượng sẽ dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, hần cực kì kính nể Thượng Quan Chuẩn, tuy rằng hần cùng y đối địch nhau, nhưng mà, Thượng Quan Chuẩn cơ trí vũ dũng, khó tránh khỏi làm hần cảm thấy luyến tiếc y.

“Hảo, ta sẽ giúp huynh, chỉ là,” Trữ Sính Viễn chăm chú nhìn Điền Thanh, nói, “Việc này ta cần phải chờ báo cáo, bất quá, huynh yên tâm, việc của Thượng Quan Chuẩn, ta tự biết phải làm gì, giờ huynh về đi, đến lúc đó ta sẽ nói cho huynh biết nên làm như thế nào.”

Điền Thanh cũng biết hần sẽ không giấu diếm chuyện này, hần nói cho Trữ Sính Viễn nghe chân tướng sự việc, cũng bởi vì, hần biết Trữ Sính Viễn là người xem trọng tình nghĩa, chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn, mới có thể mong hần trợ giúp mình. Y cũng đã đồng ý sẽ không làm tổn hại đến thanh danh của Thượng Quan Chuẩn, hần tự nhiên cũng sẽ đáp ứng hết lời nói của y.

Ngày hôm sau, Trữ Sính Viễn liền cho biết, y đã báo cho Lăng Vân biết việc này, cần nhắc nói ra sự thật đằng sau, y nói: “Ta giúp hần, một phần vì muốn thắng trận, một phần vì Thượng Quan Chuẩn. Ta coi trọng người này, y là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất, người như vậy, chỉ có thể chết trên chiến trường, chứ không phải vì bị một tiểu nhân tra tấn nhục nhã mà chết.”

“Vậy làm đi, dù sao cái mà bệ hạ quan tâm là chiến thắng, dù ngươi dùng bất kì phương pháp gì, ta nghĩ người cũng sẽ không để ý.” Lăng Vân thản nhiên nói, nhưng trong ánh mắt lại xuất hiện nan giải, sầu lo.

Trữ Sính Viễn không phí nhiều sức lực, đã cứu được người nhà của Thượng Quan Chuẩn, đưa vào quân

doanh, còn Quan Chuẩn cũng được bọn họ an bài, rất nhanh chóng liền thoát ra được.

Vân Mặc giận dữ, không cần cân nhắc, khởi binh tấn công. Chủ soái phần nộ không lý trí, quân Tường Phụng tự nhiên sẽ đại bại quay về. Mà trên chiến trường, Vân Mặc cự nhiên lại không để ý đến an nguy của mình, cố ý muốn giết Thượng Quan Chuẩn. Xem ra, hắn thật sự rất muốn giết chết y.

Tin tức chiến thắng rất nhanh được truyền tới kinh thành, Tham Duật nhanh chóng hạ chỉ khen ngợi, cũng lệnh đem Thượng Quan Chuẩn và gia quyến trở về kinh thành. Trữ Sính Viễn rất vui sướng, nhưng cũng do dự, có thể khiến Tham Duật vui vẻ, hắn phần khởi lắm, chỉ là, hắn lại không thể lĩnh chỉ được.

Ngay đêm đại thắng hôm đó, Thượng Quan Chuẩn mê man cùng đau xót, làm hắn cảm thấy hoảng hốt, nam nhân này, cũng bị cầm chân, mà cầm chân y chính là những khúc mắc. Y, hắn đã không tự giác được, mà đi yêu thương cái người đã tìm mọi cách tra tấn lăng nhục mình đi? Hắn không nghĩ sẽ truy vấn điều này, cũng không muốn quan tâm, mỗi một người đều có những khúc mắc nan giải của riêng mình, bản thân hắn còn chưa lo nổi, lại còn muốn quản đến chuyện của người khác ư?

Thế nhưng có một số việc muốn trốn cũng không thể thoát, ngay ngày Tham Duật ra đạo thánh chỉ, Thượng Quan Chuẩn đã đến tìm hắn, dùng lời lẽ bi thương, mong hắn có thể chăm sóc thể tử của mình. Y đã quyết định trở về, đem mạng của mình giao cho người nam nhân hận y đến thấu xương kia.

Trữ Sính Viễn không hỏi hắn vì sao, mỗi một người đều có một lý do riêng, hắn cũng như y đều đang giãy dụa thống khổ trong những mâu thuẫn cùng lý trí. Hắn không hiểu được lòng của Thượng Quan Chuẩn, mà ai có thể hiểu được suy nghĩ của y chứ? Cho nên, hắn không muốn khuyên, mà cũng khuyên không được, người nam nhân này cũng như hắn đang ở dưới đáy vực sâu, việc mà hắn chỉ có thể làm là đáp ứng y, vì y mà chấm dứt hết mọi nỗi lo.

Trữ Sính Viễn đồng ý với phó thác sẽ làm hắn vạn kiếp bất phục.

Nếu chính mình đã không có được hạnh phúc, cơ thể này đã gần như bị hủy hoại, vậy hãy để hắn hoàn thành tâm nguyện của Thượng Quan Chuẩn đi.

Hắn an bài chu đáo chặt chẽ, nói lỏng việc giám sát Thượng Quan Chuẩn, cũng bí mật đưa người nhà y rời đi, vì bọn họ, mà an bài hết tất cả mọi việc.

Lăng Vân trầm mặc chứng kiến hết mọi chuyện. Y không ngăn cản cũng không hỏi vì sao. Cho đến ngày trước khi bọn họ hồi kinh.

“ Ngài có biết ngài đang làm gì không?”

Dưới ánh trăng, Lăng Vân lặng lẽ nhìn hắn, giọng nói bình thản mà nghiêm túc.

“ Biết.” Trữ Sính Viễn thản nhiên tựa như mặt hồ lặng động dưới ánh trăng.

“ Ngài làm như vậy, sẽ hại chết chính mình, nếu để bệ hạ biết, việc ngài thả Thượng Quan Chuẩn đi, vậy thì tội danh của ngài.....” Lăng Vân không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn Trữ Sính Viễn.

“ Ta biết, chỉ là có một số việc, thà làm còn hơn không.” Trữ Sính Viễn bình tĩnh thản nhiên trả lời lại Lăng Vân,

“ Ta nếu đã đồng ý với Thượng Quan Chuẩn chiếu cố người nhà y, thì nhất quyết sẽ không thất tín. Y tuy là địch nhân, nhưng ta khâm phục y. Y như bằng hữu của ta, mà đã như vậy thì ta càng không thể bỏ mặc y.”

“ Vậy hãy bảo trọng.” Lăng Vân nhẹ thở dài, nhìn hắn thật lâu, rồi xoay người bỏ đi.

“ Đa tạ.”

Trữ Sính Viễn nhìn bóng dáng Lăng Vân dần dần tiêu thất, một câu đa tạ che dấu đi toàn bộ cảm kích của hắn. Hắn biết, nếu Lăng Vân muốn ngăn cản, hắn đã không thể thuận lợi hoàn thành được. Người này vốn là người do Tham Duật phái đến để theo dõi hắn, nhưng trong khả năng, y lại bảo vệ, che chở cho mình. Trữ Sính Viễn không rõ vì sao, chỉ có thể cảm kích y.

Trăng khuyết, Trữ Sính Viễn một mình đứng trên thổ khâu (Thổ: đất, khâu: gò đất); sau lưng hắn, là một vùng quê rộng mênh mông. Người canh gác thay phiên nhau (chém gió^-^), Trữ Sính Viễn nhìn màn đêm nồng đậm ở phương xa. Thỉnh thoảng, một vài đám mây che đi ánh trăng, làm cho thiên địa bỗng chốc trở nên u ám. Nhìn cảnh sắc trước mắt mình, nội tâm Trữ Sính Viễn cũng mờ mịt thê lương. Đối với bản thân, đây có thể là lần ngắm trăng cuối cùng. Kháng chỉ, tư thông với địch, một cái tội danh kia thôi cũng đã lấy đi cái mạng hắn, lúc này đây, Tham Duật chắc đã bị hắn làm cho tức giận.

Bất quá, hắn cũng không để ý lắm tới sinh mạng của mình. Nhìn ánh trăng lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ tới người nam nhân đã đem hết những mối lo tới phó thác cho hắn-Thượng Quan Chuẩn. Y chắc đã yêu Thụy Vương đi, thần tình đau khổ như vậy, hắn cảm thấy nó thật quen thuộc, trong mắt hắn, phải chăng cũng từng xuất hiện vẻ mặt như thế? Chỉ là, người nam nhân kia tuyệt quyết hơn y.

Y quay về, chính là muốn đem mạng của mình cho hắn, trả lại cho người nam nhân hận y đến tận xương tủy kia, trả lại cho người nam nhân đã làm nhục y, trả lại cho người nam nhân muốn giết y. Có lẽ, Thượng Quan Chuẩn làm như vậy, cũng không phải vì muốn trái tim Vân Mặc, y như vậy, chỉ là thuận theo tâm của mình, muốn làm người nọ được cao hứng. Trữ Sính Viễn cười khổ, chính mình cũng đã như vậy, thuận theo Tham Duật, y muốn thế nào cũng được, hắn lúc nào cũng nghe theo y, hắn nghĩ, chỉ cần y vui là tốt rồi. Hắn không ngại chính mình đau khổ, không ngại bản thân sẽ chết trong tay y, trong thâm tâm hắn, hắn thậm chí còn ẩn ẩn hi vọng, nếu như mình chết trong tay Tham Duật, như vậy y hắn sẽ nhớ hắn đến mấy ngày đi.

Tờ mờ sáng, chân trời xuất hiện một mạc lam sắc trong vắt, từ từ bầu trời dần thay thế khoác chiếc áo màu lam trên mình.

“ Tướng quân?”

Một binh sĩ chạy tới trước mặt Trữ Sính Viễn quỳ xuống, cũng không dám làm phiền người nam nhân toàn thân toát ra vẻ bi thương này.

“ Khái hoàn, quay trở về.” Trữ Sính Viễn cũng không quay đầu lại, y thản nhiên ra lệnh.

(1) Đoạn đầu theo QT ghi là Đoan Vương, nhưng sau lại ghi thành Thụy Vương, vì vậy đành phải sửa lại thành Thụy Vương. __. __!

13. Chương 13

Nhìn người nam nhân quỳ gối trước mặt mình, Tham Duật gắt gao nắm chặt tay, năm ngón tay tạo thành quyền, ngón tay cắm thật sâu vào trong lòng.

Nam nhân này, cự nhiên dám làm càn. Y thản nhiên để cho Thượng Quan Chuẩn cùng gia quyến chạy thoát, không một chút che dấu, không đùn đẩy trách nhiệm, cũng không một chút sợ hãi, tự nguyện nhận hết toàn bộ trách nhiệm về mình, y thậm chí còn cầu mình giáng tội, không hề nói Thượng Quan Chuẩn nhờ vả, nhờ y chăm sóc gia quyến dùm.

Nam nhân này, tra tấn chèn ép y, cự nhiên vẫn có thể kiên cường như vậy? Y đối mặt với hắn, cặp con ngươi trong trẻo mà lạnh lùng kia, hắn không thấy sự sợ hãi trong đôi mắt đó, chỉ có thâm u, nhưng tuyệt không có sợ sệt.

Bao nhiêu người ở trước mặt hắn ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có Trữ Sính Viễn, quỳ trước mặt hắn, mặc dù kính cẩn nhưng không hề lo lắng, tiêu tụy nhưng đầy bất khuất.

Thế nhưng, sự quật cường đó càng khiến hắn cảm thấy thật thống hận. Mà sự thống hận này, không phải chỉ dành cho Thượng Quan Chuẩn, không phải chỉ dành cho Trữ Sính Viễn, mà còn dành cho bản thân hắn. Thống hận bản thân vì sao không thể thoát ra khỏi xiềng xích, vì cái gì luôn khiến cho bản thân kích động, không thể kiềm chế được?

“ Trữ Sính Viễn” Tham Duật thì thầm gọi tên người nam nhân mà hắn đã từng yêu để rồi bây giờ chỉ còn lại thống hận kia, thống hận nhưng vẫn không thể quên.

Tức giận trong lòng tựa như cuồng phong, hắn tận lực khác chế, cuối cùng cũng bức ra một tiếng cười lạnh.

Tiếng cười lạnh như băng khiến Trữ Sính Viễn bất giác rung mình, hắn biết bản thân đã chọc giận người nam nhân này, hắn cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần đón nhận mọi trừng phạt từ y, chỉ là, Tham Duật giận, Tham Duật âm lãnh, cũng sẽ khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Hắn không sợ chính mình sẽ bị giết hay bị dụng hình, nhưng mà chỉ riêng Tham Duật, hắn không muốn người nam nhân này thống khổ, phần nộ.

Nhưng mà, hắn không muốn dùng lấy tính mạng của người nhà Thượng Quan Chuẩn để đổi lấy sự vui vẻ của Tham Duật, vì vậy hắn mới xin y trừng phạt mình, cam tâm tình nguyện nhận lấy mọi hình phạt, có thể sẽ khiến cho nổi giận của Tham Duật tiêu tan đi chút ít.

Nếu có thể khiến y không còn tức giận nữa, hắn nguyện ý tan xương nát thịt, không một hối tiếc.

Trữ Sính Viễn không nói gì, càng khiến nam nhân kia nổi giận.

“ Trữ tướng quân, người quả thật vừa tình vừa nghĩa, thẳng thắng không dối, có trách nhiệm, ai làm bằng hữu người, quả thật tam sinh hữu hạnh (phúc khí ba đời).” Mỗi một lời Tham Duật nói ra tựa như băng cũng tựa như hỏa.

Băng hỏa thay phiên nhau.

“ Chỉ tiếc, trăm là tiểu nhân không hiểu được cái gì gọi là tình là nghĩa, thưởng thức không được Trữ tướng quân hiền ngang lắm liệt. Vì vậy, đành phải uy khuất Trữ tướng quân thôi.”

Vung tay, Tham Duật lạnh lùng hạ lệnh: “ Đem Trữ Sính Viễn trói lại, giao cho hình bộ xử lý.”

Nhìn thấy hơn mười tên cấm vệ áp giải Trữ Sính Viễn, Tham Duật từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn Trữ Sính Viễn, sau đó mở miệng:

“ Coi như trăm thành toàn cho bằng hữu của người đi.”

“ Ta phải hỏi ra gia quyến của Thượng Quan Chuẩn đang ở đâu, người có thể dụng hình, nhưng nhất định không được để hắn chết, biết không?”

Tham Duật lạnh băng nhìn người nam nhân quỳ gối trước mặt mình, ngữ khí mềm mỏng phân phó.

Ngữ khí mềm mỏng nhưng không dấu được hàn băng lạnh lẽo, Đái Quyên quỳ dưới chân Tham Duật, đầu không dám ngẩng lên, vị thiên tử trẻ tuổi này, lòng dạ thủ đoạn, hắn đã sớm được linh giáo qua. Lúc trước, vì tu sửa biệt cung, một vài vị lão thần trung thành, tận tâm, đứng ra khuyên ngăn, nói Tham Duật không thể xa hoa. Tham Duật lúc ấy ở trong triều trở mặt, trong một thời gian ngắn bắt tất cả những người phản đối, giết sát thả phóng.

Từ đó về sau, không còn người nào dám lên tiếng phản đối y nữa. Thiên uy khó dò, lần này Tham Duật đem án Trữ Sính Viên giao phó cho hắn, là phúc hay họa, thật sự không thể đoán trước được.

Nghe nói, khi Tham Duật còn là hoàng tử, chính là phong quang tể nguyệt (tấm lòng rộng mở), vậy mà, chỉ trong một thời gian liền thay đổi hoàn toàn, chẳng những thâm tàn bất khả lộ, hỉ nộ cũng không bộc lộ, hơn nữa lãnh nguyệt âm hàn, tâm ngoan thủ lạt, chưa bao giờ biết cái gì gọi là niệm tình.

Người tài làm quan trong triều, đều phải tìm cách ứng biến, những tên tham quan hán gian cũng không dám trở liều, bọn họ, không một ai có thể hiểu được tâm tình của vị quân vương trẻ tuổi này.

Lần này, Trữ Sính Viên không hiểu được thánh tâm, lại công nhiên kháng chỉ, tất cả mọi người đều nhận định y chết là cái chắc, nhưng Tham Duật chỉ bắt giam y lại, còn đặc biệt triệu kiến hắn đến, nhất quyết không được làm tổn thương đến tính mạng của Trữ Sính Viên.

“ Thần tuân chỉ.”

“ Trong vòng một tháng, phải cho ta kết quả.”

Tham Duật ôn hòa nhưng trong giọng nói tràn ngập sát khí, cảm thấy được trên trán mình đã chảy ra mồ hôi lạnh, hắn quỳ ở dưới, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ chọc giận đến thiên uy.

“ Thần nhất định làm hết sức mình.”

“ Hảo, người lui xuống đi.”

Tham Duật mệt mỏi phát tay, nhượng Đái Quyên thối lui. Tiếng bước chân dần dần biến mất, trong phòng chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh. Hồi lâu, Tham Duật chậm rãi vươn tay, nhìn ngón tay xinh đẹp tuyệt trần của chính mình (anh tự kỉ hả trời!!!), một ngón rồi lại một ngón, hắn nắm chặt tay, ngón tay gấp vào trong lòng, tinh tế nhìn thấy làn da nhu bạch của chính mình chậm rãi xuất hiện một mạch máu màu xanh.

Trữ Sính Viên, hắn lạnh lùng nghĩ đến tên người kia. Y cự nhiên dám như vậy, dám làm thế với hắn? Nói cái gì vì không phụ bằng hữu chi nghĩa, nói cái gì nam nhi lời hứa đáng ngàn vàng. Vậy hắn đâu? Hắn tính là cái gì? Hoặc mà nói, hắn cho tới bây giờ không phải là bằng hữu của y, càng không nói đến tình nhân, cho nên, Trữ Sính Viên có thể phụ hắn, có thể làm đau hắn, có thể khiến lời hứa hẹn trở thành mây khói, không cần phải trách nhiệm, không cần phải cảm thấy bất an?

Một quyền nện xuống cây tử đàn để trên bàn, Tham Duật cười lạnh đã muốn trở nên cuồng tiếu, nguyên lai chính mình từ lâu đã không được nam nhân kia để vào mắt, hắn giận chính mình, oán chính mình, hận bản thân không được người kia coi trọng. Y căn bản không cần hắn, hắn hận y cũng tốt, oán y cũng tốt, Trữ Sính Viên y căn bản không quan tâm đến điều đó. Y kính cẩn nghe theo, y phục tùng tất cả đều chỉ là giả dối, chỉ dùng để lừa gạt hắn, mà hắn, cự nhiên lại đi tin y.

Năm đó, Trữ Sính Viễn vì Tham Hân, có thể là vì yêu, hân chấp nhận lý do đó. Nhưng bây giờ, chỉ vì một nam nhân mới nhận thức, một địch nhận, Trữ Sính Viễn lại thêm một lần nữa phản bội hân. Hân có tính là gì? Tham Duật cười lạnh, nguyên lai, cho dù mình có là thiên tử, nắm trong tay quyền sát sinh, dù vậy, vẫn không khiến Trữ Sính Viễn đem chính mình đặt ở trong lòng, thì ra, hân vẫn không thể làm gì Trữ Sính Viễn, hân có thể tra tấn y, nhưng không thể khiến y coi trọng chính mình.

Tiếng cười cuồng tiếu tràn ngập thê lương đau đớn, cuồng loạn mang hết những cảm xúc của Tham Duật, khiến hân bị kích động, cắn răng, thu lại màn sương âm u trong ánh mắt. Khi hân trở lại hoàng cung một lần nữa, hân đã phát thệ, từ này về sau, hân sẽ không bao giờ rơi lệ nữa.

Hân cũng đã thực hiện được, từ ấy cho đến nay, chỉ có người khác vì hân mà rơi lệ, còn hân, đã không còn chảy một giọt nước mắt nào nữa.

Trữ Sính Viễn, người muốn làm người gánh chịu hết mọi trách nhiệm, nhưng ta sẽ không làm theo ý người. Người nếu đã phụ ta, đừng trách ta cũng sẽ làm thế với người. Theo ngữ khí của người ngày ấy, người sẽ không coi trọng bất kì kẻ nào. Ta không cần Thượng Quan Chuẩn, không cần chiến thắng, cũng không cần mặt mũi, Nhưng mà, bởi vì người, ta nhất định phải bắt hết được bọn chúng.

Người muốn giúp đỡ Thượng Quan Chuẩn, bảo vệ người nhà hân, tốt thôi, ta sẽ hủy diệt bọn chúng, sẽ giết không tha. Sau đó, để cho người nhìn thấy, cho người biết được kết cục khi phản kháng. Ta thật mong khi nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của người lúc đó, Trữ Sính Viễn, người phụ ta, tức người đã phụ người trong thiên hạ, ta không cho phép người chỉ phụ một mình ta, tuyệt đối không được.

Trong lòng Tham Duật tràn ngập những đau đớn cùng phẫn uất, mệnh mông. Ở trong tim hân, gợn sóng đã hóa thành gió lốc, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng đã nhuộm màu đen âm u dày đặc, giống như cơn mưa trên bầu trời không bao giờ tạnh (chém), mờ mịt trầm thấp, như muốn phả hủy hết tất cả mọi thứ.

“ Bệ hạ, An vương gia cầu kiến.” Một thị vệ vội vàng chạy tới, quỳ xuống nói.

“ Kêu hân chút.”

“ Vâng.” Thị vệ bị dọa nhanh chóng đứng lên, nghiêng nghiêng đảo đảo chạy ra ngoài.

“ Lâu rồi không gặp.” Tham Hân cười lạnh, đẩy thị vệ xông tới. Tham Duật cự nhiên đem Trữ Sính Viễn giam vào ngục. Đó là nơi không có ánh sáng không có cái gì gọi là lương tâm, người đi vào, căn bản không còn tôn nghiêm, Trữ Sính Viễn bề ngoài hiền hòa, nhưng cũng kiên nghị đến ngu ngốc, ở nơi dơ bẩn đó sao chịu được bị người khác làm nhục? Huống chi tất cả mọi người đều biết, Trữ Sính Viễn làm mất lòng Tham Duật, đi vào nơi ấy, chắc chắn sẽ bị nghiêm hình bức cung.

Tưởng tượng đến cảnh Trữ Sính Viễn ở nơi đó chịu khổ cực, tâm Tham Hân như bị lửa dày vò, hân biết mình có tới đây cũng vô ích, nhưng mà, hân vẫn muốn thử một lần, thà làm còn hơn không. Hân chịu không nổi, làm không được, hân thà rằng cùng bị giam với Trữ Sính Viễn, cùng nhau chịu tội. Như vậy, còn có thể nhìn thấy y, ở cùng y, sẽ khiến Tham Hân hân yên tâm hơn.

Cận vệ sợ hãi, để cho vị vương gia này xông vào, cái đầu hắn cũng sẽ không còn nữa. Mắt thấy đã ngăn không được Tham Hãn, bèn hô to lên, tức thì hơn trăm tên mặc áo giáp từ cửa cung chạy đến, binh sĩ cầm vũ khí, ngăn chặn Tham Hãn ở trước cửa.

“ Muốn chết ” Nghe xong hồi báo, Tham Duật tức giận lạnh lùng nói, chốc lát, hắn giương giọng phân phó: “ Lăng Vân ”

Lăng Vân vẫn canh giữ bên ngoài vội vàng tiến vào, quỳ xuống.

“ Lăng Vân, đưa hắn trở về, nếu còn không đi, cứ đưa hắn đến U viện để tĩnh tâm.”

Lăng Vân rung mình, U viện là nơi dành cho những hoàng tử phạm sai lầm, Tham Duật tuy rằng hỉ nộ vô thường, nhưng cũng ít khi nóng giận như bây giờ, xem ra hành vi của Trữ Sính Viễn đã kích thích lớn đối với y.

“ Vâng, thần nhất đích sẽ khuyên An vương gia trở về.”

Lăng Vân cung kính nói, cúi đầu, nhanh chóng đi đến trước cửa.

Ngoài cửa cung, hơn trăm binh sĩ mặc áo giáp bao vây Tham Hãn, phòng thủ sẵn sàng. Khiến y không thể nhích thêm một bước.

“ Các người lui xuống đi.”

Binh sĩ hai bên lập tức tản ra, Lăng Vân nhìn Tham Hãn, y cũng không thèm để ý, nhanh chóng tiến về phía trước.

“ An vương gia, người vẫn nên đợi đi, hiện tại không phải là lúc để hấp tấp, nếu như ngài còn tiếp tục gây náo loạn, người bị hại không phải chỉ mình ngài, mà còn có Trữ tướng quân.” Lăng Vân bình tĩnh nhìn Tham Hãn đang kích động, ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng lại đánh trúng tử huyệt của Tham Hãn.

Tham Hãn dần bình tâm lại, quay đầu nhìn Lăng Vân. Lăng Vân thản nhiên nhìn lại, không hề trốn tránh. Thật lâu sau, Tham Hãn mới chớp mắt, hắn biết lời Lăng Vân nói là sự thật, hắn nháo loạn, hắn nổi giận, hắn xông vào, hắn nhìn thấy được Tham Duật thì có được gì? Nhiều nhất cũng chỉ có thể phát tiết được những uất hận trong lòng, còn đối với Trữ Sính Viễn, lại không có ích lợi gì, hơn nữa còn có thể hại mất sinh mạng của người đang ở trong ngục tù.

“ Ngài không thể cứu được y, nếu ngài muốn tốt cho Trữ tướng quân, thì xin vương gia hãy cứ ở yên trong phủ, cái gì cũng không được làm, cái gì cũng không được nói.”

“ Như vậy so với chết còn khó hơn.” Mỗi một câu của Lăng Vân đều chỉ muốn tốt, thể nhưng, khi vào tai

Tham Hân, lại càng khiến hân thêm đau lòng, khiến hân hiểu bản thân mình vô dụng đến nhường nào.

Tham Hân thê lương cúi đầu, hân thống hận bản thân mình vô lực, vô luận Trữ Sính Viễn bị đối đãi như thế nào, hân thủy chung vẫn không thể cứu được y, thậm chí, ngay cả một chút việc khiến y bớt đau khổ cũng không làm được.

“ Cầu người, cứu y.”

Đột nhiên, Tham Hân quay người, quỳ một gối, trước mặt Lăng Vân.

Lăng Vân ngậy người, hân chấn động, một hoàng tử kiêu ngạo như Tham Hân, lại vì Trữ Sính Viễn, mà chấp nhận quỳ gối trước mặt hân. Cảm động, trong lòng Lăng Vân lại nổi lên một cổ chua xót, Trữ Sính Viễn quả không uổng đời này, có một người thật tâm yêu y đến như thế.

Cho dù là Tham Duật, ngài ấy thật sự hận y sao? Cho dù hận, nhưng cũng đem y đặt ở một vị trí trong tim, ghi tạc trong lòng, không thể quên được.

Phần lo lắng này, hân có cầu cũng không thể được.

“ Ta sẽ cố hết sức.” Nâng Tham Hân đứng lên, Lăng Vân thản nhiên nói.

“ Cảm ơn người.”

Tham Hân cảm kích nhìn Lăng Vân, hân hiện tại, chỉ có thể đem mọi kỳ vọng lên hết người nam nhân này. Trừ bỏ Lăng Vân tâm địa khó dò ra, hân quả thật đã không thể tìm được ai nữa.

“ Không cần cảm tạ.” Lăng Vân lẳng lặng nhìn Tham Hân, trong đầu nổi lên ý nghĩ, người này có một dung nhan lạnh lùng trong trẻo tương tự như người nam nhân kia. Đáp ứng cứu y, không phải vì y, cũng không phải vì hân, mà là vì người kia, lãnh khốc, vô tình, nhưng cũng đồng dạng si tình, đều yêu y.

14. Chương 14

Ở trong nhà lao âm u, Trữ Sính Viễn yên lặng ngồi trên chiếu, cúi gằm đầu, càng thể hiện ra sự thê lương cô độc.

“ Ta sẽ không trả lời, người không cần phải tốn công hỏi,”

Trữ Sính Viễn mệt mỏi hạ mi mắt, bất đắc dĩ nhìn xuống mặt đất.

Hà tất phải làm vậy?

Tham Duật vì sao cứ phải điều tra tìm ra tội người ấy? Có trừng phạt gì cứ để một mình hấn chịu, hấn sẽ không oán, không hận, sẽ thừa nhận a.

“ Người đâu, dựng hình cho ta.” Cấn chặt răng, hạ lệnh.

Hấn không phải là người ngoan khốc, nhưng mà, nếu như không tra ra được kết quả, chỉ sợ, đến lúc đó người ở trong này sẽ đổi lại thành hấn a.

Từng giọt roi quất xuống trên thân thể gầy yếu của Trữ Sính Viễn, nhà giam yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng roi phát ra trên người nam nhân kia. Trữ Sính Viễn đau đớn nhú mi lại, chịu đựng cơn đau, mỗi một roi, đều khiến khuôn mặt hấn vặn vẹo, run rẩy, mồ hôi lạnh đã muốn ướt sũng hết quần áo hấn, thể nhưng, Trữ Sính Viễn vẫn thủy chung không nói một lời.

“ Được rồi, người lui ra đi.” Tiếp tục đọc cuốn sách trên tay, Lăng Vân như không để ý phát tay cho tên nha hoàn lui xuống. Người vừa rời đi, Lăng Vân mới buông cuốn sách trong tay, trầm ngâm im lặng.

Trữ Sính Viễn thật sự là một hán tử cương liệt bất khuất, người bình thường, bị dựng hình như vậy, chỉ sợ đã sớm đầu hàng, vậy mà y vẫn tiếp tục phản kháng.

Lăng Vân vô thức đánh vỡ chuỗi ngọc xuyên trên tay.

Có lẽ, Trữ Sính Viễn không phải chỉ muốn bảo vệ an toàn cho người nhà Thượng Quan Chuẩn, mà y, còn muốn được chết trong tay Tham Duật, đã không thể yêu, điều đó như bóp chết Trữ Sính Viễn- một người đã muốn chống đỡ không nổi, đổi lại là hấn, hấn cũng không nghĩ mình có thể gắng gượng đến như vậy. Với Trữ Sính Viễn, cái chết so với sự dày vò thống khổ còn hạnh phúc hơn nhiều.

Hấn nên làm sao đây? Hấn đã đáp ứng Tham Hấn sẽ giúp y, coi chừng tên nha dịch, những lần Trữ Sính Viễn bị thẩm tra, hấn đều biết đầu tiên, nhưng mà, hấn vẫn không có bất cứ động tĩnh nào.

Hấn đang đợi, thậm chí là kéo dài thời gian, còn việc đang đợi cái gì, vì cái gì, hấn cũng không rõ, tâm tình hấn như vướng mắc, sắp xếp lộn xộn, nói mơ hồ.

Trữ Sính Viễn say mê, chân tình, Trữ Sính Viễn kiên cường, không sợ, hấn đều để tâm vào mắt.

Không phải không cảm động, không phải không khâm phục, hấn thậm chí cũng đã có cảm tình với người này. Nếu như không phải Tham Duật, nếu như người y thích không phải Tham Duật, hấn nguyện ý sẵn lòng giúp đỡ y, đem hết toàn lực. Nhưng vì cái gì, vì cái gì nhất định phải là Tham Duật, vì cái gì người y

yêu lại là người đó?

Lăng Vân lẳng lặng nhìn màn đêm dày đặc bên ngoài cửa sổ, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm xúc phần nộ, một mặt ác độc.

Vì cái gì phải cứu hắn? Dựa vào cái gì? Chính mình sao phải đi quan tâm đến sinh tử của người này? Cứ như vậy mà để hắn chết đi. Hắn đã chiếm đi tình cảm cùng tâm tư của Tham Duật lâu lắm rồi, Trữ Sính Viễn cứ như vậy mà chết đi không phải tốt hơn sao? Như vậy, nói không chừng, mọi người trong bóng tối hắc ám đang giãy dụa đều có thể thoát ra được.

Nhất là Tham Duật, y đã bị thứ tình cảm này phá hủy thành một con người hoàn toàn khác, y khiến hắn rất đau lòng, hắn thương tiếc y. Càng tới gần Tham Duật, càng thêm quan tâm cùng hồi hộp, hắn nhìn thấy được người nam tử này bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại có vô số vết thương lòng.

Hắn muốn cứu y, nhưng một người như Tham Duật, người khác, sống hay chết, y không quan tâm. (? Không hiểu đoạn này lắm)

Khiến cho Trữ Sính Viễn chết đi, Lăng Vân thì thầm, dung nhan tuấn tú nổi lên một tầng lãnh khốc ngoạn độc. Muốn giết một người, lại là phạm nhân đang bị giam giữ, đối với hắn mà nói, dễ như trở bàn tay.

Chính là, nếu như Trữ Sính Viễn thật sự chết, Tham Duật liệu có thật sự thoát ra được không? Lăng Vân nghĩ đến đây, không khỏi một trận run mình.

Trữ Sính Viễn như một khối u ác tính, sinh trưởng ở trong lòng Tham Duật, gắn liền với thịt và máu, nếu cắt đi, Tham Duật sẽ lại đau đớn thêm một lần nữa, y có cũng Trữ Sính Viễn chết đi không? Hắn chỉ sợ, hắn sợ rằng khối ác tính này đã quá sâu cùng quá lớn, hủy đi Trữ Sính Viễn, e rằng ngay cả người nam nhân kia cũng bị hủy diệt theo.

Hắn phải làm gì bây giờ? Hắn nên làm thế nào?

Lăng Vân đứng trước cửa sổ, mặc cho bóng đêm nồng đậm tràn vào bên trong, một tầng một tầng nuốt chửng lấy hắn, cũng hoàng nhiên vô thố, vô lực quyết đoán.

Nhìn người trước mặt suy nhược trọng thương, Trữ Sính Viễn vẫn như trước không nói một lời, mặt Đái Quyên đã muốn hóa xanh. Đã hơn nửa tháng, hắn cũng đã dụng hình bức cung, nhưng vẫn không cách nào khiến Trữ Sính Viễn mở miệng bức ra một chữ, Trữ Sính Viễn suy yếu đến độ bất kì lúc nào cũng có thể ngã xuống. Nhưng mà, y vẫn lặng lẽ im lặng.

Từ ngày Trữ Sính Viễn bị bắt giam, Tham Duật vẫn không hỏi qua một tiếng, giống như đã quên mất người này, nhưng Đái Quyên biết, khi Tham Duật hỏi đến, nếu không có câu trả lời, chỉ sợ đến lúc đó hắn

so với Trữ Sính Viễn còn thảm hại hơn.

Hắn đã hoàn toàn bó tay không biện pháp, hắn không thể dùng hình quá nặng, cũng không dám dùng cực hình tàn khốc, hắn sợ Trữ Sính Viễn chịu không được. Thân thể Trữ Sính Viễn đã rất suy yếu, Tham Duật không muốn mạng người này, hắn có một trăm cái đầu cũng không dám cắt lại.

“Đại nhân” Nam nhân hình dạng đáng khinh nhìn trộm nửa ngày, mới kêu Đái Quyên một tiếng.

“Chuyện gì?” Đái Quyên liếc mắt một cái, nguyên lại là sư gia của mình, ngày thường hay làm chút việc vặt. Hắn nhíu mày, rất không kiên nhẫn hỏi, giờ phút này tâm tư hắn loạn như ma, trong đầu đều nghĩ cách nào có thể khiến Trữ Sính Viễn mở miệng, đối với người đang quấy rầy này không nhận được cảm thấy phiền não.

“Trữ Sính Viễn không sợ nghiêm hình tra tấn, dù đại nhân có dụng hình cỡ nào, cũng không thể khiến hắn mở miệng.”

“Vậy người nói ta nên làm thế nào?” Đái Quyên quay đầu hỏi, chỉ cần có chút hi vọng, hắn cũng nguyện ý thử.

“Đại nhân, tiểu nhân có một biện pháp, có thể thử.”

Người nọ âm hiểm cười, đứng lên nói thầm. Đái Quyên sắc mặt trắng nhợt, sau lại chuyển xanh, do dự một lúc, cắn răng nói: “Hảo, liền nghe theo ý người.”

Ai cũng không chú ý tới, đằng sau Đái Quyên, cận thị sau khi nghe xong lời dặn của bọn họ, từng bước, từng bước lui khai, rời khỏi căn phòng.

Trữ Sính Viễn lẳng lặng một mồi trên mặt đất, thân thể đau đớn khiến hắn đã muốn chết lặng. Hắn, rất nhanh có thể chết, Trữ Sính Viễn mơ hồ mỉm cười, suy nghĩ cũng có chút hỗn loạn, có lẽ, hối tiếc duy nhất của hắn giờ phút này, chính là, không thể khiến người kia liếc mắt một lần.

Tham Duật, Tham Duật, Trữ Sính Viễn mãnh liệt tưởng niệm, người nam nhân kia, nếu như ta chết, người có vui vẻ thêm chút nào không? Ta chết, người sẽ quên rất nhanh hình dáng của ta, hay là, vẫn sẽ tiếp tục thống hận ta? Sau này, người có nhớ ta không? Rất muốn người mãi nhớ ta, cho dù là thống hận mà nhớ tới cũng tốt, ta đã đủ thỏa mãn rồi.

Cửa lao vang vài tiếng, mấy tên nam nhân thô tục xuất hiện, quỳ xuống, hướng Đái Quyên dập đầu, sau đó đứng qua một bên, dùng ánh mắt *** tục nhìn thân thể Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn sắc mặt thoáng trắng bệch “Các người muốn làm gì?”

Hắn không thể tin được nhìn về phía Đái Quyên, ở nhà ngục đã hơn nửa tháng, tự nhiên cũng biết được trong lao tù có bao nhiêu dơ bẩn. Những tên này đều là lính canh phạm nhân, bọn họ chẳng những tùy ý đánh chửi phạm nhân, hơn nữa còn thường xuyên xâm phạm những thiếu niên trẻ tuổi. Trữ Sính Viễn đếm bao nhiêu lần, nhưng hắn cũng là phạm nhân, đừng nói đến quản, ngay cả bản thân hắn cũng khó bảo toàn.

Hắn vốn là tướng quân, lại ngày ngày bị Đái Quyên thẩm vấn, nhưng dù sao Đái Quyên cũng không dám làm quá, cho nên mấy người này chưa bao giờ bính qua hắn. Hiện tại Đái Quyên gọi bọn họ tiến vào, dụng ý đã quá mức rõ ràng.

“Ta không nghĩ sẽ làm gì, mong Trữ tướng quân thành toàn.” Đái Quyên liếm đôi môi khô ráo, thanh âm đã có chút run rẩy, trên trán ướt đầm mồ hôi. Hắn cũng không muốn phải làm vậy, nhưng mà, thời gian đã không còn nhiều nữa, hơn nữa, tính mạng của bản thân, so ra còn quan trọng hơn.

“Nếu Trữ tướng quân vẫn không chịu mở miệng, vậy hạ quan đành phải nghĩ biện pháp khác. Những tên này đều thích nam nhân, Trữ tướng quân cùng An vương gia tương giao rất tốt, tổng không nghĩ sẽ bị người khác làm nhục đi.”

“Mấy tên này đều là dân đen thô tục, Trữ tướng quân vẫn nên nói đi, nếu không, hoàng thượng ở nơi đó, ta cũng không thể cấp cho một lời giải thích.”

Đôi mắt Trữ Sính Viễn lạnh như băng tuyết, hắn như thế nào có thể chịu bị làm nhục, để cho những người này chạm vào hắn. Lạnh lùng cười, hắn hơi hé miệng, đem đầu lưỡi chạm đến răng, muốn cắn xuống, hắn nghĩ dù phải chết, cũng quyết không để bị lăng nhục.

Nha dịch đứng ở bên Trữ Sính Viễn, thấy bất thường, nhanh chóng bóp lấy hai má Trữ Sính Viễn, Trữ Sính Viễn bị tra tấn hơn mười ngày, thân thể đã dần hấp hối, phản kháng yếu ớt, nháy mắt thấy miệng mình bị mở ra, sau đó một khối vải bẩn nhét vào. Trữ Sính Viễn đau khổ, nguyên lai ngay cả cái chết mình cũng không thể tự làm chủ.

Chùi mồ hôi lạnh, Đái Quyên bị hành động của Trữ Sính Viễn suýt chút nữa hù chết. May mắn, may mắn Trữ Sính Viễn chưa chết, nếu không, mạng của hắn e cũng không còn.

“Trữ tướng quân, hạ quan cho người một nén hương, người hãy suy nghĩ kĩ lại.”

Mắt thấy mấy tên đại hán tiến về phía mình, tiếp theo, thò hai tay vào quần áo hắn, ở trên người hắn vuốt ve (a a a bỏ mấy cái tay dơ bẩn ra khỏi người Viễn ngay!!!!), Trữ Sính Viễn vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết, lại không thể động đậy, trong mắt hắn chực trào nước mắt. Tham Duật, Tham Duật người thật sự muốn đối đãi ta như thế sao? Hắn trong lòng điên cuồng gào thét, ngay giờ phút này, hắn thực sự mong có ai đó đến giết hắn.

“Dừng tay” Tiếng gào to theo cửa truyền đến, đem tất cả mọi người hoảng sợ.

Vừa nói, Lăng Vân vừa tiến vào, Đái Quyên vội vã đứng dậy bước qua, Lăng Vân tuy rằng tước vị không

cao, nhưng lại là tâm phúc của Tham Duật, cho nên ai cũng không dám xem thường.

Lăng Vân lạnh lùng quét mắt nhìn một cái, hắn biết mình đã tới kịp thời, trong lòng hít một ngụm khí. Bởi vì nội tâm còn do dự, buồn bực ưu phiền, nên hắn đối với Trữ Sính Viễn vẫn lặng lẽ trông chờ, trong tiềm thức, hắn biết mình hận người này, nếu không có y, Tham Duật liệu có trở thành như vậy? Tâm hắn rất loạn, không biết phải làm thế nào, cho nên, hắn cái gì cũng không làm.

Chính là, vừa mới nghe báo tin, hắn đã vội vã chạy tới, lấy tính tình cao ngạo của Trữ Sính Viễn, nếu bị người khác lăng nhục, tuy rằng được cứu thoát, nhưng Trữ Sính Viễn cũng sống không nổi nữa. Nếu hắn không xuất hiện, thậm chí chần chừ, như thế, không cần hắn động thủ, Trữ Sính Viễn cũng chết chắc rồi.

Lo lắng, Lăng Vân suy nghĩ hỗn loạn, không suy nghĩ tiếp, hắn chạy vội tới đây, hắn phải cứu người này, có lẽ là vì Tham Duật, có lẽ là vì Trữ Sính Viễn, cũng có lẽ vì chính mình, hoặc, không vì bất cứ ai cả, hắn chỉ không muốn người này phải chịu nhục nhã.

Đi tới bên cạnh Trữ Sính Viễn, nhìn cặp con ngươi xấu hổ cảm kích cùng giận dữ thống khổ, Lăng Vân trong lòng run lên, hắn ngồi xổm xuống, cúi ngoại bào, phủ lên người Trữ Sính Viễn. Sau đó bồng y lên, hướng ra bên ngoài, Đái Quyên muốn ngăn lại, nhưng không dám, đi theo hắn, một mặt lau mồ hôi, một mặt đau khổ nói,

“Lăng tướng quân, ta là phụng mệnh thánh thượng, ngài, ngài không thể mang phạm nhân đi theo a. Hạ quan đảm nhiệm không nổi mất....”

“Ta biết” Lăng Vân dừng lại, lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói, “Sự tình hôm nay, nếu bệ hạ có trách cứ, đều có ta đảm đương, sẽ không làm liên lụy đến người.”

Nói xong, Lăng Vân ôm Trữ Sính Viễn, không quay đầu lại, tiêu sái bước ra khỏi lao tù.

15. Chương 15

Nắm chặt cổ tay gầy yếu của Trữ Sính Viễn, Tham Hãn nước mắt lưng tròng nhìn kỹ dung nhan mà mình hằng đêm mong nhớ.

Đây là người nam nhân anh tuấn đẹp đẽ đó sao? Tại sao giờ đây lại suy nhược nằm ở nơi này, khuôn mặt trắng bệch giống như tử nhân, trên người lại che dấu vô số vết thương khác nhau.

Nhìn Trữ Sính Viễn như vậy, Tham Hãn cảm thấy vô cùng hối hận, đau lòng cho Trữ Sính Viễn, sự lỗi mẫn lúc trước, những oán hận vì sự bất tài của chính mình, còn có việc chống đối, tất cả mọi đầu mối đó hắn đều chuyển hóa thành sự thống hận Tham Duật trong lòng, dâng lên tràn lan.

Tham Duật, tất cả là tại ngươi, là ngươi đã làm tổn thương Viễn, nếu không có ngươi, Viễn sẽ không phải thống khổ như vậy. Nếu không có ngươi, Viễn sẽ luôn hạnh phúc, sẽ không còn ân hận, sẽ không còn thương tâm, không còn thống khổ, trở thành một người đầy ắp vết thương nằm ở nơi này.

Trong mắt Tham Hân tràn ngập cừu hận cuồng loạn.....

Đột nhiên “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đẩy văng ra, sau đó, Tham Duật lạnh lùng đứng ở trước cửa. Ánh mắt hắc sắc bén chuyển động, cuối cùng dừng lại trên người nam nhân nằm ở kia.

Sau khi nghe Lăng Vân đem Trữ Sính Viễn quay về phủ đệ, Tham Duật cơ hồ không chút chậm trễ, bộc phát cơn giận, chạy như bay mà đến.

Vì cái gì? Ngay cả Lăng Vân hắc tín nhiệm cũng vì Trữ Sính Viễn mà cãi lời hắn? Tự hắn đem Trữ Sính Viễn tống vào ngục, ở ngoài mặt, hắn như không hề quan tâm, hờ hững, nhưng có ai biết, nửa tháng nay, mỗi một ngày, hắn đều cảm thấy như bị lửa đốt lo lắng không yên.

Hắn không muốn bất cứ kẻ nào trước mặt hắn nhắc đến cái tên Trữ Sính Viễn. Hắn đã cảm thấy mình nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, hắn sợ, hắn sợ bản thân mình khi nghe thấy cái tên ấy, sẽ khắc chế không nổi, hoặc là đi giết y, hoặc là giết đi chính mình.

Lăng Vân ngăn ra, hắn không nghĩ rằng Tham Duật sẽ tự xuất hiện, sau khi đưa Trữ Sính Viễn ra khỏi nhà lao, hắn trực tiếp mang Trữ Sính Viễn về phủ của mình, sau đó hồi báo cho Tham Duật. Mặc kệ có như thế nào, hắn đã đáp ứng với Tham Hân, sẽ không vì khúc mắc của chính mình mà hãm hại Trữ Sính Viễn, nếu không hắn sẽ cảm thấy áy náy.

Lăng Vân không đi gặp Tham Duật, cũng không hề biện giải, hắn biết, Đái Quyên nhất định đã vội vàng đi hồi báo. Cách làm của hắn, vô luận nhìn theo góc độ nào, cũng đều được coi là xúc phạm nghiêm trọng người nam nhân tôn nghiêm kia. Lăng Vân lẳng lặng chờ, chờ Tham Duật triệu kiến, hoặc là trực tiếp nghiêm trách, trừng trị.

“Bệ hạ” Lăng Vân quỳ xuống, nhưng Tham Duật không hề để ý đến hắn, trầm mặc một lúc, lướt qua bên người hắn, hướng Trữ Sính Viễn cùng Tham Hân đi tới.

Nhìn ba người trong phòng, Lăng Vân thầm than một tiếng, đứng dậy hướng ra ngoài cửa, dù sao đây cũng là câu chuyện của ba người bọn họ, hắn, vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

Ngay lúc Tham Duật bước tới giường bệnh, ai cũng không dự đoán được, Tham Hân đột nhiên đứng lên, rút từ trong ngực, một thanh chùy thủ trong suốt, không chút do dự đâm tới Tham Duật. Lần này, thương xúc bùng lên, Lăng Vân đã đi tới trước cửa, muốn ngăn chặn lại đã là điều không thể, hắn kinh hô một tiếng, biết sẽ không kịp, nhưng vẫn nhanh chóng chạy tới.

Tham Duật liếc thấy Trữ Sính Viễn, hắn đã quá tái nhợt gầy yếu, lửa giận mệnh mông cũng bị kinh sợ làm cho bình tĩnh trở lại.

Quá tái nhợt, quá tiều tụy, dường như có thể trong phút chốc mà mơ hồ biến mất, Tham Duật cũng không tưởng tượng được lao nhân lại có thể đem Trữ Sính Viễn tra tấn thành bộ dạng này.

Đang ngẩn ra, thanh chùy thủ đã muốn đâm tới Tham Duật, chờ Tham Duật phát hiện, đã không thể tránh được nữa. Ngay lúc Lăng Vân hô to một tiếng, Trữ Sính Viễn nằm trên giường không biết khí lực từ đâu, đột nhiên xoay người, che chắn cho Tham Duật. Tham Hân sợ hãi, tay cũng thu không kịp, chùy thủ liền như vậy mà đâm thẳng vào ngực Trữ Sính Viễn.

Tham Duật kinh giác, hần tiếp được thân hình Trữ Sính Viễn ngã về phía mình. Thật nhẹ, giống như một sợi lông vũ, từ khi nào, người nam nhân anh tuấn trong trí nhớ hần đã biến thành một nam tử gầy yếu, tựa như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi đến, người nam nhân này sẽ biến mất.

“ Vì sao?”

Tham Duật hầu như vô thức mà lẩm bẩm, hần tra tấn y, dùng mọi phương thức đả kích y, đè ép y, vậy mà, ngay tại thời điểm sống chết, y, vì cái gì lại đi cứu hần? Vì cái gì?

Trong đầu Tham Duật giờ đây trở nên lộn xộn, nghi hoặc, mơ hồ, khiếp sợ, những cảm xúc mạnh mẽ trào đến, làm cho hần vô lực tự hỏi, không thể suy nghĩ, mà trong đó, điều rõ ràng nhất chính là, đau đớn, đau đến thấu triệt tâm phách, giống như một người đã đánh mất đi thứ gì đó rất quan trọng đối với bản thân- đau đớn.

“ Ta yêu ngươi”

Trữ Sính Viễn hé môi, một nụ cười mềm mại xuân phong như phi như đạm, hần rốt cuộc cũng đã có thể nói cho Tham Duật biết, bí mật này hần giấu đã quá mệt mỏi, hần thương y, y có biết hay không? Y có tin không? Hần thật hối hận khi làm y bị thương, nếu có thể lựa chọn, nếu có thể quay về thời điểm trước đây, hần thà rằng chính mình chết đi, còn hơn làm thương tổn y.

Duật có biết không? Khát vọng duy nhất của hần, chính là có thể nhìn thấy nụ cười mỉm của y, yêu hần say đắm, hết lòng, cái mỉm cười hồn nhiên, là thứ mà hần trân trọng nhất, nguyện ý từ bỏ hết tất cả chỉ để đổi lấy điều ấy.

Thế nhưng, mãi đến khi mất đi, hần mới hiểu được, khi đó, nụ cười tươi kia, đã vĩnh viễn tiêu thất rồi. Mà hần, tuy đã trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng cũng không thể nào có lại được.

“ Duật, ta yêu ngươi, yêu đã rất lâu rồi.”

Vươn tay, Trữ Sính Viễn muốn xoa dịu đôi mày đã nhíu lại của Tham Duật, nghĩ muốn nói cho y, chính mình yêu y, từ khi còn là thiếu niên đã yêu y, thời điểm yêu y tâm của mình cũng đã trao cho y, trong lòng hần, chỉ có mình y, chưa hề có bất cứ ai, hần chỉ yêu y, tìm hần chỉ vì y mà động, cả trái tim này, đều đã dành hết cho y.....

Thế nhưng, Trữ Sính Viễn còn chưa kịp chạm vào khuôn mặt Tham Duật, sức cũng đã dần tiêu thất, nhẹ nhàng buông xuống người bên cạnh.

“ Mau, đi gọi thầy thuốc,” Một mảnh yên tĩnh, vang lên tiếng hét tê tâm liệt phế của Tham Hãn.

Trữ Sính Viễn bị từng cơn đau mãnh liệt làm bừng tỉnh. Chậm rãi, hần mở mắt, nhìn về phía trước, gương mặt lo lắng của Tham Hãn dần hiện rõ lên. Trữ Sính Viễn gian nan nhìn quanh bốn phía, thất vọng hiện lên trong đôi mắt, y không ở đây, Tham Duật, người vẫn không muốn gặp ta, không tin ta sao?

Ta chỉ muốn lần cuối cùng được nhìn thấy người, trừ bỏ đau đớn, ngực của hần còn xuất hiện một cảm giác trống rỗng, hần có thể cảm nhận rõ ràng, sinh mệnh này từng chút từng chút dần mất đi.

“ Thực xin lỗi, Viễn, thật xin lỗi” Tham Duật cơ hồ khóc không thành tiếng, ở trước giường bệnh, nắm lấy tay hần, lại không dám dùng sức, thần tình hối hận cùng thương tâm.

“ Thầy thuốc đã cầm máu cho người, thượng dược, vết thương của người rất nặng, bất quá may mắn thù chủ lại không đâm trúng tim, thầy thuốc nói, người có thể sống sót hay không, phải dựa vào chính bản thân mình.” Thanh âm Lăng Vân bình tĩnh vang lên, giải thích tình huống:

“ Chỉ cần người muốn sống, vết thương này sẽ không gây trí mạng, còn nếu người muốn chết, thầy thuốc cũng không có năng lực.”

Trữ Sính Viễn mệt mỏi nhắm mắt, hần còn lí do để sống sao? Hần đã quá mệt mỏi, hần thật không còn muốn sống nữa, thật may, hần đã nói cho Tham Duật biết tâm ý của mình, y tin cũng tốt, không tin cũng được, hần cũng không còn gì để vương bận nữa,

“ Viễn, người phải sống, ta cầu xin người” Tham Hãn cầm lấy tay Trữ Sính Viễn, không dám dùng sức, nghẹn ngào khẩn cầu.

“ Ta mệt rồi, Tham Hãn.”

“ Viễn, xin người đừng bỏ ta lại một mình.”

“ Hãn, người thủy chung chỉ có một mình.” Trữ Sính Viễn lẳng lặng nhìn hần, bi thương nở nụ cười: “ Cho dù ta có sống, trong lòng, cũng không thể có người, không bằng để cho ta đi, như vậy người mới có cơ hội tự do cùng hi vọng.”

“ Không, ta không cần tự do hạnh phúc, chỉ cần ở gần người, cùng người chịu khổ,” Tham Hãn cơ hồ từng chữ được nói ra bằng máu và nước mắt, hi vọng có thể khiến y hi vọng sống.

“ Ta đã mệt rồi, Tham Hãn, hãy coi như tha cho sự ích kỉ của ta, ta đã quá mệt mỏi.”

Nhắm mắt lại, Trữ Sính Viễn thì thầm nói

“ Ta, muốn được gặp hần”

Tham Hãn bị thống, im lặng nhìn Trữ Sính Viễn, đột nhiên hần chùi nước mắt, đứng lên. Hần biết, hần giữ y không được, nhưng, hần biết người có thể giữ lại y. Tham Duật, giờ phút này cứu được Tham Hãn, chỉ có Tham Duật.

Buông bàn tay hư nhuỷễn ra, Tham Hãn nhanh chóng bước ra ngoài.

Lăng Vân liếc Trữ Sính Viễn nằm trên giường, đi theo Tham Hãn, giữ tay hần lại.

“ Người muốn đi nơi đó?”

“ Đi tìm Tham Duật, cho dù có như thế nào, ta cũng phải đưa hần tới đây.” Tham Hãn kiên quyết nói, trong mắt y, là ngọn lửa, cho dù có phải mất cái mạng này, y cũng phải hoàn thành được tâm nguyện của Trữ Sính Viễn, có lẽ, đây là điều duy nhất mà y có thể làm được cho Trữ Sính Viễn.

Lăng Vân lẳng lẳng nhìn hần, ánh mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ cùng thần nhiên trào phúng, thế nhưng, hần không hề lên tiếng, chỉ nhìn Tham Hãn rời đi.

16. Chương 16

“ Y yêu người, hiện tại y sắp chết, người ngay cả một cái liếc mắt cũng không được sao? Ta không nghĩ người lại là tên lãnh khốc, tàn nhẫn như vậy....”

Tham Hãn cuồn cuộn quát mắng người nam nhân đang tọa trên long ỷ kia, chỉ cần có thể khiến hần đi gặp Trữ Sính Viễn, mạng này hần cũng không cần.

“ Yêu ta, các người cho ta là tên ngu ngốc, để các người lừa gạt sao?”

Tham Duật lạnh lùng nhìn hần, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.

“ Năm đó, Tham Duật bị các người lừa đã chết rồi, ta không muốn giết người, đừng có bức ta...”

“ Ta không lừa người.” Tham Hãn bỗng trầm giọng, những bạo tiết trên người ngưng tụ thành vẻ thê lương đau đớn, không gian bất ngờ biến đổi khiến Tham Duật phải giật mình.

“ Y yêu người, không không tin, người cho rằng y lừa gạt người, chính là, người biết không? Ta càng mong đó không phải sự thật. Nếu có thể, ta đồng ý dùng chính sinh mạng của mình để đổi lấy một phần tình ý của y dành cho người. Thế nhưng, lại không được. Trên thế gian này, chỉ có yêu là không đổi được, cầu không đến, đoạt không được. Người từng nói ta chưa từng bị rơi xuống địa ngục, kì thực ta đã trải qua, ngày đó, ta muốn y luôn ở cạnh ta, buông tha hết tất cả, sống với ta trọn đời, ta còn tưởng rằng y là của ta, ta luôn suy nghĩ đến tương lai của chúng ta, thế nhưng, thế nhưng y lại cự tuyệt, y phải ở lại, mà tất cả chỉ bởi y yêu người, một khắc đó, ta như cảm thấy mình nên chết đi.”

Tham Hân lộ vẻ bi thương cười: “Ta hận bản thân mình, vì cái gì lại không dứt khoát mang y đi, như vậy cũng sẽ không nhìn thấy dáng vẻ hấp hối đang nằm ở đó mà chờ chết. Y không yêu ta, người sống ở trong địa ngục mỗi ngày, chính là, ta.”

“ Hiện giờ, y chỉ muốn gặp người, ta không cứu được y, dù ta có yêu y, ta cũng không thể khiến y vì ta mà sống. Người trên đời này có thể làm được điều đó, chỉ có mình người, người hận y đến xương tủy, nhưng trong lòng y, lại chỉ có người, không hề có ta.”

“ Thỉnh An vương gia rời đi, sau này không có lệnh của ta, không cho phép hần tiến vào cung nửa bước.”

Tham Duật lạnh lùng không chút biểu tình phân phó, nhưng không ai nhận ra trong lòng hần đang kinh đào hải lãng (dạng như sóng biển cuộn cuộn ấy).

Hần không tin, hần không tin lời nói của Tham Hân, cái gì là yêu, cái gì là tình, hần đều không tin. Trữ Sính Viên nếu thật sự yêu hần, y sẽ không đối với hần như vậy, cũng sẽ không nói một lời nào, bọn họ đều lừa hần, hần đã từng thề, không cho phép bất cứ ai lừa gạt hần, mặc kệ là người nào.

“ Ta biết người sẽ không lay chuyển được bệ hạ.”

Lăng Vân nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán Trữ Sính Viên, bình thản nói.

“ Vì cái gì?” Tham Hân nâng con mắt bi thương lên nhìn y.

“Lời nói của người, y căn bản không nghe, các người đều đang ở trong bàn cờ không tìm được lối thoát, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường. Người tuy khắp huyết trần từ (kể lại cảm động), nhưng y cũng sẽ không tin người.”

Lăng Vân buông tay, đứng lên, đưa chén thuốc cho Tham Hân, bên môi vẫn nở nụ cười trào phúng.

“ Chờ hần tỉnh, uy hần uống.”

“ Hấn căn bản không muốn sống, uống thuốc có tác dụng gì?” Tham Hấn tiếp nhận bát, tuyệt vọng cơ hồ chảy nước mắt.

“ Ta đã đáp ứng ngươi, tuyệt đối không làm cho hấn chết, ta đi gặp bệ hạ, sẽ thỉnh y đến đây.” Lăng Vân bình tĩnh nhìn Tham Hấn, ngữ khí thần nhiên nói.

“ Ta nghĩ, nếu ta còn không lay chuyển được y, phỏng chừng cũng không người nào có thể làm được, mệnh của Trữ Sính Viễn cũng không thể thay đổi, chẳng trách được ai....”

“ Ngươi vì sao lại muốn giúp chúng ta?” Lăng Vân vừa đẩy cửa bước ra ngoài, bị lời nói kinh sợ của y khiến hấn bình tĩnh, nhanh chóng nói ra nghi vấn trong lòng mình.

Tham Hấn không hiểu vì sao y lại làm như vậy, chắc chắn không đơn giản chỉ vì lời hứa hẹn kia.

Lăng Vân chính là thủ hạ của Tham Duật, y tuyệt đối trung tâm, tuyệt đối phục tùng. Thế nhưng, tại sao lần này, y lại nhiều lần giúp đỡ Trữ Sính Viễn, còn chọc giận cả Tham Duật.

Lăng Vân dừng cước bộ trầm ngâm, thật lâu sau, y yếu ớt thở dài,

“ Ta giúp không phải vì ngươi, mà càng không phải vì hấn”

“ Ta chỉ vì, bệ hạ.” Ta không muốn y sống trong sự cô đơn, không có niềm vui, nếu chỉ có Trữ Sính Viễn mới có thể làm y khoái hoạt, ta dù có chết cũng phải khiến hấn sống. Ta chỉ mong bệ hạ có thể sống vui vẻ, còn những thứ khác, ta không muốn quan tâm.”

Hấn bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt lạnh lùng hướng về Trữ Sính Viễn, ánh mắt ấy hiện lên oán độc khiến Tham Hấn bất giác lạnh người.

“ Nếu giết y có thể khiến ngươi được giải thoát, ta đã sớm làm, thế nhưng, ta biết sẽ không được, y như một cây thùy chủ cắm sâu ở trong tim Tham Duật, rút nhỏ ra, chỉ khiến máu cùng thịt trào ra, vết thương đã nặng lại càng nặng thêm. Cho nên, ta chỉ có thể khiến chuôi dao tiếp tục cắm ở đó, chỉ hi vọng con dao kia vào một lúc nào đó sẽ biến mất....”

Sau đó, Lăng Vân lặng lẽ rời đi. Thân ảnh cô đơn ấy dần rời xa, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Tham Hấn ngây ngốc nhìn. Hấn đã bị lời nói kia làm cho rung động không nói nên lời. Nguyên lai Lăng Vân yêu Tham Duật, yêu thương một người vĩnh viễn sẽ không đáp lại mình, mà hấn, cũng vì phần tình này, mà giống như bọn họ, đều đang thống khổ giãy dụa.

“ Bệ hạ chưa từng quên Trữ Sính Viễn, hận cũng tốt, yêu cũng được, dù sao bệ hạ cũng chưa từng buông tay được người này, nếu như không đi, tương lai bệ hạ nhất định sẽ hối hận.”

Lăng Vân quỳ trên mặt đất, không vội không vàng nói, ngữ khí bình thản, nhưng mỗi một câu hắn nói đều chạm trúng lòng Tham Duật.

“ Cảm ơn!”

Tham Duật nổi giận hét lớn, hắn thống hận người nào dò hỏi tâm tình hắn, càng thống hận Lăng Vân vạch trần vết thương đau đớn sâu kín nhất. Hắn biết, thủy chung mình vẫn không thể buông được Trữ Sính Viễn, mặc dù y đối xử với mình như thế, nhưng bản thân vẫn không thể buông tay, không thể thả y, thả rằng trà tấn y, cũng như tra tấn bản thân mình, thế nhưng, nhất quyết không thể buông tay.

“ Xem ra mị lực của Trữ Sính Viễn thật lớn, ngay cả thần tử trung tâm của trẫm cũng vì y mà đến cầu tình.”

Lời nói lạnh như hàn băng của Tham Duật dọa sợ Lăng Vân, hắn chân thành nhìn Tham Duật, lần đầu tiên không che dấu mà bộc lộ ra tình cảm của mình.

“ Thần, không phải vì y, mà, thần vì bệ hạ, người Lăng Vân yêu là bệ hạ.”

Tham Duật lặng người, hắn kinh ngạc nhìn Lăng Vân, hắn chưa bao giờ hiểu được tâm tư của Lăng Vân, một Trữ Sính Viễn, đã chiếm lấy toàn bộ thần trí cùng tâm tình hắn. Đối với Lăng Vân, hắn chỉ biết người nam nhân này tuyệt đối trung thành với mình, y có năng lực, có trung tâm, vì thế hắn luôn nể trọng người này, cũng đã luôn có thói quen người này đứng bên cạnh mình, thế nhưng, hắn thật không ngờ, người nam nhân có vẻ ngoài đậm mạc ấy lại chấp nhất yêu hắn.

Tham Duật kinh ngạc nhìn người nam nhân trước mắt, lần đầu tiên, hắn chăm chú đến Lăng Vân, dung mạo tuấn tú anh vĩ, dáng người thẳng tắp, còn có ánh mắt u sầu không để ý đến ai mà hắn quen thuộc, đuôi lông mày dày đặc ưu thương, và toàn thân đều tản mát sự trầm ảm thương xót.

Hắn hoàn toàn không biết Lăng Vân yêu hắn, nguyên lai, y u đột là vì yêu một người không nên yêu, ưu thương là vì sự chấp nhất của y không có kết quả, trầm ảm là bởi y biết sẽ không có tương lai thế nhưng vẫn không thể dứt, không thể oán, cũng không thể hối.

“ Ta không biết.....” Tham Duật có chút đắng cay nói.

“ Thần biết” Lăng Vân nở nụ cười, một nụ cười chua xót hiểu rõ.

“ Trong lòng bệ hạ chỉ có một mình Trữ tướng quân, thần, bất quá cũng chỉ là thần tử của bệ hạ. Thần yêu bệ hạ, không cần người đáp lại, chỉ cần người có thể mỉm cười hạnh phúc, cho nên, Lăng Vân mới không muốn người sẽ làm ra chuyện khiến mình phải hối hận cả đời.”

“ Với Trữ tướng quân, bệ hạ bởi vì yêu mà hóa thành hận, cho nên, năm đó người yêu sâu đậm, để hiện giờ, hận mới nhiều như thế, dù vậy, bệ hạ, người không bỏ xuống được hận ý này, cũng như không thể giết được người ấy.”

Lăng Vân si ngốc nhìn Tham Duật, người nam nhân nổi giận khiến người người đều sợ hãi này, y đã cự tuyệt đi một thứ, là yêu, là đau, nhưng y vẫn khiến bản thân mình bị mê luyến, bề ngoài có lạnh lùng vô tình cỡ nào, thì bên trong lại càng yếu ớt bấy nhiêu, càng biết về họ, hắn lại càng hoảng sợ, cũng càng thương tiếc cho Tham Duật đã có vô số sót xa ở sau lưng, bệ hạ của hắn, nắm quyền sinh sát, ra lệnh thiên hạ, thế nhưng ở trong tình cảm lại bị thương sâu như vậy, y đau nhưng không ai nhận ra, lệ của y luôn được nuốt xuống, người khác nhìn vào chỉ thấy y lãnh khốc tâm ngoan, chỉ có hắn, mới nhìn thấy được tâm y đau đớn, huyết chảy tràn lan, mà tất cả, lại bởi vì si mà đau.

Có lẽ bởi vì phần luyến tiếc đau lòng, luyến tiếc yêu, mới có thể khiến hắn vô lực tự kiềm chế, cam tâm đem chính mình rơi vào trong đau xót cùng Tham Duật, không thể quay đầu lại được.

Lăng Vân đã sớm tỉnh ngộ, Tham Duật sẽ không hồi báo tình cảm của hắn, những năm gần đây, hắn gắng hết sức chỉ để cầu một thứ, chính là một mặt mỉm cười của y, thực sự, một cái mỉm cười đầy ấm áp, hắn không cần thứ khác, chỉ cần cho hắn nhìn thấy, cho hắn biết rằng, người kia cũng có tâm, cho hắn biết, Tham Duật y đã gần thoát khỏi bóng đêm, kết mở khúc mắt, như vậy, hắn có lẽ sẽ yên tâm mà buông tay, coi như trọn vẹn một giấc mộng, mặc kệ mộng này là bi hay hỉ, là đau hay vui, hắn vẫn chấp mê ở trong giấc mộng, tỉnh không được, bỏ không xong.

Hắn cũng rất mệt mỏi, cũng muốn buông tay, gỡ được phần gánh nặng này.

“ Ai cũng không thể biết được tương lai như thế nào, có lẽ các người sẽ cứ dây dưa như vậy, có lẽ người sẽ buông tay được phần dây dưa này, mặc kệ người thả y cũng tốt, hay giam cầm y cũng tốt, ta chỉ mong bệ hạ có thể vui vẻ. Thế nhưng nếu Trữ tướng quân thật sự chết, ta biết người sẽ rất hối hận.”

“ Ta không muốn bệ hạ hối hận,”

Lăng Vân lẳng lẳng, vươn tay cầm lấy bàn tay Tham Duật, thật mạnh gắt gao, tựa như nắm chặt tim hắn, y vượt quá phận, thế nhưng Tham Duật vẫn không nổi giận. Ngược lại đồng dạng cầm lấy bàn tay Lăng Vân, hai tay này, đã vì hắn phân ưu giải nạn, vì hắn sát phạt chinh chiến, hiện giờ, cũng bị thương nắm lấy hắn, giống như biết hắn cuối cùng vẫn sẽ buông tha.

“ Ta có thể vì người tàn sát thiên hạ, thế nhưng, hắn không được.”

Lăng Vân đau thương hạ mi mắt: “ Hắn không được, giết hắn, người cũng sẽ chết, trời biết ta rất muốn giết hắn, chỉ cần có thể khiến người bình tĩnh, ta sẽ không tiếc giết hắn. Nếu như ta không phải thật sự hiểu người, nếu như ta không hiểu rõ người, ta, thật sự sẽ xuống tay.”

Lăng Vân ngẩn ngơ lắc đầu

“Vận mệnh đã sớm quyết định hết thảy không phải sao? Chúng ta chỉ có thể bất lực a.....”

“ Hơn nữa, tôi trọng yếu chính là,” Lăng Vân thê lãnh cười, hần không nên nói, hần không muốn nói a, thế nhưng, vẫn phải nói, chính mình, hóa ra lại là người nam nhân mềm lòng như vậy....

“ Trữ Sính Viễn yêu người, đó là thật.” Tham Duật hơi chấn động, khiếp sợ nhìn Lăng Vân, vì cái gì, vì cái gì bọn họ đều nói Trữ Sính Viễn yêu mình, nếu hần thật sự yêu mình, vì cái gì năm đó lại đối xử với hần như vậy? Tham Duật tâm rất loạn.

“ Hần yêu người, hần mạnh mẽ che dấu, thế nhưng, chân tình không thể dấu được, ngay cả ta cũng có thể nhìn ra, bệ hạ thông minh cơ trí, không có khả năng lại không nhìn thấu, người, đã bị cừu hận che mờ tâm mình, cho nên mới hội làm như không thấy,”

“ Trữ tướng quân thật sự yêu bệ hạ, áy náy sẽ không khiến hần có ánh mắt đau khổ như vậy, đúng như lời An vương gia nói, nếu lúc ấy bọn họ rời đi, bệ hạ chưa hần sẽ tìm ra bọn họ, thế nhưng hần lại lưu lại, vì cái gì, trong tâm bệ hạ, hần đã hiểu rõ,”

“Trữ Sính Viễn cả trong lẫn ngoài đều cương, cứng cỏi, hần không thể chịu được bị người khác lăng nhục, làm hần phải chịu nhục, chỉ bằng giết chết hần. Như vậy một người nam nhân thà chết cũng không chịu khuất phục lại chấp nhận chịu sự tra tấn nhục nhã của bệ hạ, không nói một lời đều thừa nhận, một mình chống đỡ, không hề có lời oán than, nếu không phải yêu sâu nặng đến vậy, Lăng Vân cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.”

“ Ta không muốn người quên, cũng không phải muốn người tha thứ cho hần, chỉ hi vọng người đi một lần, nghe lời hần nói, dù sao người muốn giết hần cũng quá dễ dàng, dù sao, đây cũng là quyền quyết định của người.”

“ Người đi ra ngoài đi, ta muốn hảo hảo suy nghĩ.....”

Tham Duật mệt mỏi phát tay, để Lăng Vân lui xuống, đầu óc hần giờ đây chỉ còn một mảnh hỗn loạn, Trữ Sính Viễn đột nhiên thổ lộ, Lăng Vân che dấu tình cảm của mình, lần đầu tiên vướng mắc cùng một chỗ, hần không biết chính mình phải làm như thế nào.

Hần hỗn loạn, Trữ Sính Viễn yêu hần, có phải như thế không? Vì cái gì lại nói yêu hần? Vì cái gì lại dùng mạng của bản thân để cứu hần? Vì cái gì lại khiến hần hỗn loạn như thế? Hần thà rằng giống như trước kia hận y, tối thiểu hần cũng sẽ không bị mơ màng ngơ ngẩn như thế, cũng sẽ không giống như ở trong bóng đêm lục lọi tìm kiếm trong bất an khủng hoảng.

Vì cái gì lại yêu hần? Như thế nào lại yêu hần? Từ trước tới nay, không phải Trữ Sính Viễn yêu Tham Hân sao? Vì Tham Hân, y thà rằng có lỗi với lương tâm hãm hại hần, vì Tham Hân, y chấp nhận nhận hết mọi tội danh, hần hận y, bởi vì y không yêu hần. Hiện giờ, dùng một cái mọi người đều nói Trữ Sính Viễn yêu hần. Làm sao hần có thể tin tưởng? Cách làm của Trữ Sính Viễn, trong lời nói của y, bất quá có thể chứng minh y có yêu mình dù chỉ một chút. Thế nhưng một lần nữa y lại lừa hần đây thôi, vì cái gì, lại phục tùng mệnh lệnh lừa gạt hần? Y chẳng lẽ cho rằng Tham Duật hần vẫn còn là thiếu niên ngây thơ

mười năm trước đó sao? Sẽ dễ dàng tùy tiện tin tưởng y? Hơn nữa, cho dù hần tin thì sẽ thế nào? Y nếu đã chết, còn phải khiến hần tin tưởng y cái gì nữa?

Hoặc là, y thật sự yêu hần? Thế nhưng, hần đã bị thương quá lâu, đã thành một thói quen, đột nhiên nói rằng hần căn bản đã sai rồi, hần nghĩ người kia không thương hần kì thực lại yêu hần, vậy mấy năm nay hần khổ sở là vì cái gì? Vậy mấy năm nay hần chăm chỉ báo thù để làm cái gì?

Hần tính toán hết thủy, thế nhưng chân tướng lại đột nhiên trở nên nực cười bi ai đến thế?

Hần rốt cuộc phải làm sao? Tin hay không tin? Đi hay không đi? Tham Duật chưa từng có lúc bối rối hoảng loạn như vậy, lại không thể tìm được một lối thoát cho mình.

17. Chương 17

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Trữ Sính Viễn suy yếu nằm trên giường, hần nhu thuận uống bát dược Tham Hãn đưa hần. Thế nhưng, Tham Hãn biết điều này cũng chỉ là vô ích, thầy thuốc đã nói, cho dù dược liệu có trân quý cỡ nào cũng không thể cứu được hần.

Cửa bị đẩy ra, Tham Hãn nhú mày quay đầu lại, ngẩn ngơ, hần giật mình, không dám tin vào mắt mình nữa. Ngoài đó, Tham Duật một thân hắc y, đứng tựa cửa, sắc bén, lãnh ngạo, tiêu sát mà cô tịch.

Tham Duật cự nhiên lại đến, Lăng Vân quả thật đã thuyết phục được Tham Duật, như vậy có nghĩa, Trữ Sính Viễn có cơ hội sống sót?

Tham Duật không nhìn đến Tham Hãn, ánh mắt hần, gắt gao dồn hết lên người Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn nhìn thấy hần, con ngươi u ám trong phút chốc dấy lên đầy nét vui sướng cùng thâm tình, ánh sáng rạng rỡ kia cũng nguyên bản làm khuôn mặt tiêu tụy của y trở nên xinh đẹp tỏa sáng, tâm Tham Duật chấn động thật mạnh, đau nhức.

Có lẽ, lúc này hần mới thật sự tin lời nói của Lăng Vân, Trữ Sính Viễn, là thật sự yêu hần.

“Người ra ngoài đi.” Tham Duật lạnh lùng nói với Tham Hãn, mặc dù vậy hần cũng không nhìn đến Tham Hãn, ánh mắt hần, vừa vào cửa đã ngưng tại Trữ Sính Viễn, không một chút di chuyển. Mà Trữ Sính Viễn, cùng đồng dạng nhìn theo hần, si si ngốc ngốc mà nhìn, không dời tầm mắt.

Tham Hân buồn bã nhìn bọn họ, trái tim kịch liệt co rút đau đớn, từng chút từng chút, giống như bị lắng trì. Chưa bao giờ nhìn thấy rõ nét tâm tình của Trữ Sính Viễn như vậy, chưa từng mãnh liệt hiểu được tình yêu của Trữ Sính Viễn, cũng chưa bao giờ biết tâm của mình lại đau đớn đến vậy, chưa bao giờ nghĩ có một ngày hắn sẽ muốn chết đi, chỉ vì nhìn thấy đôi con ngươi của Trữ Sính Viễn tràn đầy thâm tình, nhưng lại không phải dành cho hắn.

Tuyệt vọng, Tham Hân từng bước rời khỏi căn phòng, bọn họ lúc này, không hề có chỗ cho hắn chen vào, không chỉ riêng ở đây, bọn họ đều không nhìn thấy hắn. Trong lòng Trữ Sính Viễn, cho tới bây giờ chỉ có Tham Duật, chưa từng có hắn.

Hắn chưa từng chạm đến tim Trữ Sính Viễn, mặc kệ trước kia, hay hiện tại, hay cả tương lai. Tình của Trữ Sính Viễn, yêu của Trữ Sính Viễn, đều chỉ nghiêng trọn về Tham Duật, không thể chia cho hắn dù chỉ một chút.

Cho tới nay, hắn bất quá cũng chỉ như một người khách qua đường, hiện giờ vai chính đã thành công, hắn cũng đã đến lúc phải rời khỏi. Nơi này, chỉ dành cho hai người họ, còn hắn, chỉ là một người dư thừa.

Không ai chú ý tới Tham Hân rời đi khi nào, Trữ Sính Viễn vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy Tham Duật, y đã đến, hắn rốt cuộc cũng có thể thấy được y, hắn cứ như vậy mà si ngốc nhìn, quên hết tất cả.

Thẳng tới khi Tham Duật đi tới trước giường, dừng ở trước mặt hắn, cúi đầu lẳng lặng nhìn hắn thật lâu, hắn mới thoáng khôi phục thần chí, vội vàng kêu một tiếng,

“ Bệ hạ.”

Hắn động dậy nghĩ muốn ngồi dậy, lại bị Tham Duật đè lại. Sau đó, Tham Duật chậm rãi ngồi bên giường hắn, quá trình thông thả, y thủy chung vẫn chỉ nhìn tới Trữ Sính Viễn, không nháy mắt, một hồi lâu.

“ Vì sao?” Tham Duật đột ngột hỏi.

“ Ta yêu ngươi.” Trữ Sính Viễn lẳng lặng đáp, hắn biết Tham Duật đang nói tới điều gì, hắn cũng biết, đây là cơ hội duy nhất mà Lăng Vân vì mình cầu xin, cho nên hắn muốn nói hết tất cả, hắn yêu y, hắn không hối cũng không hận.....

“ Từ nhiều năm trước ta đã yêu ngươi.”

“ Ta không biết bản thân mình lại yêu ngươi, ta vẫn nghĩ người mình yêu là Tham Hân, thế nhưng hóa ra lại không phải.”

Trữ Sính Viễn đau khổ hạ mi mắt, hắn đã luôn hi vọng như thế, như vậy, có thể sẽ đơn giản hơn rất nhiều, cho dù là hận, cũng so với bây giờ vừa yêu vừa hận, không thể thoát ra nổi.

“ Ta thích hấn, thế nhưng lại yêu ngươi, không để ý mà yêu ngươi, ngươi đã vì một lần mỉm cười của ta mà dám đắc tội với cả thiên hạ, người như vậy, đã thiêu đốt tất cả tình cảm của ta, ta chưa bao giờ nghĩ mình cũng có tình cảm ấm áp nồng cháy như vậy, mà tất cả lại bởi vì ngươi mà bạo phát. Bản thân ta đã không thừa nhận, ta cố ý xem nhẹ đi sự tồn tại của nó, ta vì Tham Hấn cố gắng phá hủy đi tất cả mọi chuyện của ngươi, ta nghĩ như vậy có thể vẫn hồi được con tim đã đi trật đường ray, thế nhưng, ta đã sai lầm, chỉ vì che dấu đi lỗi lầm mà ta càng ngày càng sai, khiến cho vận mệnh của ta càng ngày càng rời xa....”

Trữ Sính Viễn lặng lẽ, nhẹ nhàng nói xong, giống như đang kể chuyện của một người khác.

“ Thời điểm khi ta hiểu rõ, nó đã trở thành một sai lầm không thể cứu vãn. Thế nhưng, lúc đó, ta vẫn nằm mơ, một giấc mộng có thể mang ngươi đi. Ta biết ngươi không lưu luyến ngôi vị hoàng đế đó, ta biết ngươi không cần quyền lực, ta đã phụ ngươi, là ta đối với ngươi không phải, thế nhưng, ta vẫn có một ảo tưởng, ngươi vẫn là một đứa nhỏ hồn nhiên lương thiện, ngươi sẽ tha thứ cho ta, còn ta sẽ dùng cả đời mình để chuộc tội, để cầu được tâm ngươi, ngươi có trách ta hận ta, ta cũng đều chấp nhận.”

“ Vậy mà, ngày đó, Vân phi lại tự sát.” Trữ Sính Viễn đau đớn nở nụ cười.

“ Ta rốt cuộc cũng không thể lừa được bản thân mình, ta biết, ta và ngươi khi ấy, ngay cả một hi vọng mỏng manh cũng không hề có, chúng ta, đã là thiên sơn vạn thủy, xa xa vô tận. Ngươi đối với ta, trừ bỏ hận thù.....đã không còn bất cứ tình cảm nào khác, ta, ta rốt cuộc phải làm thế nào?”

“ Ta yêu ngươi, ta không biết nó bắt đầu như thế nào, nhưng ta biết, làm mất đi nó sẽ không còn cơ hội nói ra nữa, ngươi cũng tuyệt đối không tin. Ngươi nói ngươi đem ta vào địa ngục, kì thực, bản thân ta không phải đã bước vào nó từ rất lâu rồi sao?”

“ Nếu ta chết, ngươi liệu có vui một chút nào không?” Trữ Sính Viễn cơ hồ là cầu xin nhìn Tham Duật, nói cho ta biết, ngươi nếu thật muốn thế, ta sẽ yên tâm, chí ít, ta cũng sẽ xem như đó là sự chuộc tội cho lỗi lầm của ta.

“ Ngươi không được phép chết.” Tham Duật cơ hồ theo bản năng khiển trách một tiếng, y không muốn hấn chết, y không cần hấn chết, y không thể khiến hấn chết. Y còn chưa hiểu rõ tâm tình của mình, y còn chưa khiến mọi việc được rõ ràng hết thảy, Trữ Sính Viễn như thế nào lại có thể tử, như thế nào có thể lấy cái chết để phủi mọi trách nhiệm, khiến cho hấn, tiếp tục chìm đắm trong bóng đêm giãy dụa?

“ Ngươi hi vọng ta sống sao?” Trữ Sính Viễn thật sâu nhìn vào y, thấy Tham Duật gật đầu, hấn thần nhiên nở nụ cười, sau đó kiên định mở miệng:

“ Hảo, vậy ta sẽ sống, chỉ cần ngươi hi vọng, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng.”

Tham Duật chấn động nhìn, giống như lời nói của Lăng Vân, một khi hấn tin vào tình yêu của Trữ Sính Viễn, tiếp tục, hấn sẽ hiểu được, mấy năm nay, người này đã ủy khuất vì mình mà thuận theo, cúi đầu trở nên nhu thuận, chỉ vì muốn sự hân hoan của hấn.

Hai người nhìn nhau, im lặng, trong lòng Tham Duật nổi lên cơn sóng lớn, hấn như thế nào đây? Hấn có thể như thế nào? Hết thấy đều đã thoát khỏi quỹ đạo, hết thấy đều đã không kiểm soát được, hấn mặc dù thông minh quyết đoán cũng không thể làm gì, bởi vì loạn, lại chính là tâm của hấn.

“ Người nếu muốn ở bên Tham Hấn, ta sẽ thả các người đi.”

Thật lâu sâu, Tham Duật thông thả mở miệng, nhiều rung động làm hấn bị mê hoặc cùng hoang mang, khiến hấn nảy sinh một ý niệm ở trong đầu, thả hấn, cũng không tính là giải thoát bản thân mình, bọn họ, bởi vì bị ông trời trêu cợt mới trở nên như thế, trong chốn u minh, có một bàn tay đùa cợt nhân gian, giờ khắc này, hấn thật sự muốn thả Tham Hấn cùng Trữ Sính Viễn, coi như cũng giải thoát đi chính mình.

Trữ Sính Viễn lắc lắc đầu, thông thả, nhưng kiên định.

“ Vì cái gì, hấn yêu người, cùng hấn ở một chỗ, tối thiểu người sẽ được yêu, nói không chừng người lại có thể yêu hấn một lần nữa. Đây là cơ hội người sống lại, có lẽ qua hôm nay, ta sẽ tiếp tục hận người, sẽ không tái diễn lại sự khoan dung này nữa.

Tham Duật nhăn mi, kìm hãm lại những kích động không rõ trong lòng.

“ Ta có lỗi với Tham Hấn, thế nhưng, ta đã phụ tấm chân tình của hấn, quyết không quay đầu lại. Ta sẽ không yêu người khác, cũng vô pháp yêu họ, tâm của ta, trừ người ra, cũng chỉ có người.”

Trữ Sính Viễn si ngốc nhìn Tham Duật.

“ Cùng đi với y, đối với y là không công bằng, y không nên chờ đợi một người sẽ không đáp lại y, một phần tình cảm vĩnh viễn không thể đáp lại, y đã vì ta trả giá quá nhiều tình cảm, lãng phí rất nhiều thời gian, ta cũng không thể tiếp tục kêu y đợi mình. Hơn nữa, ta cũng không thể đối mặt y, nhìn thấy y, ta sẽ áy náy, có thể nói, là ta ruồng bỏ, không chỉ có người, còn có y. Ta không thể đối mặt được với tình cảm của y, lại không thể ngụy trang yêu y. Ta như vậy, tâm rất khổ, ta chịu không nổi.”

“ Thế nhưng người lưu lại, người đối mặt, cũng là một phần tình cảm không thể đáp lại người.” Tham Duật dùng một loại ngữ khí gần như là lãnh khốc nói.

“ Nhiều.....năm trôi qua, tâm đã vừa lạnh vừa cứng, ta không bao giờ.....có thể hồn nhiên lương thiện như xưa nữa, Tham Duật người yêu, quên không được từng ngày hắc ám, quên không được những đau đớn đã khắc sâu trong lòng, cho nên, người không cần chờ mong ta sẽ yêu người.”

“ Ta biết.” Trữ Sính Viễn bị thương nhìn Tham Duật, mắt đi, chung quy cũng không thể quay về. Phía trước hấn, vẫn đang là hắc ám. Tham Duật- người nam nhân duy nhất có thể cứu hấn, ngay từ đầu, cũng đã bị hấn đẩy đi xa, giống như từ nay, vô luận hấn có cố gắng thế nào, Tham Duật, cũng thật sự không thể yêu hấn. Bất quá, Trữ Sính Viễn lại không quá thất vọng, kết quả này, hấn đã sớm hiểu. Hôm nay, có thể nhìn thấy Tham Duật một lần, có thể nói ra lòng mình, giấu ở trong lòng lâu như thế, lâu đến cơ hồ tuyệt vọng yêu, hấn, đã muốn thực thỏa mãn. Tái không còn cầu, không còn mong nữa.

“ Tham Duật cho ta lưu lại đi, cho ta ở cạnh người được không? Ta không mong người sẽ yêu ta, cũng không cầu người tha thứ cho ta, ta sẽ im lặng đứng trong góc tối, sẽ không làm phiền người, ta sẽ làm đúng bổn phận của mình, ta là thần tử của người, ta có năng lực, ta, cứ coi như người giúp ta được không?”

Tham Duật nhìn Trữ Sính Viễn tiêu tụy tái nhợt nhưng kiên định không hối hận, trong nháy mắt, tâm hần động, đau, giống như có một thứ gì đó vỡ tan, lại giống như có một loại ôn nhu đang dần dần biến lớn lan tràn.

“ Người không hối hận?”

“ Sẽ không.”

Trữ Sính Viễn khẩu khí kiên định như đá.

“ Vậy người lưu lại đi.” Tham Duật trầm mặc, một lúc sau hắn nói.

Trữ Sính Viễn quá mức vui mừng, cơ hồ chảy cả nước mắt, hắn rốt cuộc cũng đã có thể ở bên người Tham Duật rồi sao? Trời xanh rốt cuộc cũng nghe thấy nguyện vọng nhỏ bé của hắn, cho hắn ở lại, bên cạnh y, nhìn thấy y, như vậy đã quá mãn nguyện rồi.

Nhìn Trữ Sính Viễn vui sướng, Tham Duật kinh ngạc một hồi, trong lòng ngẩn ngơ mờ mịt, hắn không thể lý giải được thứ tình cảm đang dây dưa cùng một chỗ này, khiến cho hắn, không biết phải làm thế nào.

Thật lâu sau, Tham Duật xoay người, đi đến trước cửa, rồi dừng lại, bỗng nhiên quay đầu, thật sâu, thì thào nhìn Trữ Sính Viễn một lần, sau đó mới kiên quyết rời đi.

18. Chương 18

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader:Lạc Thủy

Đầu đông thời tiết hiu quạnh, trong khuôn viên rộng lớn, lại chỉ có một vài cây hoa hòe nở nụ, mỗi ngày, trên mặt đất đều rơi rụng một số nhụy hoa, không mùi hương, đến nỗi gần như ta không cảm nhận được.

Nó không phải hoa, so với hoa còn mềm yếu hơn, rải rác trên đất, càng thể hiện rõ sự cô quạnh của mùa đông.

Trữ Sính Viễn khoanh tay đứng trong viện, kiện bào sắc xanh nhẹ bay, thân thể đơn bạc, đứng trước gió, tà áo bay phất phơ, khiến cho hắn như trở nên nhỏ bé theo gió bay đi. Mái tóc đen tuyền, dung nhan vẫn tuấn tú tái nhợt như trước, không có huyết sắc, con mắt vô thần, giống như người đang bị lạc vào một nơi hỗn loạn, hắn như vậy, càng khiến người khác cảm thấy thương tiếc cùng đau lòng.

Thời gian trôi nhanh, trong phút chốc, đã hơn một tháng, Trữ Sính Viễn đáp ứng Tham Duật, cố gắng dưỡng thương, cố gắng khôi phục, hơn nữa vết thương nguyên bản cũng không có gì đáng ngại, thế nên, hắn đã có thể nhanh chóng đi lại.

Kể từ ngày đó, Trữ Sính Viễn chưa hề gặp qua Tham Duật.

Còn với Tham Hãn, y cũng thật lâu chưa tới, mà Trữ Sính Viễn cũng không mong y xuất hiện, hắn thật sự không biết phải đối mặt với người nam nhân yêu mình này như thế nào, hơn nữa, gặp nhau đối với bọn họ mà nói, chỉ tăng thêm phần bi thương mà thôi.

Trữ Sính Viễn lẳng lặng nhìn về phía chân trời điểm hồng, ánh mắt mang vẻ mờ mịt. Kể từ sau khi hắn có thể xuống giường, hắn thường lẳng lặng đứng ở nơi này, nhìn ngắm mặt trời lặn dần sau những đám mây, nhìn hoa cỏ, nhìn những chú chim nhận bay về phía nam.

Mỗi ngày, hắn tịch mịch xem mặt trời mọc và lặn, lẳng lặng đợi Tham Duật, đợi vận mệnh của mình- mà từ rất nhiều năm vận mệnh của hắn đã không còn nằm trong tay hắn nữa.

Hắn không muốn nghĩ đến tương lai, cũng không chờ đợi điều gì, vận mệnh của hắn, đã sớm giao trọn cho người nam nhân khiến mình yêu say đắm, yêu cuồng dại, yêu tuyệt vọng kia, ở trên tay người nam nhân ấy, hắn chỉ cần chấp nhận là đủ rồi.

Lúc này, suy nghĩ đối với hắn mà nói đã không còn cần thiết nữa, nếu không e rằng sẽ chỉ khiến hắn càng thêm thống khổ mà thôi.

Một ngày, Lăng Vân đột nhiên xuất hiện.

“ Người có muốn gặp y không?”

Lăng Vân quan sát hắn, thật lâu sau, y đột nhiên hỏi.

Trữ Sính Viễn trong mắt ánh lên tia sáng, nhưng trong phút chốc lại trở nên ảm đạm.

“ Y sẽ không muốn gặp ta.”

“ Người làm sao biết được.”

Lăng Vân có chút khó lường nở nụ cười.

Vì vậy, Trữ Sính Viễn mặc danh kì diệu bị Lăng Vân dẫn tới xe ngựa, đưa tới một địa phương lạ lẫm.

Nơi đây là một lâm viện rộng rãi, cỏ cây xum xuê, u nhã mà yên tĩnh, bố trí sáng tạo, khiến cho người ta nghĩ bản thân đang đi lạc vào lâm viện ở Tô Châu.

Mà ngoài cửa thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, mới hiểu được nơi này vô cùng trọng yếu cùng tôn quý.

Lăng Vân giống như đã quen thuộc nơi này, y hướng thủ vệ gật đầu một cái rồi đưa Trữ Sính Viễn bước vào đại môn, hai người chậm rãi đi trên một con đường nhỏ phủ đầy đá vụn, kì quái chính là, khu vườn này ngay cả một người cũng không thấy.

“ Đây là đâu?”

Trữ Sính Viễn trầm mặc đi theo Lăng Vân nửa ngày, rốt cuộc cũng nhịn không được mà nhíu mi hỏi.

“ Nơi này là Mai uyển, người hắc đã từng nghe qua, năm đó tiên đế vì Vân phi mà xây dựng nên biệt uyển này, sau đó, lại kiên trì đem Vân phi mai táng ở trong đây, cho nên, hiện tại, nơi này được coi là lăng mộ của Vân phi.”

Lăng Vân thần nhiên giải thích.

“ Bệ hạ thường đến nơi này suy ngẫm, mấy ngày này, người đều ở chỗ này, không hề vào cung.”

Trữ Sính Viễn tâm phát lạnh, những bức rút trong lòng lại như một lần nữa đâm thật mạnh vào tim hắc.

Vân phi, người tuyệt diễm thiên hạ, là nữ nhân vô tội bị hắc hãm hại, nơi đây chính là lăng mộ của người, cũng là minh chứng duy nhất cho tội nghiệt của hắc, hắc và Tham Duật vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được rãnh trời này.

Trữ Sính Viễn hít thật sâu một hơi, miễn cưỡng khiến bản thân chấn tĩnh lại. Hắc không biết vì sao Lăng Vân lại dẫn mình tới đây, bất quá, như vậy cũng tốt, hắc có thể đối mặt được với những sai lầm của mình, rốt cuộc cũng tự mình ở trước mặt Tham Duật mà trả lại tất cả.

Hai người trầm mặt đi qua một vườn mai, liền nhìn thấy một phần mộ nhỏ nhỏ.

Tham Duật một thân áo trắng lúc này đang đứng ở đó, dưới bầu trời xanh thẳm lạnh đậm, thân ảnh y cô tịch lạnh lẽo.

Trữ Sính Viễn giống như bị đông cứng, thân hình cứng ngắc di chuyển từng bước. Đã nhiều năm trôi qua, tuy rằng Tham Duật có thói quen lạnh khốc, thế nhưng, tưởng tượng cảnh Tham Duật đứng ở trước mộ Vân phi, tưởng tượng việc có thể bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo thống hận của Tham Duật, hắn liền không chế không được mà cảm thấy sợ hãi cùng với trái tim đau đớn, thật sự hận không thể chết ngay tại chỗ.

Lăng Vân nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch thương tiếc, liếc mắt nhìn thấy thân hình Trữ Sính Viễn lung lay như sắp đổ, hắn để y đứng yên, cong chính mình lại chậm rãi đi tới gần Tham Duật, ngừng một lát, mở miệng nói.

“ Bệ hạ.”

Tham Duật bất động, một lúc sau mới từ từ quay lại, liếc mắt nhìn Lăng Vân một cái, lập tức ánh mắt chạm đến Trữ Sính Viễn đang đứng ở xa xa, vòng một hồi, mới thản nhiên nói.

“ Có ý tứ gì?”

Thanh âm Tham Duật bình tĩnh, nghe không ra đang giận hay đang trách.

“ Gỡ chuông cần người buộc chuông, Trữ Sính Viễn và ngài hiện tại vẫn còn nhiều khúc mắc, nơi này có quá nhiều chuyện, cứ như vậy, vĩnh viễn cũng chỉ làm mọi người đau khổ. Hai ngài đã dây dưa với nhau hơn mười năm, còn chưa đủ sao?”

Hắn sâu sắc bắt đầu nhìn Tham Duật.

“ Ngài có yêu y hay không ta mặc kệ, thậm chí, nếu ngài muốn giết y, ta cũng sẽ không nói một lời mà đi thực hiện, ta chỉ cần ngài được khoái hoạt mà thôi. Nhìn ngài như vậy, ta rất đau lòng, rất hối tiếc. Ngài không yêu ta cũng không vấn đề gì, thế nhưng ngài nhất định phải yêu bản thân mình, nếu ngài đã không thể buông tay được, vậy hãy để mọi chuyện được lãng quên đi.”

Tham Duật chấn động, thần sắc lãnh đạm có chút biến đổi, nhanh chóng, hắn giương mi nhìn thẳng vào Lăng Vân, trong ánh mắt, hiện lên một tia ôn hòa hiếm hoi, cùng cảm động khôn xiết.

Lăng Vân ôn nhu cười, hắn thấy rất rõ vẻ xúc động của Tham Duật, hắn thật sâu nhìn Tham Duật, không chút che giấu thâm tình nồng đậm trong đó.

“ Trữ tướng quân không phải là không yêu ngài, chỉ bởi, y vẫn cho rằng cái chết của Vân phi là do lỗi của y, vì vậy mà tự trách quá sâu, cho rằng bệ hạ hận y sâu đậm, mới không dám bộc lộ tâm ý với ngài, một mặt nhẫn nại trốn tránh. Thế nhưng, mấy năm nay ta đi theo bệ hạ, ta cảm thấy oán hận của bệ hạ đối với Trữ tướng quân lại không tương ứng với tình cảm bị lừa gạt mà Trữ tướng quân đối với bệ hạ. Thực tế Vân phi nương nương chết vốn không phải là khúc mắc của hai người.”

“ Kết quả cả hai người không ai chịu thắng thắng bại, khiến hiểu lầm càng ngày càng tăng, cũng càng

khiến hai người thêm thống khổ....”

Nhẹ thở dài, Lăng Vân ôn nhu nói một tiếng,

“Thần dẫn y đến, cũng chỉ hi vọng hai người có thể nói ra rõ ràng, đáp ứng thần, cùng y hảo hảo nói chuyện, được không?”

Tham Duật hạ mắt, trầm tư thật lâu, rốt cuộc ngẩng đầu, xa xa liếc nhìn Trữ Sính Viễn, Trữ Sính Viễn khuôn mặt thê lương tái nhợt, ánh mắt tràn ngập sầu khổ ngay cả nhìn mình cũng không hề né tránh, trong lòng bỗng nổi lên chua xót, trừ lần ấy ra, cơn đau này không thể xem nhẹ.

Đau lòng, chính mình thế nhưng vẫn còn vì người nam nhân đó đau lòng, thật sự khiến hắn có một loại vô lực bất dĩ.

Tham Duật dưới đáy lòng than thở: “Nguyên lai, bản thân có thể nào, cũng không bỏ được y, tất cả mọi đầu mối đều vì y mà tác động.”

– Thương y, đã biến thành một loại đau đớn khắc sâu vào trong lòng.

– Hận y, cũng bởi vì không có được y...

Tham Duật im lặng một lúc, rốt cuộc khẽ thở dài, chậm rãi xoay người, hướng tới thân ảnh người nam nhân nhỏ bé yếu ớt không dám tới gần hắn kia.

“Đi theo ta.”

Giống như bị thôi miên, Trữ Sính Viễn nhu thuận đi theo sau lưng Tham Duật. Lăng Vân không hề động, chỉ lặng lẽ đứng yên một chỗ, nhìn hai thân ảnh đồng dạng biến mất, trong mắt hắn, hiện lên sự chua xót cùng tịch mịch.

19. Chương 19

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader: Lạc Thủy

Trữ Sính Viễn bị thương nên thân thể cực kì suy yếu, Tham Duật lại đi không chậm, vì muốn đuổi kịp y, Trữ Sính Viễn nhanh chóng đuổi theo, khiến thân thể suy yếu của y không thể phối hợp tốt với sự chỉ

huy của đại não, chân trở nên mềm nhũn, thân thể lão đảo, Trữ Sính Viễn không kịp thăng bằng thân thể, thềm than nhẹ, nhanh chóng ngã về phía trước.

Thế nhưng trái với ý nghĩ sẽ đối mặt với mặt đất cứng rắn, Tham Duật lại vươn cánh tay đón lấy hắn.

Ôm lấy Trữ Sính Viễn, Tham Duật cũng ngẩn người. Vừa nghe thấy thanh âm kia kinh hô, hắn nhanh chóng quay đầu lại phát hiện thân ảnh ấy sắp té xuống, không kịp suy nghĩ, hắn nhanh chóng theo bản năng, vươn tay ôm lấy thân thể kia.

Thật nhẹ, thật lạnh.

Đây chính là cảm giác của Tham Duật, hắn kinh ngạc nhìn Trữ Sính Viễn, bị thân ảnh ôm yếu đến xa lạ kia làm chấn kinh.

Ở thời điểm khi mọi việc còn chưa phát sinh, hắn đã ôm Trữ Sính Viễn vô số lần.

Khi đó, hắn rất mê luyến cảm giác ấm áp cùng hơi thở nhẹ dịu thanh khiết trên người Trữ Sính Viễn mỗi khi ôm y. Cho nên, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ ôm lấy Trữ Sính Viễn một khắc cũng không rời.

– Ôm lấy người này, bản thân mình đã thầm nghĩ phải có được hạnh phúc.

– Cùng người này ở bên nhau suốt đời, đã từng là giấc mộng duy nhất của hắn.

Thế nhưng, tất cả hạnh phúc, trong nháy mắt, đã hoàn toàn đánh vỡ.

Có lẽ trời cao ghen ghét hạnh phúc của nhân gian, cho nên mới lần lượt dùng thống khổ làm để tổn thương đến nhân loại.

Theo bản năng xiết mạnh, Tham Duật ôm chặt người trong lòng, người nam nhân nhỏ bé và yếu ớt.

Đã bao lâu chưa chạm tới thân thể này, đã bao lâu chưa cảm nhận được độ ấm từ y, tận sâu trong trí nhớ hắn, người nam nhân ôn nhu, không thể quên, cùng hơi thở ôn nhu thanh khiết kia, hóa ra, từ lâu đã không còn tồn tại.

Trong nháy mắt, hắn bỗng hiểu rõ lời nói của Lăng Vân, mười năm dây dưa, Trữ Sính Viễn so với mình cũng trải qua không ít đau khổ buồn phiền, có lẽ bọn họ, đều đang thống khổ giãy dụa, mà không một ai may mắn thoát khỏi.

Tham Duật hạ mi, im lặng nhìn, bởi vì ngạc nhiên mà quên buông rời Trữ Sính Viễn, đôi mắt kia từng trong suốt tươi đẹp bao nhiêu, thì bây giờ lại sâu bi cùng nhẫn nhịn bấy nhiêu, hai đồng tử sâu đen như

bóng đêm hun hút, khiến hần bỗng nhớ tới người nam tử nhu hòa trầm tĩnh trước đây.

Giờ phút này, khi ôm y, hần mới khiếp sợ phát hiện, thì ra từ trước tới nay, trong lòng hần, đều vẫn là người nam nhân ôn hòa nhu nhược khiến hần muốn bảo vệ này. Thương tổn y, bởi vì khoảng cách xa xôi trong tâm y, mê hoặc tâm hần.

Phảng phất như, Tham Duật cảm thấy băng giá trong tim hần dần được tan chảy bởi cơn gió mùa xuân ấm áp.

Nhẹ nhàng thở dài, hần buông Trữ Sinh Viễn, yên lặng xoay người tiếp tục đi, bất quá, tốc độ đã chậm hơn rất nhiều.

Tham Duật cự nhiên lại ôm mình, hơn nữa, ánh mắt còn lộ ra nét ôn nhu thoảng qua, ánh nhìn chăm chú trong nháy mắt, giống như tia sét đánh vào tim Trữ Sinh Viễn, khiến hần run rẩy muốn khóc.

Mà ở ngực bỗng nổi lên bi thương ngọt ngào cùng đau đớn, giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy, mềm mại mà kiên quyết vạch trần tất cả vết thương, khiến hần nhớ về những khoảnh khắc hạnh phúc, cũng càng nhớ rõ những ngày đau xót, băng giá.

Một khắc kia, hần hận chính mình không thể chết đi—hần hi vọng mình có thể chết a, chết trong cái nhìn của Tham Duật. Thế nhưng ông trời vẫn không thương xót hần, bằng không, nên khiến hần chết đi trong hạnh phúc mà hần chưa từng dám nghĩ đến, chết trong cái ôm ấp vĩnh viễn không thể có được....

Thế nhưng Tham Duật vẫn buông tay, ấm áp đột nhiên biến mất khiến hần cơ hồ cảm thấy sụp đổ. Nhìn người trước mặt, hần nắm chặt hai tay, móng tay cắm sâu vào lòng, môi cũng bởi vì bị cắn chặt mà hiện lên một mặt đỏ ửng, cơn đau, khiến hần tiếp tục duy trì lí trí cũng bình tĩnh của mình.

Chỉ có cơn đau mới có thể miễn cưỡng áp chế được dục vọng điên cuồng muốn chạy lên ôm lấy y.

Bằng không, hần chắc chắn đã chạy lên ôm chầm lấy y, khấn cầu y không cần rời đi, khấn cầu y cho hần.....cho hần chút ôn nhu.

Nước mắt tùy ý chảy xuống trên mặt hần, hần ngay cả lau cũng không còn khí lực, hần nhìn kĩ thân ảnh kia. Hần yêu Tham Duật, hần nguyện ý từ bỏ tính mạng mình chỉ cầu được cái ôm ấp của y.

Thế nhưng, đã không còn có thể.

Nơi đây là trì đường, trong hồ nước, hoa sen đang dần héo mòn. Dừng cước bộ, Tham Duật xuất thần nhìn ao trì đang tàn lụi, một lúc sau, hần nhẹ mở miệng:

“ Mẫu hậu rất thích nơi này, thường thường ở nơi này ngắm sen, không ngại buồn phiền mà họa tranh, dạy

ta đọc thơ, mùa thu đến, ôm ta ngắt dài sen....”

Tham Duật mềm nhẹ kể, nhợt nhạt nở nụ cười, dường như y đang nhớ tới nữ nhân ôn nhu xinh đẹp kia.

Thật lâu sau, hần mới tỉnh lại trong dòng kí ức, liếc mắt nhìn Trữ Sính Viễn, có chút ủ rũ nói:

“ Lãng Vân nói rất đúng, kì thực, ta cũng vì cái chết của mẫu hậu mà trách người, nhưng điều đó cũng phải quá liên quan tới người.”

Trữ Sính Viễn ngẩn ra, lúng túng nhìn Tham Duật

Thật vậy chăng? Tuy rằng Lãng Vân có nói Tham Duật hận hần không phải bởi vì cái chết của Vân phi, thế nhưng, là do hần gián tiếp khiến Vân phi tự vẫn, mặc dù không phải do hần giết, nhưng cái chết của nàng cũng vẫn là vì hần.

“ Là thật.”

Tham Duật sâu kín nói, y hạ mi mắt nhìn hai bàn tay mình.

“ Mẫu phi sở dĩ tự sát, là bởi vì người đã quá tuyệt vọng, tuyệt vọng vì phụ hoàng, tuyệt vọng vì tình yêu. Người luôn nghĩ phụ hoàng yêu người, người vào cung, không phải vì quyền thế địa vị, mà vì yêu, nên người mới cam tâm tình nguyện vì phụ hoàng làm một con chim hoàng anh bị nhốt trong chiếc ***g hoàng cung rộng lớn.”

Thế nhưng, đến khi người hiểu rõ, điều sâu kín nhất trong cảm nhận của phụ hoàng, tối trọng yếu, nguyên lai là giang sơn, là ngôi vị cửu ngũ chí tôn, mà không phải người, không phải tình yêu. Đối với chuyện này, mọi hi vọng sống của mẫu phi đã bị bóp chết. Người tự sát, là để trả thù người nam nhân hi sinh tình yêu kia.”

“ Chúng ta đều theo đuổi một tình yêu hoàn mỹ, không muốn để cho tình yêu ấy có bất kì tí vết nào, cho nên, mẫu thân thà rằng chết đi, cũng không nguyện tha thứ cho phụ hoàng, mà ta, cũng vô pháp tha thứ cho người đã từng ruồng bỏ tình cảm mình....”

Y đột nhiên ngẩn đầu nhìn Trữ Sính Viễn, ánh mắt tràn đầy oán hận, nâng tay lên, Tham Duật chậm rãi xoa nhẹ cổ Trữ Sính Viễn, hai tay khóa chặt chiếc cổ mảnh khảnh kia, tay hần dần dần dùng sức, Trữ Sính Viễn bởi vì hít thở không thông mà sắc mặt trắng bệch, thế nhưng hần vẫn lặng lẽ đứng yên, không nói, không động, thâm tình—vẫn dừng lại ở nơi y.

Hần rốt cuộc cũng đã có thể dùng ánh mắt thâm tình mà nhìn thẳng y.

Ánh mắt Tham Duật bị thương, khiến Trữ Sính Viễn đau đớn, đều là lỗi của hần, hần nhìn Tham Duật,

con người một mảnh trong veo.

Chỉ cần có thể xóa hết mọi bi thương trong mắt Tham Duật, hắn nguyện ý đánh đổi mọi điều.

Nhìn Trữ Sính Viễn hoàn toàn không phản kháng, Tham Duật đột nhiên chân động đứng yên, che đi khuôn mặt chính mình, thanh âm đau đớn kịch liệt theo kẽ răng thoát ra

“ Ta hận người, hận đến nỗi muốn giết người, vậy mà, vẫn không thể hạ thủ được. Cứ tưởng tượng đến cảnh người vĩnh viễn biến mất, ta liền mất đi tất cả dũng khí. Ta đã muốn quên người, như vậy ta có thể khiến bản thân được giải thoát, thế nhưng ta làm không được, hóa ra trên đời này vẫn có chuyện mà ta không làm được, người là vết thương nặng nhất mà ta vĩnh viễn không thể chữa lành.....”

Ta không thể giết người, cũng vô pháp quên người, người cứ chấp nhất ở trong lòng ta, khiến ta vô luận có làm gì cũng không thể xem nhẹ sự tồn tại của người. Nhiều năm như vậy, dù người ở đâu, ta cũng đều biết, bất kể là oán hay hận, ta cũng không thể hủy diệt được người. Tình cảm của người, đã quấn chặt tim ta, giống như vết thương trên cánh tay ta, mặc kệ nó xấu xí hay dữ tợn, nó đều đã trở thành một dấu khắc vĩnh viễn không thể xóa bỏ.

“ Mấy ngày hôm nay, ta đều ở nơi này, vẫn luôn muốn biết nên làm thế nào? Ta giết không được người, cũng không thể tha người, thế nhưng, nếu tiếp tục yêu người, ta không có đủ dũng khí.....Có thể nói, ta chỉ là một tên hèn nhát, đã từng bị thương tổn, tái cũng không còn dũng khí để trải qua thêm một lần nữa.”

“ Không cần yêu ta, ta không xứng để người yêu. Ta chưa bao giờ xa cầu người yêu ta thêm một lần nữa, không cần đau khổ, người hãy giống như Tham Duật của trước đây. Chỉ cần có thể để ta ở bên cạnh người là tốt rồi, cầu người, người thống khổ càng khiến ta hận bản thân mình hơn.....”

Trữ Sính Viễn quỳ trước mặt Tham Duật, nước mắt trên gương mặt tái nhợt chảy xuống, thanh âm run rẩy cầu xin.

Không cần yêu hắn, chỉ cần để hắn lưu lại là tốt rồi, hắn chỉ có một điều ước hèn mọn này thôi.

Là hắn khiến y thương tâm, là hắn đã khiến một đứa trẻ hồn nhiên như ánh mặt trời ấy không bao giờ.....có thể tin tưởng vào tình cảm, tình yêu nữa. Hắn đã phạm sai lầm và phải bị trả giá cho những lỗi lầm đó, chính tay hắn đã bóp chết tình yêu của Tham Duật dành cho mình, hắn không còn tư cách để đòi hỏi.

Hắn yêu y, hắn không cầu Tham Duật đáp lại phần tình cảm này, hắn sẽ yên lặng ở bên y, cho đến một ngày, đến một ngày người thuộc về hắn xuất hiện – người có thể khiến hắn buông thả hết mọi khúc mắc trở lại thành con người vui vẻ hạnh phúc.....

Nhẹ nhàng thở một tiếng, Tham Duật quay đầu,

“ Người trở về đi, để cho ta tĩnh tâm lại, hảo hảo suy nghĩ, ta đã quá mệt mỏi...”

20. Chương 20

Editor: Lạc Thủy

Beta – reader:Lạc Thủy

Tuyết rơi, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Trữ Sính Viễn đẩy nhẹ cửa sổ, xuất thần nhìn những bông tuyết đang chậm rãi rơi trên bầu trời băng lãnh.

Tuy rằng mỗi một ngày đều tịch mịch chờ đợi, nhưng tâm của hắn lại vô cùng bình tĩnh. Bên môi hé nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt trong suốt thể hiện tâm tình bình tĩnh lúc này.

Minh bạch bản thân có thể ở bên cạnh Tham Duật, biết rằng Tham Duật vĩnh viễn không bao giờ quên hắn, đối với Trữ Sính Viễn mà nói, đó đã là hạnh phúc lớn nhất. Cứ như vậy, cùng y, nắm tay y, trời cao đã đối với mình khoan dung rồi, khiến bản thân đã có thể thực hiện được ước nguyện nhỏ nhoi, hắn đã muốn thỏa mãn, còn mong cầu điều gì nữa?

Trữ Sính Viễn không tự chủ tiêu sái rời khỏi phòng, đứng giữa cảnh tuyết, hắn nhìn không được vươn tay bắt lấy một bông tuyết. Bông tuyết xinh đẹp mà trong suốt, rất nhanh, ở trong lòng bàn tay hắn hóa thành một giọt nước óng ánh.

Tuyết dần dần nhiều hơn, mặt đất rất nhanh biến thành một mảnh trắng xóa, sắc trời cũng trở nên âm đạm đi, thế nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực, cả không gian như trở nên thanh khiết.

Không khí rét lạnh mà thanh liệt, Trữ Sính Viễn nhìn không được hít thật sâu vào, cảm thấy trong lòng trở nên thật khoan thai.

Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, đã lâu rồi hắn chưa được nhìn thấy tuyết.

Xem tuyết đã trở thành một thói quen, thói quen do Tham Duật mang đến.

Tham Duật luôn chán ghét mùa đông, thế mà lại rất thích tuyết. Mỗi lần vào dịp tuyết rơi, người luôn luôn sợ lạnh như y lại lôi kéo chính mình ra bên ngoài, đến khi tay chân trở nên lạnh cóng mới bằng lòng trở về.

Khi đó, hắn cảm thấy rất thích hình ảnh y xoay vòng giữa trời tuyết, thuần khiết trong thiên địa, Tham Duật tựa như tinh linh thần tú tuyết đẹp hạ phàm, khiến cho mọi người đều hoa mắt ý mê, tâm diêu thần tình.

Không bao lâu, tuyết đã ngập đầy, mỗi lần giẫm lên, sẽ phát ra những tiếng động nhẹ thanh. Trữ Sính Viễn ngồi xổm xuống, ngón tay vẽ trên nền tuyết, một nét một nét cẩn thận phác họa, một nét một nét cẩn thận điêu khắc, tuyết trên mặt đất dần dần xuất hiện, là cái tên đã khắc thật sâu ở trong lòng hắn – Tham Duật.

Không biết y hiện tại đang ở đâu? Còn giống như trước ngắm tuyết không? Y có bởi vì tuyết mà nhớ tới hắn, hoặc nhớ tới những chuyện trước kia không?

Ngẩn ngơ ngồi xổm đó, ngón tay lại một lần nữa phác họa, Trữ Sính Viễn suy nghĩ mông lung.

Không biết đã bao lâu, tiếng bước chân khe khẽ khiến hắn bình tĩnh trong cơn tưởng nhớ, Trữ Sính Viễn lơ đãng quay đầu, liền nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp.

Trữ Sính Viễn tìm không nhận được kinh hoàng đứng lên, là Tham Duật, y đã xuất hiện.

Tuyết trên mặt đất, Tham Duật một thân lam y chói mắt xinh đẹp, dung nhan tuyết trần đứng giữa trời tuyết hiện lên vẻ cao quý thanh nhã, tựa như một đóa u lan băng tuyết, đứng trước mặt Trữ Sính Viễn.

Trữ Sính Viễn quên hết thấy, tham luyến thất thần nhìn dung nhan tú lệ của Tham Duật, cho đến khi Tham Duật từ từ tiến tới gần hắn, hắn mới nhớ ra bản thân mình đã thất lễ, bối rối đứng lên, chuẩn bị quỳ xuống, lại được Tham Duật nâng đỡ.

“ Không cần, người vẫn còn bị thương, đừng nên động đây nhiều.”

Tham Duật ngữ khí ôn hòa nhã nhặn khiến Trữ Sính Viễn bối ngỡ, mà càng khiến hắn không thể tin chính là, bên môi Tham Duật lại hiện lên một nụ cười như có như không, thật nhạt, khiến đáy lòng Trữ Sính Viễn như cuộn cuộn sóng*.

Nguyên văn: kinh đào hải lãng.

Đã bao nhiêu năm, hắn không gặp qua Tham Duật ôn nhu tươi cười, lâu đến nỗi khiến hắn đã quên chính mình đã từng làm người này tươi cười.

Trữ Sính Viễn ngỡ ngác nhìn, trong lòng nổi lên một trận chua xót, ánh mắt cũng lập tức rơi vào mảnh sương mù.

“ Làm sao vậy?” Tham Duật bởi vì màn sương kia mà kinh ngạc.

“ Người rốt cuộc cũng đã cười với ta.”

“ Phải không?”

Thanh âm ngọt ngào mang nhiều chua xót, làm cho Tham Duật nhin không được vươn tay vuốt mặt mình, giống như cũng không tin chính mình đã cười như lúc trước.

“ Đường như ngay cả chính ta cũng đã quên mất cười thật tình là như thế nào.”

Sâu kín nói, trong chớp mắt, Tham Duật nhìn thấy dấu khắc dưới chân mình. Một mảnh trắng xóa, bởi vì nhiều lần lặp lại mà hiện ra màu bùn đen rõ nét khắc sâu— cũng giống như tâm tình chôn kín của Trữ Sính Viễn ở đáy lòng.

“ Thật xin lỗi.” Trữ Sính Viễn không chú ý tới ánh mắt Tham Duật, chỉ nghẹn ngào, thì thào lặp đi lặp lại lời nói xin lỗi của mình.

Tham Duật thu hồi ánh mắt, chậm rãi cầm tay hắn, đem bàn tay bởi vì rét mà trở nên lạnh lẽo ủ ấm trong lòng bàn tay mình.

“ Sau này đừng nói xin lỗi. người đã nói lâu rồi, ta cũng đã nghe quá lâu. Ta đến đây, không phải để người tiếp tục nói xin lỗi với ta.”

Thanh âm Tham Duật kiên quyết khiến Trữ Sính Viễn kinh ngạc, làm cho hắn thậm chí quên mất mình đang nắm lấy bàn tay Tham Duật mà chấn động.

“ Người không nghĩ chúng ta nên nói gì khác sao?”

Trữ Sính Viễn như trước hoang mang nhìn Tham Duật, quá mức khiếp sợ đã khiến đầu óc hắn không thể suy nghĩ nổi, không thể hiểu được rốt cuộc Tham Duật đang muốn biểu đạt ý tứ gì, chỉ có thể mờ mịt chờ nghe hắn giải thích.

“ Ta đã nghĩ suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng hiểu mình không thể yêu thêm một người nào nữa”

Tham Duật dường như không cam tâm thở dài một tiếng.

“ Người đã muốn chiếm hết tình cảm của ta, những tình cảm của ta đều dành trọn hết với người, những kí ức của ta—đều tràn ngập bóng dáng người.”

“ Yêu người cũng thể hận người cũng vậy, ta cuối cùng vẫn không thể quên người.”

Y nhìn thật sâu Trữ Sính Viễn, bàn tay mềm mại xoa nhẹ dung nhan hắn,

“ Yêu người, chính là chỉ nhìn đến ánh mắt người, quên người, chính là tuyệt đi mọi đường sống của ta. Trời cao đất dãi, xiết bao bất công, thế nhưng ta lại không có chút năng lực phản kháng.”

“ Ta như vậy, dường như không bao giờ có thể thoát khỏi bóng ma, người tựa như một loài cổ độc, dính vào, suốt đời liền dây dưa.”

“ Lăng Vân đã nói với ta, về sự tình của mình, không nên suy nghĩ quá nhiều, không nên quá mức truy cầu hoàn mỹ. Trên thế gian này, mọi chuyện đều có những khuyết điểm của riêng nó. Nếu nhân sinh ngắn ngủi, vậy chỉ cần sống cho vui vẻ khoái hoạt là được rồi.”

Tham Duật lướt nhanh qua dung nhan Trữ Sính Viễn, dừng ở trên chiếc mũi thanh tú kia, thở dài, y sâu kín nói,

“ Đối với người, ta đã suy nghĩ thật lâu, nếu đã không thể quên được, ta cũng không miễn cưỡng chính mình, làm khó bản thân.”

“ Ta quá mệt, không muốn nghĩ tới những suy nghĩ thống khổ nữa, người là mệnh của ta, ta phải chấp nhận điều đó.”

Trữ Sính Viễn khiếp sợ không thể suy nghĩ, lời nói của Tham Duật là có ý tứ gì, hắn không thể hiểu được hàm nghĩa trong đó, chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn loạn, trống rỗng, nửa ngày sau, hắn mới mở miệng nói:

“ Bệ hạ, người...”

Tham Duật nhìn khuôn mặt tràn ngập lo lắng cùng ánh mắt hoài nghi của Trữ Sính Viễn, đột nhiên tâm tình trở nên rất tốt, người này đấu tranh kì thực so với y còn mệt mỏi hơn.

“ Trữ Sính Viễn.”

“ Ân?”

Trữ Sính Viễn mờ mịt đáp, toàn bộ tâm tư đều đang suy nghĩ tới lời nói của Tham Duật.

Tham Duật chăm chú nhìn hắn, rõ ràng ràng, con mắt kia là một mảnh trong suốt, thậm chí còn có một chút ôn nhu dịu dàng.

“ Ta đem tay mình cho người, lúc này đây, không cần phải buông nữa.”

“ Ta không thể không yêu người, thế nhưng, người phải một lần nữa theo đuổi ta, phải dùng tình yêu của

mình để khiến ta có thể tiếp tục tin người.”

Tình quang phích lịch* bất quá cũng chỉ như thế

Sét đánh giữa trời quang

Hai mắt đắm lệ mờ mịt nhìn bàn tay ấy, Trữ Sính Viễn mở miệng, nhưng một chữ cũng không thể thoát ra.

Thật sao? Tham Duật y, chấp nhận chân tình của hần một lần nữa, tin tưởng hần, yêu hần thêm lần nữa, trời cao thật sự thương xót hần ư? Ở hần, vẫn còn có thể hạnh phúc thêm lần nữa sao?

Hạnh phúc đến bất chợt, cuồng quét hết tất thảy. Hần nhất định đang nằm mơ, nhanh chóng tát mặt mình một cái. Hai má truyền đến đau đớn khiến hần thanh tỉnh lại, không phải mộng, là thật, ý tứ của Tham Duật hần không hề hiểu lầm. Tham Duật thật sự nguyện ý chấp nhận hần một lần nữa, nguyện ý tái yêu hần thêm một lần.

Mừng rỡ như thủy triều bao phủ lấy hần, Tham Duật, Tham Duật y, hần nhất định sẽ khiến y yêu mình một lần nữa, kiếp này, kiếp sau, vĩnh viễn.....

Cầm lấy bàn tay ấm áp mảnh khảnh, hần rốt cuộc nhịn không được mà mãnh liệt rời nước mắt.

“ Ta yêu người, đời đời kiếp kiếp, mãi không thay đổi.”

Tham Duật nở nụ cười, một nụ cười tươi đẹp, trong sáng, ấm áp. Từ chối lâu như vậy, phản kháng lâu như vậy, y rốt cuộc vẫn phải thừa nhận tâm chính mình.

– Y hận hần, bởi vì y cho rằng hần không thương y, y yêu hần, điều đó vĩnh viễn không thể nào thay đổi.

Y rốt cuộc cũng thừa nhận, bản thân mình không thể buông tha người nam nhân trước mắt này, cho dù đã từng hận, thế nhưng vẫn không thể thả hần, không thể giết hần.

Nếu y vẫn còn yêu Trữ Sính Viễn, đã như thế, y thà chọn tin tưởng hần thêm một lần nữa, cũng như có thể để bản thân được yêu lại một lần.

Bất quá, y sẽ không cứ như vậy mà chấp nhận Trữ Sính Viễn, y quyết định phải để hần gặp chút khó khăn, không thể cứ thế để hần quay về trong tim mình. Y phải để hần biểu đạt tình cảm của mình, cố gắng theo đuổi y, ai bảo trước kia đã khiến y cô độc, khiến y phải thương tâm?

Ôm chặt lấy Tham Duật, Trữ Sính Viễn rốt cuộc cũng không khống chế được tâm tình mình, òa khóc thật to. Đã lâu, hần chưa được khóc lớn như vậy, tất cả đều được dồn ép trong lòng, giờ phút này, hần sẽ để

mọi bi thương cùng ủy khuất được thoát ra, sau đó, dùng sinh mệnh của mình mà yêu Tham Duật....

Tham Duật ôm lấy Trữ Sính Viễn, ánh mắt ôn nhu tràn đầy xót xa cùng thương tiếc. Y rút cuộc lại nhớ ngày ngày có hắc ở bên, bọn họ, hóa ra vẫn có được tình yêu.

Rất xa, có hai người đứng lặng lẽ nhìn thấy hết tất cả....

“ Ta rút cuộc đã có thể buông tay.” Tham Hãn rưng rưng cười, mặt cười kia có nét an tâm, có nét chua xót.

“ Còn người?” Hắc nhìn về phía người nam nhân cao ngất kia, hỏi.

Lăng Vân khoanh tay ngược nhìn bầu trời, lúc này mới thu hồi tầm mắt, tiêu sái cười.

“ Ta chưa hề cầu mong y yêu ta, cái ta muốn, là mong y được vui vẻ. Hạnh phúc của y, chính là hạnh phúc lớn nhất của ta. Hiện tại được nhìn thấy y tươi cười, ta, đã hoàn thành được tâm nguyện.”

Hắc rạng rỡ cười, nhìn về phía Tham Hãn,

“ Ta mời người uống rượu, thế nào?”

“ Hảo, không say không về.”

Tham Hãn thoải mái thở dài một tiếng, rút cuộc cũng đã tới lúc hắc nên rời đi, Viễn hạnh phúc đều bởi Tham Duật, chứ không phải hắc. Là lỗi của hắc, mới khiến Viễn thương tâm lâu như vậy, may mắn trời cao thương lòng, mới khiến Viễn trở về con người vui vẻ như trước đây, còn việc hắc có thể làm, chính là thực tâm chúc phúc cho y.

Hai người nhìn nhau cười, ở họ đều nở nụ cười thật tươi, mùa đông hiu quạnh cũng đột nhiên trở nên ấm áp.....

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-tuyet>